

Lỡ Yêu Thanh Mai Trúc Mã

Contents

Lỡ Yêu Thanh Mai Trúc Mã	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	18
4. Chương 4	25
5. Chương 5	29
6. Chương 6	36
7. Chương 7	43
8. Chương 8	50
9. Chương 9	56

Lỡ Yêu Thanh Mai Trúc Mã

Giới thiệu

Thật là tức chết người! Đúng vậy, cô và anh là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên nhưng ai quy định

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lo-yeu-thanh-mai-truc-ma>

1. Chương 1

Mở đầu

Ánh nắng xuyên thấu qua rèm cửa sổ bằng lụa trắng, rơi vào hình ảnh một đôi nam nữ đang quần quít nhau trên giường.

Người đàn ông trắng kiêu từ phía sau lưng thư thái tiến vào trong mật huyết ướt nhẹ, kích thích một luồng sóng cảm giác lan tỏa cùng với giọng mềm mại vô lực ngâm nga.

“Không được. em không cần.” người phụ nữ hai tay xanh xao nắm chặt ga trải giường, run rẩy dường như sắp không giữ được mình.

“Tiểu Đồng” Tiếng thở gấp trong cổ họng người đàn ông mang theo nụ cười nồng đậm. “Em tuyệt đối có thể.”

Lực đạo từ chỗ kín không bởi vì lời cầu xin tha thứ của cô gái đáng thương mà dừng lại, ngược lại tốc độ của anh càng nhanh hơn tiến vào cô, vội vã ra nhiều sức lực mà thở dốc.

“Anh điên rồi.” Hai tay rút cuộc nhịn không được, cô vô lực nằm sấp ở trên chiếc giường êm ái, chỉ có cặp mông bị anh nắm ở trong tay cao cao nổi lên.

“Em biết, vì em, anh đã sớm điên cuồng.” Thượng Quan Thiên thoáng dừng thất lưng, lại cường đại chạy nước rút, ôm cả người cô đang bủn rủn ngồi trên giường.

Hai chân của cô bị tách ra, bị buộc đối mặt, ngồi ở trên đùi của anh.

“Anh nói chúng ta đang làm gì?” Cô vừa then vừa tức đánh một quyền vào trên đầu vai anh, thân thể quỳ gối trên giường vội vàng muốn đẩy ra.

Thế nhưng anh lại ở rất cao trên thân thể cô dùng sức đè cô trở về tại chỗ, khiến nơi hai người giao hợp truyền đến dòng điện tựa như khoái cảm.

“A.” Hai người đều vì khoái cảm này không hẹn mà cùng phát ra tiếng rên rỉ.

Quá đáng sợ! Mới vừa chạy nước rút, anh thế nhưng đụng phải nơi mẫn cảm nhất trong cơ thể cô, để cho cô không chịu được thốt lên.

Đột nhiên, hông của anh bắt đầu dừng lại.

“Không cần. A!” Cô đột nhiên giữa đầu kêu nhỏ. Thì ra là còn không biết anh đang làm cái gì, hiện tại cô biết anh đang tìm kiếm điểm mẫn cảm của mình!

Bờ môi anh ta khẽ cười tà.

“Anh, anh muốn làm gì?” Cô nuốt nước miếng một cái, tâm hoảng ý loạn hỏi, rồi lại không dám hoạt động lung tung, sợ anh lại giống như mới vừa rồi vậy.

“Muốn anh làm cái gì?” anh khàn giọng hỏi ngược lại “Em nghĩ anh muốn làm cái gì? Hà?”

“Em, em nhớ anh để. A!” Cô kêu lên một tiếng, trong nháy mắt bị ôm trở về trên giường, phân thân anh chôn ở mật huyết cũng hung hăng luật động.

“Em nghĩ tới anh sẽ như vậy, đúng không?” anh dùng lực đảo vào thân thể của cô, mỗi một cái nhảy ra không ít chất mật nhiệt tình.

Cô dùng đôi tay che khuôn mặt đang đỏ lên, anh nói đúng, cô muốn anh như vậy đối với mình, hung hăng tiến vào thân thể của cô.

Cô cần anh!

Anh cười nhẹ ra tiếng, cúi người đem cô đứng thẳng ở trước ngực, ngậm bờ ngực vào trong miệng, tỉ mỉ thưởng thức mùi vị ngọt ngào.

Cô cũng thấp giọng, kim lòng không được ngưỡng thân, đem nơi trắng nõn đầy đà trước ngực tiến tới trước mặt anh, để cho anh hoàn toàn thưởng thức.

Anh hài lòng ở nơi trắng nõn đầy đà của cô cắn xuống mấy dấu răng. Khi anh cố gắng dạy dỗ, rút cuộc chịu buông cô gái nhỏ của anh đang xấu hổ ôm vào trong ngực ra, chuyên tâm tiếp nhận anh sủng ái.

Mật huyết truyền đến hàng loạt đợt co rút nhanh, tay của cô đổi thành nắm chặt trên đầu gối, chân thon dài quăn trên vòng hông của anh. “Thiên. Sắp đến.” cô thở dốc nói.

“Chờ anh.” anh tăng nhanh tốc độ vốn có, khiến phân thân cứng rắn càng thêm xâm nhập vào, đảo ra mật hoa mê người nhiều hơn.

Khoái cảm vô tận đánh úp tới cô, một hồi co rút nhanh chóng từ chỗ sâu hoa huyết truyền đến. Cô không khỏi phát ra một chuỗi ngâm nũng nịu mềm mại mê hoặc lòng người.

Một giây kế tiếp, cô như bị ném trên không trung, cả người mềm nhũn, khiến cho không còn một chút lực.

Qua không lâu, cô cảm thấy một hồi nóng bỏng từ mặt hoa, người đàn ông như vô lực đè ở trên người của cô.

Cô thật là muốn đẩy tên đàn ông xấu xí này ra, sáng sớm đã rùng beng quấy rối mình, nhưng là hiện tại cô mệt mỏi ngay cả ngón tay cũng không lay động được, chỉ có thể vừa thở dốc vừa vô lực nằm ở trong vòng ngực bền chắc ấm áp phía dưới của anh.

Không muốn đè bẹp cô, anh dùng hơi sức còn dư lại lộn qua người, một tay sợ lạnh đem cô kéo vào trước ngực, lấy chăn bông phủ hai người lại.

Nằm ở trước ngực cường tráng của anh, nghe tiếng tim đập của anh, làm lòng của cô nhảy một tiếng, cô cảm giác mình có thể dựa vào lồng ngực này, trầm trầm ngủ thật lâu thật lâu.

Một bàn tay lần mò sờ qua cặp mông tròn trịa, cô lắc đầu một cái “Em mệt quá, thật không thể.” Đối với anh giống như vô cùng có thể lực, cô thật sự là mở rộng tầm mắt.

Là tên khốn kiếp nào nói cho cô biết, đàn ông nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ một giờ, hơn nữa phát tiết lần thứ nhất đi qua, thì phải chờ thêm nhiều giờ nữa mới có thể phấn chấn sức lực?

Người đàn ông này, nghĩ ngợi không tới một canh giờ mà có thể “Phát động” lần nữa, nên nói anh thể lực hơn người, hay là trời sinh dị bẩm?

“Anh đã uống thuốc kích thích sao? Nếu không thế nào lại nhanh như vậy. Thật không cần, làm ơn.” Cô đáng thương đẩy ra bàn tay anh đang sờ lên trước ngực.

“Anh phát hiện, dường như vĩnh viễn đều thấy không đủ.” Trong cổ họng của anh không có ảo não, chỉ có kiêu ngạo nhiều hơn.” Hơn nữa, anh không cần dựa vào thuốc chỉ cần nhìn em ôn thuận tựa vào trước ngực như vậy, anh sẽ nhịn không được mà lại cứng rắn.”

“Đồ đàn ông khốn kiếp, cũng không thể tưởng tượng anh hôm qua đã làm hai lần mới ngủ, sáng sớm hôm nay người ta còn chưa có tỉnh ngủ lại len lén làm tiếp lần nữa. Em cũng rất mệt mỏi!” Thông cảm cho em một chút thể lực cũng không có, có được không?

“Được rồi! Em ngủ đi.” Ngủ đủ xong anh “Khởi động” nữa .

Thức ăn ngon cứ như vậy đặt ở trước mắt, muốn một đã thú đói bụng thật lâu ngoan ngoãn không ăn, tựa hồ có một chút tàn nhẫn. Chỉ là thấy cô mở mắt không nổi, lại làm anh đau lòng đến nỗi vội dè xuống thú tính, để cho cô nghỉ ngơi một chút.

“Không thể tranh cãi lại với người ta đó.” cô không yên tâm phân phó một tiếng nữa, sợ người đàn ông này lại nói không giữ lời làm trái với cam kết.

“Ừ.” anh thấp giọng đồng ý.

Lấy được câu trả lời hài lòng, cô nhanh chóng đi vào trong mộng đẹp.

ấn xuống một nụ hôn ở trên má tóc của cô, tay của anh nhẹ lướt qua trên trán nàng, lộ một vết sẹo màu sáng ra phía dưới.

Đau lòng khe hôn ở trên vết sẹo, trí nhớ liền giống như chiếc hộp Pandora mở ra, xông lên tâm trí

Từng mảnh ký ức thuộc về anh cùng với cô như quay trở về.

Thời khắc vui vẻ

Trong lúc cô đơn

Dù là thời điểm nào

Cũng đã sớm thành thói quen có được anh làm bạn.

Chương thứ nhất

“Tiểu Đồng, hôm nay chúng ta có hàng xóm mới đó!” Bà Hàn xinh đẹp dịu dàng, dắt cô con gái nhỏ trang phục xinh đẹp, đi tới trước cửa nhà bên cạnh, cẩn thận dặn dò, “Cẩn thận bánh bích quy không được để rơi bể đó.”

“Mẹ, tại sao có hàng xóm mới thì sẽ phải đến thăm bọn họ?” Cũng không phải là đến vườn thú nhìn động vật, rốt cuộc có cái gì tốt để nhìn?

Hàn Thiếu Đồng mặc váy màu hồng dài đến đầu gối, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, mềm mại, không rõ chân tướng hỏi.

“Mẹ không phải đã từng nói ra ngoài thì nhờ vả bạn bè hay sao? Chúng ta cùng nhà mới đến sau này sẽ là hàng xóm rồi, phải quan tâm lẫn nhau chứ!” Khuôn mặt bà Hàn mỉm cười nói với con gái xong, một tay nhấn chuông điện. “Đợi đến khi gặp người ta, phải để cho người đó có ấn tượng tốt!”

“Dạ.” Con biết rồi!

Nhìn thấy đứa bé tuổi so với mình còn nhỏ hơn là con trai sẽ phải gọi em gái, em trai, lớn một chút sẽ phải gọi anh, chị, tuổi cùng ba mẹ không sai biệt lắm sẽ phải gọi cô, chú, tóc trắng xoá sẽ phải gọi ông, bà.

Bởi vì quan hệ ngọt ngào, cô thường xuyên có thể lấy được thưởng ngoài định mức kẹo, bánh bích quy xinh đẹp vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ thiếu.

Một người phụ nữ thoát nhìn rất trẻ tuổi bước tới mở cửa, có chút ngoài ý muốn nhìn họ.

“Xin hỏi hai vị là?” Người phụ nữ nghi ngờ nhìn bà Hàn một tay dắt con gái, cùng với cô gái nhỏ đáng yêu đang cầm một cái hộp.

“Xin chào. Chúng tôi ở cách vách, họ Hàn, từ hôm nay trở đi chúng ta chính là hàng xóm rồi, cho nên muốn tới chào hỏi mọi người, đây là chút tâm ý nho nhỏ, hi vọng cô không từ chối.” Bà Hàn cười yếu ớt, giải thích sự đường đột của mình.

“Dì, xin dì nhận lấy bánh bích quy.” Hàn Thiếu Đồng nho nhỏ ở sau chõ khi mẹ nói xong, đôi tay đang cầm bánh bích quy đưa đến trước mặt người phụ nữ, điềm đạm nói.

Trong lúc nhất thời, người phụ nữ tựa hồ có chút không biết làm sao.

“Ách. Cám ơn 2 người.” Cô cong người xuống, nhận lấy cái hộp trong bàn tay nhỏ bé.” Đã đến như vậy rồi, không bằng đi vào ngồi một chút rồi mới trở về.”

“Có được hay không?” Bà Hàn không khỏi cười rạn rở.

Mặc dù thân là nhà thiết kế nội thất, cô rất muốn đi vào xem người ta trang hoàng trong nhà như thế nào, nhưng lần đầu tiên gặp mặt vẫn không thể quá mức nhiệt tình, để tránh dọa hàng xóm sợ.

“Dĩ nhiên, chúng tôi đã dọn dẹp xong. Đi vào ngồi một chút đi!” Nữ chủ nhân trẻ tuổi cũng bắt đầu giới thiệu. “Con gái có muốn đi vào nhà dì xem một chút hay không?”

Cô ôm lấy đứa bé gái mặt phấn trắng nõn nà không nhịn được ôm chặt 1 chút.

“Vâng.” Hàn Thiếu Đồng nháy nháy mắt, ngoài miệng cười ngọt ngào không bởi vì bị người xa lạ ôm mà e sợ chút nào.

“Cô bé thật đáng yêu, đáng tiếc nhà tôi không có. ” Nữ chủ nhân cảm khái nói, ý bảo bà Hàn cùng bé đi vào trong. “Mời vào.”

“Nhà cô không có trẻ con sao?” bà Hàn tò mò hỏi, cùng đi theo vào phòng.

“Có, là một bé trai.” Trên mặt nữ chủ nhân hiện lên nụ cười gượng “Bé là một đứa trẻ làm người ta rất yên tâm, chẳng qua là có lúc quá ngoan, không quá dính tôi thôi.”

Cho nên cô bé trong ngực này cười đến ngọt lại không có tà ý, thật đưa bắt đi trái tim của cô rồi !

“Đúng vậy! Đúng vậy! Đứa trẻ ngoan là chuyện tốt, chỉ là quá ngoan cũng làm cho người ta rất không yên tâm. Giống đứa lớn nhất nhà tôi, cũng không quá bám mẹ.” Bà Hàn cảm khái. “Thật may là còn có đứa con gái nhỏ này, thường ngày bám dính mẹ, là một tiểu yêu nha.”

“Đáng tiếc chồng tôi không muốn tôi lại sinh thêm, nếu không tôi cũng rất muốn có một đứa con gái như vậy.” Nữ chủ nhân hôn xuống mặt Hàn Thiếu Đồng, chọc cười đứa bé gái trên tay.

“Ai tới vậy hả ?” 1 giọng nói ôn hòa vang lên, câu trở về lực chú ý. Một người đàn ông lịch sự cao gầy dắt một bé trai nho nhỏ, đứng nghiêm ở chỗ không xa nhìn họ. “Hai vị này. . . .”

“Xin chào chú, con là Hàn Thiếu Đồng, năm nay năm tuổi.” Hàn Thiếu Đồng vội vàng tự giới thiệu mình. “Đây là mẹ con, 2 mẹ con ở căn nhà cách vách kia.”

Đầu ngón tay chỗ loạn xạ chỉ hướng, cũng không quản phương hướng có phải hay không nữa.

“Ngượng ngùng, chúng tôi mới từ Mĩ trở về, vội vàng dọn dẹp phòng còn không có tới cửa chào hỏi.” Người đàn ông hơi áy náy nói.

“Không sao, 2 người mới vừa trở lại, nhất định rất bận.” Bà Hàn tuyệt không để ý nói: “Vậy 2 người dọn dẹp xong chưa? Nếu như chưa xong, chúng tôi không quấy rầy mọi người nữa.”

“Không! Không! Chúng tôi cũng đã xong. Tiểu Nhật!” Nữ chủ nhân gọi chồng đến bên cạnh và bé trai ở phía trước, sau đó đem Hàn Thiếu Đồng thả lại mặt đất, khiến hai đứa trẻ mặt đối mặt.” Đây là Tiểu Đồng ở tại cách vách, con về sau phải làm bạn tốt đó!”

Hàn Thiếu Đồng nghiêng mái đầu nhỏ, quan sát đứa bé trai trắng trắng, lại cao rất đáng yêu trước mặt này.

Sau một hồi khá lâu, cô bé toét cái miệng nhỏ nhắn ra “Chào! Em.” Cô cao hứng cùng cậu chào hỏi.

Nhìn anh nho nhỏ, vừa gầy, nhất định nhỏ hơn cô!

Thật tốt quá! Ở nhà cô vĩnh viễn đều là nhỏ nhất, cứ nhiên bây giờ có người nhỏ hơn, thật sự rất vui vẻ đó!

Thì ra là đứa bé trai cũng ở đây quan sát cô, khi cô kêu lên hai chữ “em”, hai chân mày đáng yêu cau lại.

“Tớ cũng là năm tuổi, làm sao cậu biết tớ nhỏ hơn?” Cậu không khách khí hỏi.

“Tiểu Nhật, không thể không lễ phép như vậy.” Nữ chủ nhân vội vàng dạy dỗ con trai.

“Không sao.” Bà Hàn an ủi, cũng muốn xem xem con trai quá mức ngoan của cô, gặp gỡ một đứa bé gái tinh quái sẽ biến thành như thế nào.

“Tớ là ở mùa thu tháng mười ra đời, cậu chừng nào thì ra đời?” Hàn Thiếu Đồng gơ cao lồng ngực nho nhỏ, để nhìn xem ra cao hơn một chút xiu.

“Mùa đông.” Tiểu nam sinh đột nhiên mở miệng.

Xuân, Hạ, Thu, Đông. Đông xếp hạng sau thu, vậy cậu ta không phải so ra muộn hơn cô sao?” Còn nói cậu không phải là em, cậu so với tớ muộn.”

“Tớ là ở sau mùa đông tháng một ra đời.” Cậu thẳng tắp đẩy cho cô một gáo nước lạnh lớn.

“Tháng một?” Hàn Thiếu Đồng quay đầu đi. 80~90. Thật cũng! Tháng Một xếp hạng trước tháng mười, so với cô thì cậu ra đời sớm hơn!

Nhưng là.

“Cậu thấy thế nào đứng lên so với tớ nhỏ hơn kia?” Cô cố ý đi lên trước, nhiều lần so độ cao hai người. Nhìn đi! Cô vẫn còn cao hơn. Một ngón tay út.

“Tớ so với cậu lớn hơn, đây là sự thật.” Ở trước mặt phụ mẫu lần đầu tiên bé trai nổi giận. Chỉ vì thua một chút xiu chiều cao.

“Nhưng là tớ so với cậu cao hơn.” Đây cũng là sự thật. Hàn Thiếu Đồng rất vô tội nhìn qua, nhắc nhở sự thật tàn khốc này.

“Tớ.” Phá thiên hoang địa, cậu không phản bác được lời của cô.” Tương lai tớ nhất định có thể cao hơn cậu.” Cậu cao ngạo ngẩng đầu, uất hận nói.

“Có thật không?” Hàn Thiếu Đồng rất hoài nghi nói lên nghi vấn, lại làm đứa bé trai càng thêm nổi trận lôi đình, hung tợn nguyền rủa.

Hai người lần đầu tiên gặp mặt giao thủ, đứa bé trai bởi vì chiều à thảm bại.

Bố mẹ hai bên nghe vậy, không kèm chế được bật cười.

Hàn Thiếu Đồng không hiểu quay lại nhìn người không ngừng cười, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở trên mặt đứa bé trai đang nguyền rủa mình.

Cô vừa rồi không có nói giỡn, cô thật so với cậu ta cao hơn một chút xú!

Nhưng là cô không có nói ra, chẳng qua là ngây ngốc đi theo người lớn cùng nhau cười, đối với đứa bé trai đáng yêu cười ngọt ngào.

Hi hi hi.

Bất kể nụ cười của cô có ngọt ngào nhiều đến đâu, cậu vẫn nhìn chăm chăm cô.

Hi hi hi.

Bọn họ lần đầu tiên gặp mặt, đang ở trong tiếng cười vượt qua.

Thượng Quan Thiên thật uất hận!

Kể từ khi cùng tiểu ma nữ Hàn Thiếu Đồng này trở thành hàng xóm sau, cậu vẫn duy trì hình tượng “Con trai ngoan” ở khắp nơi bị khiêu chiến.

Mỗi một ngày đi học, cậu đều không muốn cùng Tiểu Ma Nữ cách vách đó cùng tiến lên trong vườn trẻ, cùng một phòng học, cùng nhau vượt qua bảy giờ cuộc sống trong sân trường.

Ngày thứ nhất đi học, uống công cậu tận tâm khổ sở học văn, hi vọng không cần cùng Tiểu Ma Nữ chung lớp, kết quả ông trời cố tình đùa giỡn cùng cậu, bọn họ chẳng những cùng lớp, hơn nữa cậu vẫn ngồi ở bên cạnh cô, lại một lần nữa trở thành hàng xóm.

Sau khi tốt nghiệp Vườn trẻ, cậu thề không bao giờ cùng Tiểu Ma Nữ học chung ở tiểu học nữa, nhưng là, ông trời lại vô tình đùa giỡn với cậu.

Bọn họ chẳng những học cùng tiểu học, lại một lần nữa cùng lớp, hơn nữa còn lại một lần nữa trở thành hàng xóm ngồi ở cách vách.

Chuyện còn không chỉ là đơn giản như vậy, tiểu học năm nhất là như thế này, năm thứ hai cũng là như vậy, cho đến tiểu học năm thứ tư, vẫn là cùng cô nàng chung lớp lại ngồi chung một chỗ, bọn họ liền giống như bị một cái gì đó vô hình trói chặt!

Lý do thầy giáo bố trí vị trí như vậy là bởi vì hai người chính là hàng xóm từ nhỏ, tình cảm dĩ nhiên so với những người bạn nhỏ khác “Thân mật” hơn.

Thật sự là không chịu nổi! Nếu như mà nói cậu cùng Tiểu Ma Nữ thân mật, cậu cũng không cần mỗi ngày đều bị cô chọc cho tức giận, chỉ có thể gặm bánh bích quy phát tiết cảm phẫn.

Cậu muốn đem tiểu ma nữ Hàn Thiếu Đồng kia làm thành bánh bích quy, sau đó dụng lực gặm gặm gặm, cắn cắn cắn, đem lấy cô gặm cắn tan xương nát thịt.

Vừa lúc bà Thượng Quan đi qua phòng bếp, ngoài ý muốn nhìn thấy con trai luôn luôn sạch sẽ chỉnh tề, thế nhưng khuôn mặt toàn mầu vụn bánh quy.

“Tiểu Nhật, làm sao con cắn cho cả mặt đều là mầu vụn bánh quy, trên đất cũng có?” bà Thượng Quan dịu dàng dùng khăn tay lau đi mầu vụn bánh quy trên khuôn mặt cậu, giúp cậu đem tay lau sạch sẽ.

Là ảo giác của cô sao? Kể từ khi đến nơi này, gặp gỡ Hàn Thiếu Đồng hoạt bát sáng sủa về sau, Tiểu Nhật của cô liền thay đổi rồi, không hề giống như trước nữa ngoan đến quá phận, giống như không cần người mẹ như cô. Hiện tại, cô không còn có cảm giác như thế rồi.

Thượng Quan Thiên áy náy cúi đầu” Thật xin lỗi mẹ.”

Đều do Tiểu Ma Nữ kia! Cậu len lén thăm mắng.

“Đứa nhỏ ngốc, không sao.” Xoa xoa mái đầu nhỏ, bà Thượng Quan dịu dàng dặn dò: “Lần sau cẩn thận một chút, không cần ăn trái đầy đất nghe chưa.”

Bà Thượng Quan ngược lại không phát hiện con trai cúi đầu vẽ mặt oán hận, tự mình dọn dẹp mảnh vụn dưới đất.

“Dạ!”

Đều do Tiểu Ma Nữ! Cậu ghét cô! Ghét cô nhất!

Đình đang! Đình đang!

Chuông cửa vang lên, Thượng Quan Thiên quay đầu nhìn về phía đồng hồ báo thức, vừa đúng bốn giờ chiều là thời gian mỗi ngày Tiểu Ma Nữ đến nhà cậu trình diện, mưa gió không thay đổi.

“Tiểu Đồng đến rồi!” Mẹ cậu, vừa nghe Tiểu Ma Nữ nhà bên cạnh đến thăm, lập tức nhảy lên, đi mở cửa, cậu cũng nhắm mắt theo đuôi đuổi kịp người đi trước.

Ngoài cửa, Tiểu Ma Nữ chỉ đứng một mình. Trên mặt của cô bé mang theo nụ cười ngọt chết người, trên đỉnh đầu chài đuôi ngựa thật cao thân thể nhỏ nhỏ mặc váy toàn thân trắng như tuyết, xem ra nhẹ nhàng khoan khoái lại có chứa mấy phần anh khí.

“Xin chào, dì, Tiểu Nhật Thiên.” Hàn Thiếu Đồng lễ phép phát tay một cái hương hai người chào hỏi.

Thượng Quan Thiên ngay sau đó cảm giác gãi nhẹ: “Đừng gọi tớ là Tiểu Nhật Thiên nữa!”

Cậu thống hận cái tước hiệu “Tiểu Nhật Thiên” này!

Bởi vì cô thường xuyên trái một câu “Tiểu Nhật Thiên”, bên phải một câu “Tiểu Nhật Thiên”, đến nỗi hiện tại mỗi ngày đều bị thầy giáo, các bạn học gọi “Tiểu Nhật Thiên”, “Tiểu Nhật Thiên”.

Tự động lướt qua Thượng Quan Thiên, Hàn Thiếu Đồng vẫn như cũ cười đến ngọt ngào hướng bà Thượng Quan cung kính khom người.

“Dì, về sau Tiểu Đồng không thể thường thường tới chơi, bởi vì Tiểu Đồng phải tham gia huấn luyện Judo rồi.” Nói xong, cô còn tư thế đùa bỡn.

“Có thật không? Tiểu Đồng thật là lợi hại đó!” Bà Thượng Quan ngồi xổm người xuống, vuốt vuốt đuôi ngựa trên đầu Hàn Thiếu Đồng.

Hừ! Có cái gì lợi hại, cũng chỉ là Judo mà thôi. Thượng Quan Thiên khinh thường đôi mắt liếc “Đạo bào” trên người Hàn Thiếu Đồng.

Hàn Thiếu Đồng vừa thấy Thiên đối với cô quăng tới ánh mắt khinh thường, đôi mắt tính toán chuyển một vòng, cười đến hơi ngọt hỏi: “Tiểu Nhật Thiên, cậu cũng rất muốn chơi Judo sao?” Cô bé cố ý tăng thêm giọng nói, đem ánh mắt khinh thường xuyên tạc thành ý tứ khát vọng.

Cô thật sự rất cố ý, bởi vì cô phát hiện trên choker tên này bao nhiêu năm, anh lại thường xuyên giả bộ hang xóm nhỏ tốt bụng để trên choker!

“Có thật không? Tiểu Nhật cũng muốn cùng Tiểu Đồng chơi Judo? Thật tốt quá, ngày mai mẹ sẽ đi với Tiểu Đồng tới đạo quán ghi danh.” Bà Thượng Quan nhiệt tình nói, hoàn toàn bỏ quên sắc mặt xanh mét của con trai.

Khó được con trai muốn tham gia việc dùng thể lực, trước kia bé chỉ thích Piano, đàn vi-ô-lông, những thứ này hoạt động trạng thái tĩnh, hôm nay lại chủ động muốn học Judo, sao cô lại không hưng phấn đây?

“Tiểu Đồng, ngày mai làm phiền con đưa dì cùng Tiểu Nhật đi đến, nói chủ quán ghi danh được không?” Bà Thượng Quan cười híp mắt nói.

“Dạ.” Hàn Thiếu Đồng gật đầu sáng khoái mà đáp ứng.

Hắc hắc! Tiểu Nhật Thiên vừa đến đạo quán, sẽ trở thành “Sư đệ” mình, bị “Tiểu Sư Tỷ” này lấn áp, ha ha ha.

“Đúng rồi, Tiểu Đồng mẹ con đâu?” bà Thượng Quan lúc này mới phát hiện ra đứa bé gái không có người lớn bên cạnh.” Bà ấy không tiễn con đi đến đạo quán luyện tập sao?”

“Tiểu Đồng không cần mẹ đưa đi học ạ.” Cô vờ một dáng vẻ đứa bé tốt bụng “Tiểu Đồng đã trưởng thành, không cần người lớn đưa đón rồi.”

“Tiểu Đồng thật là hiểu chuyện.” Bà Thượng Quan tán dương: “A, đúng rồi, dì vừa mới nướng một chút bánh bích quy, con cầm một chút để ăn trà bánh được không? Con chờ một chút đó!” Nói xong, bà liền đứng dậy đi vào nhà.

“Dạ.” Hàn Thiếu Đồng cười ngọt ngào trả lời.

“Ma nữ!” Thấy mẹ mình hưng phấn đi vào phòng bếp, Thượng Quan Thiên mới uất hận mở miệng.

Anh làm gì có nói muốn tham gia cái loại hoạt động đó để sẽ bị té đau người? Ở tại chỗ “Té một chút đau” mà gọi là chơi rất vui sao?

“Tiểu Nhật Thiên, tớ hiểu rõ cậu là bởi vì xấu hổ, không dám mở miệng nói với mẹ, cho nên tớ mới phải thật tâm nói giúp!” Nụ cười ngọt ngào trong nháy mắt biến thành cười gian, mẹ Thượng Quan trong mắt Tiểu Thiên Sứ, lập tức biến thành Thượng Quan Thiên trong mắt Tiểu Ma Nữ.

“Tớ khi nào thì muốn cậu nói thay? Tự cho là thông minh!” Thượng Quan Thiên xoay mặt, vì cô tự chủ thương cảm thấy vô cùng bất mãn.

“Tớ là tốt bụng thôi! Còn Tiểu Nhật Thiên sợ bị tớ đánh không đứng nổi?” Hàn Thiếu Đồng đầu tiên là trợn to mắt, rồi sau đó lại cười gian lộ lên. “Thì ra là cái người này không có can đảm!”

“Tớ làm sao có thể sẽ sợ cái tên ma nữ này?” Chuyện cười! Thiên đại thành chuyện cười!

“Không sợ sao? Vậy cậu làm gì không dám luyện Judo? Ha ha ha.” Chơi thật vui! Hàn Thiếu Đồng nhìn thấy Thượng Quan Thiên giận dùm dùm, không nhịn được cười khế một tiếng.

“Tớ nhất định sẽ luyện được còn mạnh hơn so với cậu, nhất định làm cậu ngã không đứng nổi!” Thượng Quan Thiên ngẩng mặt lên, kiêu ngạo mà nói.

“Vậy sao?” Hàn Thiếu Đồng hoài nghi nhìn cậu. “Tiểu Nhật Thiên ơi, cậu chính là đừng làm cao thì tốt hơn. Cậu xem, cho đến bây giờ vẫn lùn hơn hai centimet so với tớ! Làm sao có thể đánh tớ không đứng nổi?”

Trải qua nhiều năm như vậy, cô còn so với anh cao hơn một chút xíu.

Hận a. Thượng Quan Thiên giận đến mặt đỏ lên “Việc này cùng chiều cao không tính, tớ nhất định sẽ đánh ngã cậu xuống mặt đất để cho cậu không bò dậy nổi!”

“Vậy sao? Tớ chờ đó! Ha ha ha!” Tặng kèm mấy tiếng cười gian.

“Ma nữ!” Thượng Quan Thiên giận đến nổi gân xanh.

Chờ một chút trở lại trong phòng, cậu muốn lấy thêm một chút bánh bích quy ra ngoài gặm! Dem bánh bích quy làm thành cô mà gặm!

“Tiểu Đồng.” Bà Thượng Quan cầm một hộp plastic bảo vệ môi trường đi ra khỏi phòng. “Huh?”

Thế nào không khí ở giữa hai đứa trẻ là lạ?

“Dì, cảm ơn bánh bích quy của dì.” Chủ động cười còn ngọt hơn so với mật đường, Hàn Thiếu Đồng khiêu khích mà dùng khoe mắt liếc Thượng Quan Thiên một cái.

“Đừng khách khí.”

Liếc bộ mặt tức giận của Thượng Quan Thiên, Hàn Thiếu Đồng vui vẻ cùng bà Thượng Quan khoát tay “dì, buổi tập của con sắp bắt đầu, con đi trước, báai bai!”

Nói xong, cô lại chuyển hướng tới Thượng Quan Thiên “Báai bai! Tiểu Nhật Thiên, nhớ ngày mai phải đến đạo quán ghi danh đó!”

“Tớ nhất định sẽ tới.” Thượng Quan Thiên hừ một tiếng.

“Trên đường đi cẩn thận đó!” Không hiểu phát tay một cái, bà Thượng Quan nhìn bóng dáng Hàn Thiếu Đồng nho nhỏ ở nơi khúc quanh biển mất.

“Mẹ.” Tức thì Thượng Quan Thiên cầm tay mẹ, lắc lắc

“Thế nào?” Nhìn mặt con trai lau không sạch, bà Thượng Quan bưng tỉnh hiểu ra mới vừa rồi giữa hai đứa trẻ xảy ra chuyện gì.

Chỉ sợ là Tiểu Đồng lại nói cái gì trêu chọc đứa con trai nhỏ cao ngạo này rồi.

“Mẹ, con không chỉ muốn học Judo, còn phải học không thủ đạo.” Thượng Quan Thiên lần đầu tùy hứng theo sát yêu cầu mẹ.

Anh thề nhất định phải so với cô nàng còn lợi hại hơn! Nhất định phải đem cô đánh cho không đứng nổi!

“Ừ, mẹ đều đáp ứng con.” Đây là chuyện tốt, bà Thượng Quan vui vẻ yên lặng theo dõi biến hóa.

Mới tiến vào “Hắc Đàn Tràng” bốn tháng ngắn ngủn, Thượng Quan Thiên cùng Hàn Thiếu Đồng lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người.

Bởi vì hai học sinh tiểu học mới lên năm thứ tư, thế nhưng nhanh chóng liền nhảy lên ba cấp, thi đấu đai cam, còn hung hăng làm cho sư huynh đã luyện tập hai năm trong nước té ngã trên đất.

Nhất là Thượng Quan Thiên, càng thêm Phong Mang Tất Lộ. Bề ngoài trắng nõn tuấn tú, thái độ lịch sự ôn hòa, cộng thêm một thân nhu hợp không thủ đạo cùng Judo, tuy là ngây thơ không che giấu, nhưng đã hấp dẫn không ít sự ưu ái của các sư tỷ sư muội, liên tiếp hướng tới anh lấy lòng.

Nhưng đối với những điều này, những nam sinh khác cậu còn không được diễm phúc, Thượng Quan Thiên căn bản là làm như không thấy, tuyệt không quan tâm.

Anh quan tâm nhất chính là, khi anh cố gắng luyện tập không thủ đạo cùng với Judo, thậm chí ngay cả sư huynh cũng có thể đánh ngã, tại sao vẫn không thể đem Hàn Thiếu Đồng đánh ngã trên mặt đất, để cho cô nàng không bò dậy nổi?

Rốt cuộc anh còn thiếu cái gì?

Giương mắt nhìn hướng tiểu sư đệ đang làm mẫu chính xác tư thế ngã xuống vì Hàn Thiếu Đồng, Thượng Quan Thiên trăm mối vẫn không có cách giải.

Mặc dù anh rất được các học sinh nữ hoan nghênh, nhưng Hàn Thiếu Đồng ở Đàn Tràng nhân khí tuyệt đối không thua kém anh.

Hoạt bát sáng sủa như cô nàng, dựa vào nụ cười so với mặt còn ngọt hơn, cơ hồ đem tất cả huấn luyện viên, sư huynh cùng với tiểu sư đệ, tiểu sư muội đành lòng cho bắt cóc.

Tiểu sư đệ mới tới, tiểu sư muội dính lấy cô nàng, không phải quần quýt dạy chiêu thức chưa học, chính là lôi kéo nàng ta nói chuyện tào lao trên trời dưới đất.

Không hiểu tại sao nhìn nụ cười ngọt ngào trên môi cô nàng, anh cảm thấy trong lòng buồn buồn, rất không thoải mái.

“Thượng Quan Thiên, cậu làm sao vậy?” Các sư tỷ và các sư muội quần quýt ở bên cạnh anh vừa thấy sắc mặt anh trầm xuống, lập tức khẩn trương ủa lên trước, lo lắng hỏi.

“Có phải là không thoải mái hay không?”

“Có phải mệt mỏi hay không?”

Như tiếng đàn ong mật tần suất cao không ngừng vang lên, khắp nơi khiêu khích tính nhẫn nại loài người.

“Xin các vị yên tâm, tôi không sao.” Cố nén không muốn đem từng người một ném vào trong sân, Thượng Quan Thiên nặn ra một nụ cười nhạt ôn hòa như thường ngày để an ủi Sư Tỷ muội đang khấn trương.

Thình lình sự chú ý của anh chuyển đến một sư đệ đang kéo cánh tay Hàn Thiếu Đồng, không khỏi nhủu mày.

“Tiểu Đồng Sư Tỷ, mới vừa rồi huấn luyện viên dạy em cách đưa chân quét, em còn không hiểu lắm, chị có thể dạy lại không?” Giọng nói như vịt đực bị bóp cổ vẫn không hề thay đổi.

Hàn Thiếu Đồng nhếch lên một cười ngọt ngào, đang muốn trả lời, Thượng Quan Thiên đứng giữa hai người, tách Hàn Thiếu Đồng cùng Sư đệ ra.

“Cậu làm cái gì vậy Tiểu Nhật Thiên?” Hàn Thiếu Đồng đối với việc Thượng Quan Thiên đột nhiên xuất hiện hành động quái dị cảm thấy hết sức khó hiểu.

Không để ý đến lời hỏi thăm, Thượng Quan Thiên chỉ hướng chớp mũi Sư đệ, “Cậu tôi dạy cho cậu.” Tiếng nói ôn hòa không chấp nhận sự từ chối.

“Cái gì?” Hàn Thiếu Đồng cau mày.

Tiểu Nhật Thiên rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Trước kia cũng không trông thấy anh dạy Sư đệ sư muội một nửa chiêu thức, thế nào hôm nay đột nhiên cực kỳ rảnh rồi?

“Thế nào? Không muốn học sao?” ánh mắt ảm áp thoáng qua chút lạnh lẽo, Thượng Quan Thiên trừng hướng Sư Đệ đang ngầy người, có chút hung ác hỏi.

“Học! Đệ muốn học!” Sư đệ bất đắc dĩ đồng ý.

Cái tuổi của cậu so với vị “Tiểu sư huynh” kia còn nhỏ hơn như có khí thế đàn áp, ngay cả cậu là Quốc Trung Sinh cũng sinh lòng khiếp sợ.

Cậu đoán nếu nói không muốn “Tiểu sư huynh” có thể sẽ một quyền mà đánh ngã cậu xuống đất. Trời mới biết cậu đã đắc tội lúc nào. . . .

Dẫn Sư đệ đi tới giữa sân, khéo môi Thượng Quan Thiên mơ hồ hiện lên nụ cười giảo hoạt. “Xin chỉ giáo.” anh hướng đối phương khom người chào trước.

Sư đệ cũng ngơ ngác cùng anh khom người chào, sau một khắc, còn không kịp phản ứng, hai bên cổ áo đã bị Thượng Quan Thiên bắt được

“Huh?” Làm cái gì?

“Đầu tiên, đôi tay nắm chặt cổ áo đối phương, giống như vậy” Thượng Quan Thiên trong miệng nhanh chóng nói thảm khẩu quyết. “Sau đó dùng sức quét ngã đối phương!”

Đồng thời hô to, chân Thượng Quan Thiên hung hăng hướng mắt cá chân Sư đệ đảo qua, để cho anh nặng nề ngã xuống mặt đất.

“A ” bị ném trong nháy mắt, Sư đệ kêu to, tiếng kêu thê lương vang vọng cả đạo quán.

“Còn có cái chiêu thức gì muốn học không?” gương mặt Thượng Quan Thiên tuần tú tiến tới gần Sư đệ đang bị hoảng sợ, ngữ điệu ôn hòa lại làm cho anh cảm thấy lạnh quá.

“Không có, không có!” Chỉ có thể lắc đầu một cách đáng thương, vô tội chịu đựng tai bay vạ gió.

“Này, Thượng Quan Thiên, cậu đừng hù dọa cậu ấy nữa.” Nhìn, cặp mắt cũng trở nên xem thường người ta. Hàn Thiếu Đồng nhìn không được, tiến lên đỡ Sư đệ toàn thân vô lực dậy.

Dầu gì người ta là đóng học phí đi học, bị anh “Khi dễ”, cũng phải làm dáng vẻ vui lòng phục tùng sẽ bị anh tiếp tục khi dễ ! Đần!

Cánh tay Hàn Thiếu Đồng còn chưa có đỡ đến Sư đệ bị hoảng sợ, đã bị Thượng Quan Thiên giữ chặt.

“Thế nào? Muốn đánh à?” Cô rất vui lòng theo dõi cùng đó!

Từ lúc thi xong cuộc thi thăng cấp lần trước, cô rất lâu không có chính thức hoạt động gân cốt, chỉ có thể dậy sư đệ sư muội một chút động tác căn bản, cô cảm giác xương cũng cứng rắn rồi.

Nghe được tin tức hai người sắp đánh nhau, mọi người lập tức lui về phía sau mười bước chân, không dám đứng ở gần hai người, sợ bị quyền cước của bọn họ quét trúng.

2. Chương 2

Thượng Quan Thiên cảm giác ngực mình thật buồn bực, mà giữa hai người chính là đám nữ sinh trước mắt đang kéo dẫn ra hàng xóm tốt nhiều năm của anh.

Cô nàng cư nhiên chạy đi đỡ cái kẻ Sư đệ không nhìn được lại không còn dùng được!

Người là anh cố ý quét ngã, cô lại đặc biệt chạy đi đỡ anh ta dậy, đây không phải là nói rõ cùng anh đối nghịch sao? Thật là buồn cười!

“Tốt lắm, có thể bắt đầu.” Cảm thấy gân cốt trên người cứng lên một chút, Hàn Thiếu Đồng lập tức dọn xong sân đấu, chuẩn bị cùng anh đánh nhau một trận.” Ai sẽ làm trọng tài.”

“Đúng, đúng đó.” Bị mọi người đẩy ra “Chịu hình” làm trọng tài cho cuộc tranh tài này, đại sư huynh nhắm mắt đi về phía trước ba bước nhỏ, lấy dũng khí nói: “Khụ khụ. Lần tranh tài này quy định, không cho phép dùng chiêu thức không thủ đạo, cũng không thể cắn, đập, tóm lại chỉ có thể dùng chiêu thức Judo. Song phương trong đó một người bị ném ngã xuống đất hoặc là nằm xuống đất coi như là thua, rõ ràng chưa?”

Trước kia chính thức xuống tay, vẫn phải là nói quy tắc xong, tránh cho hai người ăn vạ như lần trước, loạn xạ đánh một cuộc, cho Sư Đệ muội làm mẫu tại chỗ làm là một việc “Sai lầm”.

Ô ô ô. anh dầu gì cũng là học trò của sư phụ, tại sao có thể đem hai con Tiểu Bạch Long giao cho kẻ yếu đuối như anh?

Đại sư huynh vô tội nhìn về đám người đứng ở phía sau có huấn luyện viên, trong lòng âm thầm hận anh đối đãi vô tình.

“Rõ ràng.” Hai người đã cúi người chào rồi.

“Rồi.” Đại sư huynh lui về phía sau ba bước dài “Tranh tài bắt đầu!”

Giọng nói vẫn chưa có hoàn toàn tan mất, Hàn Thiếu Đồng đã nhanh nhẹn tiến lên, nắm vai áo Thượng Quan Thiên, tính toán ném anh qua vai.

Thượng Quan Thiên lại nhìn thấu cô nàng giữ một chút thủ đoạn, trở tay nắm chặt hóa giải thế công của cô, hai chân sau đứng vững liền nhanh chóng hướng cô đảo qua.

Thình lình bị anh lừa gạt đến hai chân, Hàn Thiếu Đồng nắm chặt vạt áo của anh, chống mình muốn ngã nhào. “Như vậy sao có thể đẩy tớ ngã xuống đây? Tiểu Nhật Thiên.” Cô cố ý nói chuyện kích thích anh, làm anh phân tâm.

” Tớ đã sớm thấy rõ chiêu số của cậu.” Bị lời của cô nàng kích thích ý chí quyết thắng tràn ngập, anh vạch ra tay của nàng, khom người lại tới chân của cô quét tới.

Hàn Thiếu Đồng hướng đôi mắt tinh phát hiện cử động của anh, lập tức gọn gàng nhảy lên, xa hơn đỉnh đầu của anh đá tới

“Không thể lên mặt!” Học sinh nữ tại chỗ hét chói tai ra tiếng liên tục không ngừng, ma âm đáng sợ thành công ngăn cản cú đá bén nhọn của Hàn Thiếu Đồng.

Wow, nếu một cước này của cô nàng quả như đập xuống thật, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tuấn mỹ của Thượng Quan Thiên nhất định sẽ bầm đen lên, vì họ nhìn Tiểu Suất Ca “Hạnh phúc” cùng với “Từ thiện”, họ nhất định sẽ bảo vệ gương mặt tuấn tú của Quan Thiên.

Hàn Thiếu Đồng đang chần chờ thì Thượng Quan Thiên nắm chặt thời cơ ném cô qua vai, như nguyện ước đem cô nàng đẩy té ngã trên đất.

“Dừng!” một tiếng vang thật lớn, tuyên cáo trận tỷ võ này kết thúc.

“Ồ Tôi tuyên bố, cuộc tranh tài này người thắng là Quan Thiên.” Đại sư huynh cao hứng bừng bừng tuyên bố kết quả, vô cùng may mắn hôm nay đây Tiểu Bạo Long chưa cho anh loạn thêm.

Hàn Thiếu Đồng kinh ngạc nằm dài, thật lâu không thể bình phục.

Cái gì? Mình thua? !

Trên lưng đau, so với đánh thua, lòng tự ái giống như trở nên không chút nào quan trọng.

“Thượng Quan Thiên cậu thắng không cần dùng võ!” Hoàn toàn không thể tiếp nhận kết quả, Hàn Thiếu Đồng từ trên mặt đất nhảy lên, xông về “Tiểu nhân hèn hạ” .

“Cái gì thắng không cần dùng võ, là cậu tự mình phân tâm.” Thượng Quan Thiên hoàn toàn không hề cảm thấy có vấn đề gì. “Tỷ võ đại kỵ chính là phân tâm.”

“Là họ.”

“Nếu là cậu không phải để ý họ, nhắc chân liền đập tới, như vậy lần tranh tài này người thắng chính là cậu chứ không phải tớ.”Thượng Quan Thiên nhàn nhạt phân tích.

Tại sao rốt cuộc như ý nguyện đem cô nàng đẩy té ngã trên đất, để cho cô thật lâu không bò dậy nổi, lại là cảm thấy buồn bực không vui?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đờ đờ sát khí, buồn bực trong lòng anh không thể tiêu tán.

“Cậu.” gương mặt Hàn Thiếu Đồng đỏ lên vì tức, bởi vì tên đáng chết anh nói đúng!Nếu không phải là chính cô phân tâm, cô sớm đã đem anh gạt ngã trên mặt đất rồi.

Đánh nhiều trường hợp như vậy, lần đầu tiên bị anh hung ác đẩy té ra đất, trừ lòng tự ái bị tổn thương ra, còn có đối với anh ngoan tâm oán đối lưng của cô chột trở nên đau nhức.

“Được, lần này miễn cưỡng coi như là cậu thắng, chỉ là lần sau tớ sẽ không thua đâu.” Một tay đè lại bên hông bị ném đau, Hàn Thiếu Đồng khễ nâng cằm dưới, cao ngạo buông lời.

Anh không có chú ý cô..., ngược lại chú ý tới động tác của cô. “Eo của cậu bị ném đau rồi hả ?”

“Không có!”Miệng cô cứng rắn phủ nhận.

Thua đã rất mất thể diện, cô làm sao có thể sẽ thừa nhận mình bị ném tới eo?

Nếu là thừa nhận, lui về phía sau“Tiểu Sư Tỷ” này làm sao có thể ngẩng đầu lên trước mọi người, uy phong凛凛 làm người?

“Nếu như không có, chúng ta đánh lại một cuộc nữa.”Thượng Quan Thiên không tin Hàn Thiếu Đồng miệng không nói xạo, trực tiếp mở miệng yêu cầu đánh lại một cuộc.

Tên này đáng đánh đòn chết đi được! Hàn Thiếu Đồng trợn to đôi mắt, hung tợn nguyền rủa nhìn anh.“Tớ không muốn đánh lại.”

“Cậu bị ném tới eo rồi hả ?” Tiến tới gần cô nàng, Thượng Quan Thiên nhẹ giọng hỏi, cố chấp nhất định lấy được đáp án. “Nếu không nói, tớ sẽ nói cho Dì Hàn biết.”

Cô cong miệng lên, tức giận tên hàng xóm này tuyệt đối không hiểu rõ.” Đúng rồi! Đúng rồi!Tớ bị ném đau tới eo rồi, hiện tại đau đến muốn khóc, đau đến muốn đánh người.” Cô tức giận anh thế lại lấy mẹ ra mà uy hiếp mình.

“Thật rất đau?” Từ khi hai người bắt đầu đấu, lần đầu tiên anh sinh ra áy náy.đối với cô

“Chính cậu bị quăng té, là biết sẽ đau hay không!” Hai ngón tay làm chuyện xấu dùng sức nắm được tay của anh, như lúc trước theo lời cô đau đến muốn đánh người!

“Cậu còn bóp nữa, tớ liền nói cho Di Hàn biết.” Giọng nói nhàn nhạt, không có uy hiếp gì nặng, nhưng đã đầy đủ để cho cô buông tay đang làm chuyện xấu.

“Tiểu nhân!” Cô xì mũi coi thường.

“Về nhà! Tớ giúp cậu bôi thuốc.” anh lui về phía sau mấy bước “Chính cậu có thể đi sao?”

“Có thể.” Coi như không thể, cô cũng sẽ tự mình bò trở về, không cần “Tiểu nhân hèn hạ” này đỡ.

Bất đắc dĩ nhìn cô chật vật, anh bắt đầu hồi tưởng tỉ mỉ, vì sao bọn họ mỗi một lần gặp mặt cũng phải đối chọi gay gắt như thế?

Là bởi vì sự quật cường của cô nàng? Hay là bởi vì mình hiếu thắng?

“Tiểu Nhật Thiên, tại sao cho đến bây giờ cậu so với tớ vẫn lùn hơn? Một chút tiến bộ cũng không có.” Thân thể không thể làm chuyện xấu, Hàn Thiếu Đồng đổi thành đầu khẩu.

Thượng Quan Thiên biết là bởi vì cô ấy là con tàu há mồm!

Cô thường xuyên làm anh nổi trận lôi đình, muốn đem cô ăn tươi sống bóp chết “Câm miệng!” anh không nhận được xóc cổ áo lên, kéo cô rời đi khỏi tầm mắt của mọi người.

Mọi người kinh ngạc nhìn động tác thô bạo của Thượng Quan Thiên

“Ôi trời ơi!!! Bọn họ không phải là muốn tìm một chỗ quyết chiến sinh tử chứ?” Sư Đệ mới vừa bị ném không hiểu kêu trời gọi đất, trên phim ảnh tình tiết trong phim bộ lúc tám giờ đúng đều là làm như vậy.
“Chúng ta không cần đi ngăn cản bọn họ sao?”

Thượng Quan Thiên lớn như vậy lại dữ dội, Hàn Thiếu Đồng chuyển này “lành ít dữ nhiều” rồi.

“Đần!” Từng người một phiên dùng sức đập xuống đỉnh đầu tên Sư đệ vừa mới gia nhập.

“Làm cái gì à?” Tân Sư đệ che đầu bị gõ rất đau la hét hỏi. Bọn họ sao lại dùng sức gõ đầu của anh như vậy? Nếu là gõ dần thì làm sao bây giờ?

“Bằng loại người thân thủ như cậu đòi đi ngăn cản bọn họ, cậu tự đâm đầu vào chỗ chết đi!” Đại sư huynh khinh thường liếc anh một cái, quay mặt sang một bên không để ý tới anh.

“Ách.” Cũng đúng, lấy thân thủ anh bây giờ, cũng mới vừa rồi bị Thượng Quan Thiên nghiêm túc “Dạy” làm hư tổn hết cả người, tình trạng của anh so với Hàn Thiếu Đồng càng thêm nguy hiểm.

Cho nên xin thần linh khắp nơi hãy bảo vệ Hàn Thiếu Đồng! Ngàn vạn lần đừng để cho cô ấy sớm như vậy đã “Hương tan ngọc vỡ”!

Bị xách về Thượng Quan gia, Hàn Thiếu Đồng vô tội ngồi ở trên giường của anh, không hiểu anh vì sao mà có nét mặt lo lắng.

Cô cũng chỉ là nói một câu so với mình lùn hơn mà thôi. Trước kia cô cũng thường thường nói!

“Úp sấp trên giường, đem áo tập cởi ra!” Thượng Quan Thiên từ trong hộp tìm ra thuốc ỉn thường dùng, chính anh cũng thường dùng bởi vì khiêu chiến vượt cấp mà bị các sư huynh khác đánh trên người xanh một miếng, tím một khối, cho nên đối với chuyện bôi thuốc đã sớm vô cùng thuần thục.

“Cái gì?!” Cởi quần áo? Hàn Thiếu Đồng vội vàng từ trên giường nhảy lên, lại làm động tới vết thương ngang hông, đau đến mức đúng như anh mong muốn nằm lì ở trên giường giả chết. “Nè, Tiểu Nhật Thiên, cậu ở đây mở cờ trong bụng mà cười ghẹo mình”. Cô cà lăm hỏi.

Ô ô ô. Thật là đau! Trước kia vết thương nhỏ cùng lần này so với nhau, thật sự là gặp sự phụ nha!

“Đừng kêu! Đợi mẹ tớ đến, bản thân mình tự giải thích với mẹ và Di Hàn.” anh nặn ra một chút thuốc cao “Không cởi quần áo, đem đai lưng cởi ra, vén cao y phục cũng được.”

“Tớ không nhờ cậu bôi thuốc giúp.” Phần xấu hổ của con gái nổi lên trong lòng cô thế nào cũng không muốn lộ ra bất kỳ một tác phần lưng da thịt ở trước mặt anh.

“Vậy cậu muốn khiến Di Hàn biết?” Một câu nói, cũng đủ để làm cho cô ngậm miệng.

Nếu là Di Hàn biết Hàn Thiếu Đồng luyện tập Judo bị thương, về sau cô cũng đừng hòng nghĩ đến đàn tràng đây là điều kiện học Judo cô cùng Di Hàn lập ra.

Biết rõ lý do này, cho nên cô vẫn luôn rất cẩn thận bảo hộ mình, không để mình chịu đả thương nghiêm trọng, cho tới hôm nay bị anh đánh rơi nặng như vậy.

“Nếu không phải là cái người này dùng sức ném tớ, tớ cũng sẽ không như vậy.” Bẹt bẹt cái miệng nhếch nhếch, cô nàng đáng thương trả lời, tay nhỏ bé lại bị thuyết phục eo lưng vén lên.

“Nếu không phải là cậu khi đó làm phân tâm, tớ sẽ không dễ dàng bị ngã xuống như vậy” Nói đi nói lại, cô chỉ là muốn trốn tránh trách nhiệm cho anh thôi!

“Cậu là đồ đáng ghét nhất rồi!” Cô buồn buồn không vui cởi đai lưng ra, lại vén không nổi y phục sau lưng, gò má đỏ ửng lặng lẽ dính vào, cô ngượng ngùng cúi mặt vào trong drap.

Làm sao bây giờ? Từ lúc còn nhỏ đến giờ, cô cũng không để cho bất luận kẻ nào thấy thân thể mình, cho dù là mẹ cũng không thể; hôm nay lại phải cho tên hàng xóm đã ở chung từ nhỏ đến lớn này nhìn thấy, hơn nữa là con trai. Làm sao bây giờ? Cô thật sự rất thẹn thùng.

“Thế nào không đem áo vén lên? Tay của tớ chưa đến.” “Cánh tay dừng tại giữa không trung bởi vì cô chần chờ mà ề ề.” Nhanh lên một chút, đừng làm cho tớ chủ động giúp cậu!”

Anh tuyệt đối không cảm thấy có cái gì không đúng, chỉ cảm thấy cô không sáng khoáy giống thường ngày như vậy.

Thượng Quan Thiên ngu ngốc! Cô là con gái! Thông minh như anh, rốt cuộc có hiểu hay không cái gì gọi là “trai gái khác nhau”?

Hít sâu một cái, cô khẽ run tay lui về phía sau chậm rãi bắt đầu vén y phục lên, da thịt phần lưng trắng nõn từng tác phơi bày, da thịt tiếp xúc không khí hơi lạnh, làm cô nổi da gà không khỏi toát ra.

Tựa hồ không nhận được việc cô chần chờ, một tay khác của Thượng Quan Thiên thay thế động tác của cô, lập tức liền đem áo của cô vén đến nơi cao nhất, thẳng đến bóng lưng, lộ ra toàn bộ phần lưng.

Một khối bầm đen chiếm cứ ở ngang hông trái, da thịt trắng nõn khiến vết bầm đen càng thêm lộ ra vẻ đáng sợ.

“A!” Anh đột nhiên xuất hiện động tác làm cô kinh hoảng, không khỏi phát ra tiếng thét chói tai.

“Đừng kêu!” Anh một tay che cái miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng, xác định mẹ không có vì tiếng thét chói tai của cô mà đi tới, mới thả ra. “Cậu kêu cái gì? Chẳng qua là cái lưng mà thôi.”

“Khốn kiếp! Cái gì chẳng qua là lưng mà thôi?” Cô cũng là con gái nha! Một cô gái thực sự!

“Được rồi, là lỗi của tớ, tớ không nên làm cậu ngã thành như thế này, cũng không phải chủ động trêu chọc quần áo cậu.” anh nói xin lỗi “Chỉ là xem cũng xem rồi, mau nằm xuống, tớ giúp cậu bôi thuốc.”

Thật ra thì, Thượng Quan Thiên còn không hiểu nổi tại sao Hàn Thiếu Đồng lại kinh hoảng như vậy.

Hàn Thiếu Đồng nhìn chằm chằm anh thật lâu, mới lần nữa đưa mặt cúi sâu vào trong drap, ngằm cho phép anh giúp cô bôi thuốc.

“Chịu đựng, sẽ đau một chút.” Nhìn vết bầm đen này, anh có thể chịu đựng đau đớn lúc bôi thuốc, nhưng anh không biết cô có thể hay không.

Bỗng dưng, anh phát hiện vết bầm đen ở trên người cô thật chói mắt, vượt qua những vết trên người của anh thì anh bắt đầu cảm thấy đau lòng.

“Yên tâm, tớ còn. A! Thật là đau!” Cô không khỏi thấp giọng hô ra tiếng, nước mắt thiếu chút nữa chảy ra ngoài. Tay của anh nhẹ nhàng để lên vết bầm đen, cô cũng đã đau đến muốn thét chói tai.

“Nhịn xuống, lập tức tốt hơn.” anh bỏ qua tiếng cô kêu gào bi thống, đem thuốc cao trong lòng bàn tay toàn bộ bôi ở trên lưng của cô.

Đợi thuốc cao dần dần hấp thụ vào da, anh mới lấy tay ra.

Ồ ô ô. Thật là đau. Hàn Thiếu Đồng cắn ga giường, nén lệ trong hốc mắt, đáng thương suy nghĩ không dám thét chói tai ra tiếng.

“Thoa thuốc cao lên xong, hai ba ngày sau sẽ tốt hơn, nhưng cậu phải tới đây bôi thuốc hai lần mỗi ngày, hơn nữa ở nơi bị thương không cho phép luyện tập thêm.” Câu cuối cùng, là chính bản thân anh thêm vào.

“Ồ ô. Cái gì? Tôi còn phải thoa thuốc nữa?” Hàn Thiếu Đồng quay mặt sang khóc đến rất thê thảm, nhìn chằm chằm Thượng Quan Thiên không dám tin.

“Cậu.” Thế nào khóc thành cái bộ dáng này? Nhìn thấy lỗ chã nước mắt trên mặt Hàn Thiếu Đồng, cảm giác áy náy gia tăng không ít trong lòng anh.

Trước kia bất luận hai người kích thích đối phương như thế nào, nói ra lời độc cay hơn, cho tới bây giờ cô cũng không có chảy qua một giọt nước mắt. Nhưng là, hôm nay cô lại khóc, còn khóc đáng thương thê thảm như vậy.

“Cậu là đồ đáng ghét nhất.” Cô thật là đau, đau đến thân thể giống như là bị dỡ thành từng mảnh, nặng hơn khi trở về. Tại sao lại đau đến như vậy chứ?

Nhìn chằm chằm Hàn Thiếu Đồng đang khóc đỏ mắt, Thượng Quan Thiên bỗng dưng phát hiện, thì ra là cô cũng giống các cô gái khác, là rất sợ đau.

Bất kể là cô kiên cường cỡ nào, nói nhiều làm người ta tức giận, thủy chung cô vẫn còn là một cô gái.

“Đồ đáng ghét.” Chẳng những làm đau cô, hơn nữa còn đem lưng cô xem sạch bách. Đau đến cộng thêm ngượng ngùng, cô khóc đến càng thêm đáng thương.

“Cậu. cậu đừng khóc.” Lần đầu đối mặt nước mắt của cô, anh mất đi ý chí, chỉ có thể hốt hoảng dự dõ. “Là tôi không đúng, cậu đừng khóc.”

Khóc khóc, cô cảm thấy trên lưng giống như không có đau đớn, chỉ còn lại một chút khê nhói có thể nhịn.

Nước mắt rùng rùng nhìn anh, anh hốt hoảng chẳng những làm cho trái tim ngượng ngùng hơi thối lui, thậm chí có một chủ ý bướng bỉnh tràn vào suy nghĩ

Cô cố ý dùng hai tay đè lại khuôn mặt nhỏ nhắn, phát ra một tiếng nức nở nghẹn ngào đáng thương, giống như một con vật nhỏ bị thương, làm người ta không đành lòng.

“Cậu. rất cuộc muốn như thế nào mới không khóc nữa?” Thượng Quan Thiên cùng đường toàn bộ bó tay rồi.

“Về sau phải để cho tôi khi dễ, hơn nữa không cho phép khi dễ tôi nữa.” câu chữ mơ hồ không rõ xen lẫn nức nở nghẹn ngào.

“Có thể, cậu muốn cái gì cũng có thể, chỉ cần cậu không khóc.” Tâm loạn như ma chính anh hoàn toàn không có phát hiện cô nàng giả vờ.

Nghe vậy, cô để đôi tay xuống, cười toe toét thật to, khuôn mặt trắng nõn chỉ còn lại mấy giọt nước mắt, nào có cái gì là nước mắt?

“Cậu gạt tôi!” Lừa gạt anh ký một điều ước bất bình đẳng!

“Ha ha, ai kêu cậu dằn!” Hàn Thiếu Đồng tuyệt đối không có cảm giác mình có phần không đúng “Cậu đã đáp ứng tôi đấy, về sau không cho phép cậu khi dễ tôi, chỉ có thể ngoan ngoãn để cho tôi khi dễ.”

Ha ha ha.

Bên tai nghe tiếng cười, cùng với việc cô không ngừng lặp lại “Điều ước bất bình đẳng”, tim của anh không có đập nhanh, ngược lại cảm thấy buồn lổ.

Là anh bị bệnh sao?

Từ ngày đó, xác thực chỉ có Hàn Thiếu Đồng khi dễ Thượng Quan Thiên, anh không còn có khi dễ cô. Bởi vì nước mắt cô làm cho anh cảm thấy khó chịu, cho nên anh không muốn để cho cô chảy bất kỳ một giọt nước mắt.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, rất nhanh bọn họ liền thăng lên lớp năm, một đám học sinh tiểu học vẫn u mê đi vào thời kỳ trưởng thành, bắt đầu hiểu được tư vị thích.

Nhưng chờ đón chính là, một lời đồn đại.

Bởi vì từ nhỏ đến lớn cũng cùng trường cùng lớp vừa là quan hệ hàng xóm, lời đồn đại thuộc về Hàn Thiếu Đồng cùng Thượng Quan Thiên truyền đi lợi hại nhất.

Đối diện với mấy lời đồn đại này, hai người trong cuộc một chút cũng không có chịu ảnh hưởng, bởi vì bọn họ mỗi ngày đều phải tiếp thụ khiêu khích của đối phương, căn bản không có thời gian để ý tới những lời đồn đại nhảm chán này.

Vậy mà, sự đoán thường thường sẽ chủ động tới tìm bọn họ, nhất là Hàn Thiếu Đồng.

“Hàn Thiếu Đồng, chúng tôi không cho phép cô tiếp tục bám dính Thượng Quan Thiên!” Một người dáng dấp trắng trẻo, giống như cô gái dương oa oa, sau lưng mang theo mấy tiểu lâu la, ngạo mạn ra lệnh đối với Hàn Thiếu Đồng.

“Tôi dính với Thượng Quan Thiên?” Hàn Thiếu Đồng tròn to hai mắt, có chút không hiểu hỏi ngược lại.

Cô ta không còn gì để nói đùa nữa hay sao? Cô lúc nào thì dính tới tiểu tử Thượng Quan Thiên kia? Rõ ràng chính là anh bám dính cô không thả!

“Đừng giả bộ ngu!” Cô gái nhỏ thét chói tai “Toàn trường đều biết cô muối mặt bám dính lấy Thượng Quan Thiên, hại anh ấy không để ý những học sinh nữ khác.”

Nhất là cô! Từ nhỏ đến lớn, cô muốn cái gì sẽ có cái đó, chưa từng có người nào đối với cô làm như không thấy, thế nhưng chỉ có Thượng Quan Thiên không đem cô để ở trong mắt.

“Tôi nào có giả bộ ngu?” Hàn Thiếu Đồng biểu tình rất vô tội.

Hôm nay lúc cô ra cửa quên bái bai sao? Nếu không làm sao sẽ bị cái đám nổi tiếng điêu ngoa toàn trường này chặn lại?

“Cô còn giả bộ ngu!” Bị Hàn Thiếu Đồng tỏ thái độ vô tội làm tức giận đến toàn thân phát run, cô gái được chiều chuộng không thể nhịn được nữa thét chói tai “Tóm lại, tôi lệnh cho cô không được dính lấy Thượng Quan Thiên nữa, nếu không tôi sẽ để cho cô đẹp mắt!”

“Cô để cho tôi đẹp mắt như thế nào?” Biết rất rõ ràng nói như vậy sẽ làm cô gái được chiều chuộng tức giận hơn, Hàn Thiếu Đồng vẫn không sợ chết mà khiêu khích.

Những lời này so ra còn vượt cô cùng Thượng Quan Thiên thường ngày mắng lẫn nhau? Hơn nữa bọn họ nói ra xong liền làm lấy được, đáng về cô gái được chiều chuộng này chỉ thuộc dạng nói mồm mà thôi?

“Cô.”

“Nè! Hàn Thiếu Đồng, cậu mang bài tập dời đến Đại Tây Dương sao? Tại sao lâu như thế?” Giọng nói lạnh nhạt sau lưng mọi người vang lên.

Thượng Quan Thiên đi xuống cầu thang, ánh mắt đen như mực qua lại dò xét cô gái được chiều chuộng cùng một đám tiểu lâu la. “Mọi người đang làm gì vậy?”

“Thượng Quan Thiên, chúng tớ. Chúng tớ.” Cô gái được chiều chuộng đáp không được. Cũng không thể nói họ đang dẫn mặt đối với thanh mai trúc mã của anh chứ?

“Họ muốn tớ đừng nữa dính lấy cậu nữa.” Hàn Thiếu Đồng thay cô ta trả lời. “Trời mới biết tớ hận không được cậu cút ra xa xa, tạm thời đừng gây sự với bản cô nương. Cậu xem! Cô ta là người thứ hai trong tháng này rồi, hôm nay mới chỉ là số 6 mà thôi!”

Hàn Thiếu Đồng dùng sức chỉ hướng cô gái được chiều chuộng, thật hận Thượng Quan Thiên hại cô trở thành người ọi người chỉ trích.

“Bộ dạng xinh xắn cũng không phải là lỗi của tớ.” Đây là vấn đề gì chứ. Thượng Quan Thiên nhún nhún vai, cũng không cảm giác diện mạo mình mang đến cho anh vấn đề gì.

“Là đó! Dáng dấp cậu trắng tinh giống như vương tử không phải lỗi của cậu, nhưng lại mang đến vô số vấn đề cho tớ!” Nhất là phải thay anh ngăn cản nữ họa!

“Ai nha, tất cả mọi người biết lâu như vậy, không phải là cậu còn sống thật tốt? Làm sao có vấn đề gì?” Thượng Quan Thiên phản bác.

“Nam họa!” Đều là tại cái khuôn mặt mang tới tai họa. Đây là cô coi trên tiết mục học được từ mới.

“Cái nam họa này với cậu từ nhỏ chơi chung tới lớn ?” Thượng Quan Thiên nụ cười nồng đậm lần nữa phản bác.

“Khốn kiếp!”

“Cậu quá khách khí.” Xác định là khách khí. Thường ngày mỗi lời nói câu nào không phải so với “Khốn kiếp” càng thêm ác độc?

“Heo.”

“Đủ rồi!” Từ đầu tới đuôi đều bị coi thường, cô gái được chiều chuộng rốt cuộc không thể nhịn được nữa hét âm lên. Hai người bọn họ tại sao có thể coi thường cô ta như thế ?

Từ nhỏ đến lớn, bình thường tất cả mọi người đều đem cô nâng lên trời, coi cô như bảo bối cẩn thận che chở, cho tới bây giờ cũng không có người nào dám coi thường cô, lạnh nhạt với cô như thế. Nhưng bọn họ Hàn Thiếu Đồng cùng Thượng Quan Thiên lại dám coi cô như {người trong suốt}? !

“Cô tên gì?” hai người đang mắng nhau hăng say bị cắt đứt, cùng kêu lên không vui hỏi.

“Cô! Đều là bởi vì cô!” Cô gái được chiều chuộng hét lên một tiếng, chợt xông về Hàn Thiếu Đồng, dùng sức vung quả đấm hướng tới Hàn Thiếu Đồng.

“Wey wey Wey! Quân tử động khẩu không động thủ. Ách, học sinh nữ không động quyền cước!” Hai tay đang cầm một xấp vở, Hàn Thiếu Đồng nhếch nhác né tránh công kích của cô gái được chiều chuộng.

“Đáng chết! Tôi ghét cô nhất!” Cô gái được chiều chuộng không để ý tới việc Hàn Thiếu Đồng khuyên can, vẫn một quyền lại một quyền đánh vào trên người của cô, khắp nơi khảo nghiệm sự chịu đựng của cô.

“Thượng Quan Thiên khốn kiếp, cậu còn chưa mau tới đây trấn an người ái mộ mình!” Anh lại vẫn đứng ở một bên làm người xem? ;“Cậu là người khởi xướng mà!”

“Cậu học Judo được đến đâu?” Thượng Quan Thiên lắc đầu một cái, cự tuyệt giúp một tay: “Chỉ là bị 1 cô gái được chiều chuộng sinh hư mà thôi, cậu liên tục đấu cùng Sư huynh cũng có thể áp đảo, mà không ứng phó được cô ta sao?”

“Cô ta là nữ sinh có được hay không? Sao có thể so sánh cùng nam sinh thô lỗ trong võ quán?” Đợi người ta té bị thương, cô còn không đền nổi con gái cho người ta.

“Đó không phải là càng áp đảo dễ dàng hơn? Chỉ cần một đấm nhẹ nhàng tùy ý, bảo đảm cô ta lập tức ngã xuống đất, nằm trên mặt đất không bò dậy nổi.” anh nhàn nhạt cung cấp phương pháp.

“Không thể!” Cô vẫn kiên trì.

“Hàn Thiếu Đồng, đồ đáng chết!” Bị anh nói một câu khinh thường công kích, cô gái được chiều chuộng cũng kiềm nén không được nữa khóc lên.

”Ai nha nha, tại sao khóc? Không thể nhìn cô gái khóc, Hàn Thiếu Đồng lập tức dừng lại động tác né tránh, tiến lên trước vỗ vỗ đầu vai của cô ta.

“Tôi hận cô chết đi được!” Thấy Hàn Thiếu Đồng không hề tránh né nữa, cô gái được chiều chuộng đột nhiên dùng sức đẩy cô, quên mất phía sau Hàn Thiếu Đồng là một cầu thang dài

Còn không kịp phản ứng, Hàn Thiếu Đồng liền mất đi thăng bằng lui về phía sau ngã xuống, hai tay nhỏ bé thế nào cũng với không tới một bên tay vịn

“A!”

Cô gái được chiều chuộng và cả đám lâu la sau lưng thét chói tai, mọi người tro mắt nhìn Hàn Thiếu Đồng lăn xuống, trên tay tập vở bay đầy đất.

Hàn Thiếu Đồng giống như là một quả bong từ cầu thang lăn đến phía dưới, cho đến khi đụng vào vách tường cứng rắn phía trước, phát ra một tiếng vang khổng lồ sau mới dừng lại bất động, cũng không nhúc nhích mà nằm ở trên sàn nhà lạnh như băng.

Dòng máu đỏ tươi, từ bên trán tràn ra, nhanh chóng nhuộm đỏ một khuôn mặt nhỏ nhắn.

Mọi người đứng tại chỗ, vẫn là không thể nào tin nổi sự thật.

Thượng Quan Thiên khuôn mặt tái nhợt nhảy xuống cầu thang, nhưng anh không dám đụng vào cô, sợ cô có nội thương nghiêm trọng hơn. Thanh âm của anh giống như chống đỡ ở cổ họng, cơ hồ không phát ra được một chút âm thanh. “Mau. . . . Mau gọi thầy giáo!”

Mấy bạn học đi ngang qua vừa nhìn thấy Hàn Thiếu Đồng nằm dưới đất, lập tức chạy về phía phòng nhân viên nghỉ ngơi thông báo với thầy giáo. “Mau! Nhanh lên một chút đi tìm thầy giáo!”

Xe cứu thương rất nhanh đến hiện trường, đem Hàn Thiếu Đồng mang đến bệnh viện gần đây.

Thượng Quan Thiên cố chấp không chịu rời đi, thầy giáo bắt đắ dĩ, không thể làm gì khác hơn là đồng ý để cho anh cùng Hàn Thiếu Đồng ngồi lên trước xe cứu thương đến bệnh viện.

3. Chương 3

Thượng Quan Thiên thật hối hận, nếu như mới vừa rồi anh chịu giúp cô, cô sẽ không bị cô gái được chiều chuộng đẩy xuống cầu thang, chảy nhiều máu như vậy.

Những thứ này đều là lỗi của anh, nếu không phải là do anh. Nếu không phải là do anh không chịu giúp cô.

Thượng Quan Thiên ngây ngốc đứng nghiêm ở bên ngoài phòng cứu cấp, mắt hồn nhìn đèn đỏ sáng lên. Cha mẹ hai nhà nhận được thông báo của nhà trường cũng đi tới bệnh viện, nhưng anh vẫn hoàn toàn không để ý tới bọn họ.

“Tiểu Nhật, con hãy yên tâm đi! Tiểu Đồng không có việc gì đâu.” Thượng Quan mẹ ôm Thượng Quan Thiên vào trong ngực, ôn thanh nhu ngữ dụ dỗ sợ con trai nhỏ đang bị hoảng sợ.

Thượng Quan Thiên vẫn không có phản ứng, áy náy đầy dọa bản thân.

Nếu không phải là do anh không chịu giúp cô thì, cô cũng sẽ không bị thương, hiện tại cũng không cần nằm ở trong phòng giải phẫu lạnh như băng, một mình đối mặt với sợ hãi.

Thời gian trở nên thật là dài đằng đằng, bọn họ chờ thật lâu thật lâu, nhưng Hàn Thiếu Đồng vẫn chưa có ra ngoài.

“Mình ah, Tiểu Đồng không có việc gì, có đúng hay không?” bà Hàn khóc đỏ mắt, mềm nhũn tựa vào trong ngực chồng, sợ hãi nức nở không dứt.

“Tiểu Đồng chúng ta đừng cảm thê kia, không có việc gì. Đợi con bé tỉnh lại, nhất định sẽ cười em khóc đến giống như con thỏ!” Hàn ba gơ tay lau đi nước mắt trên má vợ, cố làm ra vẻ thoải mái mà an ủi vợ.

Chỉ có trời hiểu được ông có nhiều lo lắng cho cô con gái này từ nhỏ đến lớn đều là trân quý trong nhà.

Ông thậm chí không dám nghĩ, nếu là trong nhà thiếu đi cô con gái nhỏ này, cả nhà bọn họ rốt cuộc sẽ tiếp nhận điều này như thế nào?

Nhìn thấy vợ chồng Hàn gia lo lắng như thế, bà Thượng Quan ôm sát con trai trong ngực, rúc vào trước ngực chồng, sầu lo không dứt giống nhau.

Giống như đã qua hơn nửa thế kỷ, đèn đỏ sáng lên rốt cuộc tắt, một bác sĩ áo trắng đẩy cửa phòng giải phẫu đi ra.

“Bác sĩ, con gái của chúng tôi thế nào rồi?” Hàn ba ôm vợ đi về phía bác sĩ, vội vàng hỏi tới tình huống con gái.

“Người bị thương không có gì đáng ngại, não không có chấn động, chẳng qua là vết thương trên trán khá sâu, chúng tôi đã may ba mũi. Còn nữa..., cô bé mất máu khá nhiều, hiện tại thân thể vô cùng suy yếu, tôi sẽ an bài cô bé nằm viện quan sát mấy ngày, tình huống ổn định sẽ xuất viện. Bây giờ đã đưa đến phòng bệnh bình thường rồi.” Bác sĩ đã bình ổn cao giọng giảng giải tình huống của Hàn Thiếu Đồng, sau đó liền rời khỏi hiện trường.

“Xin người thân theo tôi đến bên này làm thủ tục nhập viện.” Hộ lý đối với vợ chồng Hàn gia nói.

“Em trước đi xem Tiểu Đồng, anh theo hộ lý đi làm thủ tục nằm viện.” Ôm bả vai vợ, Hàn ba đi theo hộ sĩ tiến hành làm thủ tục.

“Mẫn Như, chúng ta cùng đi xem Tiểu Đồng đi!” bà Thượng Quan dắt tay bà Hàn, dịu dàng nói.

“Thật không không biết xấu hổ, làm phiền cô rồi.” bà Hàn áy náy nói: “Tôi thấy Tiểu Nhật cũng sợ hãi, không bằng 2 người đi về nghỉ trước, trở lại sau!”

Bà đưa tay vuốt vuốt đỉnh đầu Thượng Quan Thiên. Nghe tình hình con gái đã ổn định, tảng đá lớn trong lòng bà hơi để xuống.

“Con không mệt.” Bây giờ vẫn không nói tiếng nào Thượng Quan Thiên phản bác. “Con muốn thăm cậu ấy.”

“Cũng tốt. Chúng ta đi xem Tiểu Đồng một chút đi! Con bé một mình đợi tại trong phòng bệnh nhất định sẽ rất sợ.” ông Thượng Quan nói.

Một nhóm bốn người đi tới phòng bệnh Hàn Thiếu Đồng, vừa mở cửa ra, chỉ thấy Hàn Thiếu Đồng ngồi một mình ở trên giường bệnh, nhìn trần nhà ngơ ngác đần độn.

“Tiểu Đồng, sao con không nằm xuống?” bà Hàn vội vàng đi lên trước, nhìn thấy trên đầu con gái quần băng màu trắng, đau lòng nước mắt thiếu chút nữa lại chảy xuống.

“Mẹ, con không sao.” Hàn Thiếu Đồng muốn nói lớn tiếng, nhưng yếu đuối căn bản nói liên tục một câu nói cũng thành vấn đề.” Mẹ không phải lo lắng nha, xem mẹ cũng biến thành con thỏ nhỏ rồi.”

Bà Hàn không khỏi cười khẽ một tiếng, chồng bà đoán một chút cũng không sai, Tiểu Hầu Tử này vừa tỉnh dậy đã chế nhạo bà.

“Tiểu nha đầu này, phải tới lúc nào mới không gây ra phiền toái ẹ đây?”

“Con bảo đảm, sau này vẫn còn biết chọc giận người, thêm rất nhiều phiền toái.” Hàn Thiếu Đồng cười đến hữu khí vô lực tuyên cáo, tuyệt đối không sợ mẹ của mình sẽ tức giận.

“Con đó!” Hàn mẹ vừa buồn cười vừa tức giận nói, cũng không dám đụng, sợ làm đau vết thương con.

“A. Dì, chú cùng Tiểu Nhật Thiên cũng ở đây?” Lúc này, cô mới phát hiện hàng xóm một nhà cũng ở trong phòng bệnh.

“Tiểu Đồng, có đau hay không?” bà Thượng Quan đau lòng tiến lên, ân cần hỏi.

“Tiểu Đồng tuyệt đối không đau.” Mới là lạ!

Trước mặt ông bà Thượng Quan, cô vĩnh viễn đều là cô gái nhỏ hoạt bát sáng sủa lại thiện lương đáng yêu, cho nên coi như hiện tại cô có đau đến muốn bắt Thượng Quan Thiên lại cắn, đập, đánh, cô cũng sẽ cố gắng nhẫn nại.

Cũng vì vậy, bọn họ vĩnh viễn sẽ không biết rốt cuộc cô như thế nào lần áp được đứa con ngoan của bọn họ, ha ha!

“Tiểu Đồng thật là dũng cảm đó!” bà Thượng Quan tán dương.

“Tiểu Nhật Thiên sao cậu không nói lời nào? Bị hù sợ sao?” Hàn Thiếu Đồng nhỏ giọng hỏi Thượng Quan Thiên. “Lá gan của cậu nhỏ vậy sao?” Rõ ràng là khiêu khích.

“Thật xin lỗi.” Nhưng Thượng Quan Thiên cũng là thành tâm thành ý xin lỗi.

“Không cần á! Tổ không sao. ” Chẳng qua là có chút ngứa đi mà thôi. Hàn Thiếu Đồng sờ đầu đang quần bằng, nhún nhún vai không quan tâm nói.

“Nhưng là.”

“Không có quan hệ gì á!” Hàn Thiếu Đồng đưa tay muốn dùng lực vỗ vào bả vai Thượng Quan Thiên, nhưng tay nhỏ bé vô lực cuối cùng chỉ có thể đặt tại trên vai của anh, một điểm lực cũng không có.

Anh hiểu được cô không thêm để ý, nhưng anh vẫn rất để ý.

Bởi vì khi cô té xuống cầu thang, đã khắc sâu trong lòng anh, vĩnh viễn xóa không được.

Hàn Thiếu Đồng thay đổi.

Cho dù cô cố gắng biểu hiện như trước kia, nhưng cơ hồ từ khi bọn họ trở thành hàng xóm đến nay Thượng Quan Thiên vẫn ở khắp nơi lưu ý cô nàng.

Cái trán của cô có thêm 1 vết sẹo, như ẩn như hiện chôn thật dài dưới trán.

Tóc của cô vẫn như trước, mềm mượt làm cho người khác yêu thích không buông tay; thì ra là mau dài, hôm nay lại trở nên quá ngắn, đem lấy khuôn mặt trung tính nguyên bản của cô càng thêm tuấn đạt.

Cô không hề mặc âu phục bà Hàn chuẩn bị nữa, váy con nít, mà là một thân trung tính, quần cụt, thường thường làm người ta không phân biệt ra giới tính thực sự.

Cô vẫn giống như trước đây khắp nơi quan tâm nữ sinh, nhưng thái độ lại càng lúc càng giống nam sinh; trong lớp bắt đầu truyền ra lời đồn như vậy

Hàn Thiếu Đồng là một người đồng tính, không thương người khác phái mà đồng tính luyện ái, nữ sinh đối cô tốt một chút cũng sẽ bị thích!

Nguyên nhân chính là như thế, không còn có người truyền có liên quan cùng anh; nữ sinh đối với cô kính nhi viễn chi, thậm chí đối với cô chê cười, chỉ có muốn cầu cạnh mới có thể đối với cô làm ra vẻ mặt ôn hoà hơn nữa khi đến sinh nhật, lễ tình nhân muốn đưa quà tặng cùng chocolate, càng thêm tươi cười rạng rỡ.

Cho dù bên người cô chỉ còn lại một đồng nam sinh, nữ sinh thái độ ác liệt đối với cô, nhưng cô tuyệt đối không để ý, tự mình cười hì hì trải qua mỗi ngày.

Cô càng thêm cố gắng luyện tập Judo, quật ngã đại sư huynh ở đạo quán, lắc mình một cái trở thành “Đại sư tỷ” trong miệng Sư đệ sư muội.

Mà anh, vì đuổi theo bước tiến của cô, bảo vệ cô, trừ việc cố gắng luyện tập Judo ở ngoài, càng tập không thủ đạo thêm.

Anh sẽ không để cho cô bị thương nữa! anh thề như vậy, cũng bảo đảm đối với cô.

“Tiểu Nhật Thiên, đừng lãng phí tâm cơ. Tổ về sau sẽ tự bảo vệ mình, không cần những người khác tới bảo vệ. Hơn nữa tổ sẽ trở nên rất lợi hại sẽ không có người nào đánh bại tổ!” Tiểu học năm lớp sáu Hàn Thiếu Đồng rất kiêu ngạo mà hất cằm lên, trong mắt không có người nói.

Chớp mắt thời gian, lời của cô được ấn chứng.

Ở trên đường về nhà, vì bảo vệ một bạn học nữ bị hàng xóm quấy rầy, cô một mình đấu ba tên.

Kết quả, bốn người cùng nhau bị đưa vào bệnh viện, tất cả đều chảy máu.

“Hàn Thiếu Đồng, con là đang làm gì đó hả?” Từ bệnh viện đón con gái về nhà, Hàn ba rất cuộc không nhìn được tức giận rống to.

“Ông xã, đừng như vậy.” bà Hàn dè lại xung động của chồng, không để cho ông tiến lên dạy dỗ con gái đã bị thương.” Tiểu Đồng có lẽ có nguyên nhân của nó, chúng ta nghe lý do của con một chút trước đã.”

Bà rất tin con gái của mình sẽ không làm chuyện không có lý do.

“Nó sẽ có nguyên nhân gì?” Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xanh xanh tím tím, muốn ông như thế nào tiếp tục gắng giữ tỉnh táo?

Thật tốt có một đứa con gái, làm sao chạy đi cùng người ta đánh nhau? Hơn nữa con gái của ông còn là một mình đấu với ba tên to con.

“Bọn họ khi dễ nữ sinh kia.” Mặc dù vừa mở miệng, trên mặt sẽ truyền đến một cơn đau nhưng Hàn Thiếu Đồng vẫn mở miệng vì mình biện hộ. “Con chỉ là vì giúp nữ sinh kia mà thôi!”

Trời sanh tinh thần trọng nghĩa, không cho phép cô ném nữ sinh nhu nhược đó xuống.

“Con có thể tìm những người khác giúp một tay, không cần tự mình cùng người ta đánh nhau a!” Cho dù Hàn Thiếu Đồng có lý do thuyết phục Hàn ba, nhưng ông vẫn không thể tiếp nhận việc con gái nhỏ đánh nhau cùng người ta. “Đối phương có ba người, tùy thời đều có thể đánh chết con.”

“Ông xã!” Bà Hàn không chịu nổi rống to, ngăn cản thành công câu oán hận chồng mình sắp thốt lên.

Hàn ba lập tức im lặng.

“Tiểu Đồng mới vừa vặn trở lại, muốn dạy con cũng phải để con nghỉ ngơi trước. Anh xem, con bé sắp đứng không vững, anh còn phải dạy dỗ!” đôi tay Bà Hàn chống eo, lửa giận không thua kém so với Hàn ba.

Hàn ba liếc mắt nhìn con gái, quả nhiên, thân thể nhỏ nhỏ đang run rẩy, tựa hồ sắp té xỉu, trong lòng lập tức nổi lên ông thiếu chút nữa rơi lệ.

Ô ô. Con gái nhỏ đáng yêu của ông làm sao chịu tổn thương nặng như vậy?

Trong mắt Hàn ba hoàn toàn chỉ có vết thương trên mặt con gái, hoàn toàn quên việc con gái đánh nhau với ba tên to con còn ở trong bệnh viện làm kiểm tra.

“Tiểu Đồng, con nhanh trở về phòng nghỉ ngơi một chút, đợi ăn cơm mẹ sẽ bảo con.” Bà Hàn vỗ vỗ cái mông con gái, thúc giục nói.

“Dạ!” Rất rõ biết thời thế là trang tuần kiệt ”Hàn Thiếu Đồng nhanh chóng biến mất, đi vào gian phòng của mình.

“Ô ô ô. mình ah. Tiểu Đồng của chúng ta. Tiểu Đồng nó.”

Đi vào trước cửa phòng, Hàn Thiếu Đồng nghe được tiếng ba thương tâm nức nở nghẹn ngào.

“Ông xã, anh thật đúng là cảm xúc mau thay đổi.” Hàn mẹ bất đắc dĩ nói.

Mới vừa còn giận dữ quát trời dạy dỗ con gái, vào lúc này cũng đã ở không bỏ được việc bị thương của con gái.

“Đó là bởi vì Tiểu Đồng của chúng ta. anh không nên khẩn trương sao! Cho nên giọng nói mới có thể nặng một chút.” Hàn ba vô tội phản bác.

“Con gái thì không phải là ưa thích để trong lòng?” Hàn mẹ bắt đầu ly gián khích bác.

“Nào có! Tiểu Phong cũng là của chúng ta!” Hàn ba ngẩng cao đầu phản bác.” Chẳng qua là nó quá ngoan. Đều không cần người ba này, ô ô ô.”

Hàn Thiếu Đồng đi vào trong phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại, điện thoại trong phòng cũng đang vang lên, cô liếc mắt một cái, phía trên có không ít cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là cùng một số điện thoại Thượng Quan Thiên.

“Chuyện gì?” Cô cầm ống nghe lên, nằm lại trên giường. Bởi vì đau đớn trên mặt, làm giọng nói của cô trở nên mơ hồ không rõ.

“Nghe nói cậu mới làm một chuyện đại sự?” Giọng Thượng Quan Thiên tràn đầy giấu cợt.

“Đúng vậy, một mình tớ đấu với ba tên to con.” Cô liêu lĩnh mạo hiểm thuật lại mình mới vừa “Phong công sự nghiệp to lớn”. Bọn họ bị thương so với tớ còn nặng hơn!”

Đây mới là điều cô cảm thấy tự hào nhất .

Hồi này, Thượng Quan Thiên không có trả lời.

“Thế nào? Sao không nói chuyện.” Cô nghi vấn hỏi.

“Không có gì.” Sau một lúc lâu, thanh âm anh nhàn nhạt từ ống nghe bên này truyền đến, nghe không ra tâm tình bây giờ của anh.

“Đó!” Đột nhiên, cô không tìm được đề tài cùng anh nói chuyện phiếm, hơn nữa khuôn mặt còn đau quá, thật sự rất khó tiếp tục cùng anh đông tán gẫu tây gặt đi. “Tiểu Nhật Thiên, tớ hơi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

“Hẹn gặp lại.” Thượng Quan Thiên cũng không có nhiều lời, cúp điện thoại.

“Bái bai.” Ống nghe truyền đến một tiếng “Ục ục”, nói rõ anh đã cúp điện thoại, cô buồn buồn để điện thoại xuống, cảm giác mình rất không hiểu rõ người hàng xóm này.

Cô nằm ngang ở trên giường, mở to mắt nhìn chăm chăm trần nhà màu lam.

Trước kia anh đều chờ cô cúp điện thoại trước anh mới cắt thế nào hôm nay đột nhiên khác thường?

Cái vấn đề này, cộng thêm nản lòng, nản chí tâm tình, làm cô tiến vào mộng đẹp.

Mà cũng giống điện thoại bên kia, Thượng Quan Thiên buồn buồn không vui.

Nhìn chăm chăm trần nhà, màu sắc là do một năm trước cô cưỡng ép anh chọn, màu xanh nhạt cô nàng yêu thích nhất.

Phòng của con trai, tại sao có thể chọn loại màu sắc mềm mại này? Nhưng kì lạ thay ba mẹ anh cũng không có một chút ý kiến nào, hơn nữa còn rất thích, cho nên anh không hề phản kháng.

Nhìn chăm chăm màu sắc trần nhà, trong đầu Thượng Quan Thiên tái diễn cùng một cái vấn đề.

“Tại sao. Cậu không tìm tớ?” anh lầm bầm hỏi, lại không chiếm được bất kỳ hồi đáp.

Cái vấn đề này nặng nề đè ở ngực của anh, làm anh không thể khỏi nghĩ ngợi. Một đêm, anh trần trọc trở mình, cả đêm không thể ngủ say.

Tin Hàn Thiếu Đồng một người đấu ba tên to con không biết làm sao nhanh chóng truyền đi từ ở trong trường học truyền ra ngoài.

Nam sinh đối với dũng khí của cô tán thưởng, kính nể không thôi; nữ sinh là sợ hãi không dứt, đối với cô càng thêm xa cách.

Tình huống như thế vẫn duy trì không có thay đổi, nam sinh vẫn coi cô như các ca sĩ, hi hi ha ha hoà đồng; nữ sinh vẫn đối với cô nàng ái lý bất lý, chỉ khi muốn cầu cạnh, mới có thể tỏ vẻ mặt ôn hoà đối với cô.

Nhưng cô vẫn là tuyệt không để ý, tóc của cô ngắn giống như sợi gai nhỏ, cho dù trường học nhiều lần đàm phán với cô, thậm chí tới nhà gặp cha mẹ, cô vẫn không chịu để dài.

Đồng phục của cô vĩnh viễn cũng sẽ không mặc chỉnh tề, không phải thiếu nơ con bướm, cũng là không ngoan ngoãn đem tất cả cúc áo toàn bộ cài lại.

Vô luận cha mẹ thuyết giáo như thế nào, thậm chí lợi dụng tất cả phương pháp uy hiếp, cô cũng không chịu thay đổi.

Trong trường bắt đầu xuất hiện một đám nữ sinh chỉ thích đồng tính không thương khác phái, mọi người càng hết lòng tin rằng cô là đồng tính luyện ái theo lời đồn đãi.

Mà cô, đối với các lời đồn đãi này chưa bao giờ làm bất kỳ giải thích nào, hoặc là tự mình biện hộ.

Nhưng Thượng Quan Thiên không tin những lời đồn đãi này.

Cô không có bất kỳ giải thích nào, là bởi vì cô hiểu vô luận mình có giải thích như thế nào, mọi người chỉ biết tin vào hai mắt nhìn thấy tất cả, giải thích đối với bọn họ mà nói chẳng qua là che giấu.

Một nguyên nhân khác, cũng là lý do quan trọng nhất, là bởi vì cô nàng lười chẳng muốn đi giải thích, cũng lười vì mình biện hộ, dù sao cũng không có ai tin tưởng cô.

Đây là việc cô giải thích đối với anh.

Ở trong trường học, cô hòa đồng vô tâm dốc lòng học tập, mỗi một khoa đều giống như tính toán qua, vĩnh viễn dừng lại ở điểm 60, cũng không nhiều hơn một điểm hoặc là thiếu một điểm, tóm lại chính là vừa đủ điểm.

Mà anh trên sự nỗ lực, nhân phẩm học vấn đều ưu tú, là sinh viên khuôn mẫu trong sinh viên, mỗi một khoa đều ở đây chín phần mười trở lên. Tại trong mắt tất cả thầy trò, anh không nên cùng một học sinh không cầu phát triển ở cùng một chỗ.

Nhưng là anh cùng những thứ gọi là học sinh nhân phẩm học vấn đều ưu tú trong cùng một chỗ xen lẫn, đối với anh mà nói, mới là thống khổ lớn nhất.

Quen biết nhiều năm, hiểu rõ anh nhất chỉ có cô “Lừa đời lấy tiếng” là điều cô thường dùng nhất để hình dung anh. Anh thừa nhận, anh trước sau như một lịch sự ưu nhã tất cả đều là giả vờ, chỉ là vì che giấu đáy lòng kia phần bất tuần.

Mà dần dần, theo năm tháng tăng trưởng, tựa hồ có chút thứ gì bất đồng, nhưng là thế anh lại nói không ra là cái gì.

Ngày hai mươi chín tháng một, là một ngày Hàn Thiếu Đồng thống hận nhất.

Thượng Quan Thiên cười yếu ớt, nhìn cô như Tiểu Ô Quy gánh quá nặng, công bực sách đầy từ từ đi về phía anh.

Đợi cô đi tới trước mặt, anh rất tự nhiên đưa tay thay cô lau đi mồ hôi trên mặt.

Ở mùa đông giá rét, cô lại đầu đầy mồ hôi, có thể thấy được túi đồ trên lưng cô rất nặng nề.

“Thượng Quan Thiên, mau cầm giúp tớ, tớ mệt chết đi được.” Hàn Thiếu Đồng đối với Thượng Quan Thiên run rẩy đưa ra tay phải, rất vô dụng hướng về phía anh cầu cứu.

Thượng Quan Thiên đưa tay trái ra nhận lấy bọc sách trên lưng Hàn Thiếu Đồng, chịu đựng tất cả gánh nặng. “Năm nay tớ còn là người vất vả rồi.”

Hàn Thiếu Đồng lườm anh một cái, thở gấp thiếu chút nữa nói không ra lời. Đợi hô hấp bình ổn, cô nàng mới oán trách nói: “Tớ nói Tiểu Nhật Thiên cậu là bạch mã hoàng tử ở trường học, cậu cho rằng mình nói mấy câu cảm ơn, mọi người đã lễ, đợi chút ... Nói nhảm, đám nữ sinh kia điên cuồng ái mộ cậu sẽ không tặng quà cho cậu nữa sao?”

Bị cô làm khó, mỗi năm khi sinh nhật anh đến cùng lễ tình nhân thì đều giống như trâu trở đầy đồ, thiếu chút nữa bị đồng quà tặng, chocolate như núi nhỏ đè chết.

Mà tức nhất chính là cô không thể nào cự tuyệt được những cô nàng đã hết sức năn nỉ cầu mong sự giúp đỡ quả cô với vô vàn cảm kích.

Họ thật cho rằng cô là đồng tính luyện ái sao? Coi như cô thật sự là đồng tính luyện ái, các cô kia bình thường tỏ vẻ thù mị, cô làm sao có thể thấy đập vào mắt?

Cho nên vẫn là những nữ sinh đồng tính luyện ái khá nhiều, ít nhất họ sẽ không đối với cô cất giọng nũng nịu để nói chuyện, hại cô cả ngày cũng ăn không ngon.

“Chính là bởi vì lý do này, cho nên mới nói muốn cậu tha thứ nhiều hơn.”Thượng Quan Thiên cười đến rất vô hại.

Đây chỉ là một lý do, chẳng qua là hi vọng trong cuộc sống cô có thể chung đụng nhiều hơn cùng anh mà thôi.

“Đây! Tiểu Nhật Thiên ơi cậu quá gian trá rồi.”Cô chỉ hướng khoe mắt của anh”Nếu không phải là nhìn thấy khoe mắt cậu đang cười trộm, tớ đã bị kỹ thuật diễn của cậu lừa! Cậu diễn cũng tốt quá chứ?”

Quen biết nhiều năm như vậy cô đầu gì cũng nhìn ra được ánh mắt của anh đại biểu có ý gì.

“Vậy sao?” anh tự tay phủ phủ khoe mắt “Nếu là diễn cũng sẽ bị cậu nhìn thấu.”

Trong mắt anh, cô còn chứng kiến cái gì?

“Cậu chỉ là muốn vì việc họ tặng quà tới làm nhục tớ, có đúng hay không?”Cô giả bộ tức giận hỏi.

Không đúng! Cô sai lầm rồi! Nhưng anh giả vờ cười “Đúng, cậu nói đúng rồi.”

“Hừ! Cậu thật ác.Chỉ là, ai bảo tớ là hàng xóm tốt, mẹ muốn tớ chăm sóc cậu thật tốt.Được rồi, tớ đại nhân đại lượng, tha thứ cho cậu lần thứ nhất.” Cô vờ ra vẻ đàn chị, cánh tay vô cùng Lưỡng Hảo đặt lên bờ vai của anh.

“Là thế đó? Cảm ơn đại tỷ.” anh qua loa nói.

“Huh huh huh?” Hàn Thiếu Đồng đột nhiên la hoảng lên.

“Thì thế nào?” Bị nắm vai Thượng Quan Thiên không hiểu nghiêng đầu nhìn về phía cô nàng.

“Tớ nói Tiểu Nhật Thiên cậu thật giống như cao hơn.”

Kể từ năm thứ hai bắt đầu trở mã, người của cô cao hơn mười cm vượt qua anh, điều này làm cô nàng vui vẻ thật lâu, thường xuyên dùng điểm này tới kích thích anh.

Nhưng là không nhìn thấy anh một chút, anh lại giống như mầm cây lớn dần, đột nhiên cao lên rất nhiều rất nhiều, thậm chí so với cô còn cao hơn, đây không phải là ảo giác của mình à?

Cảm giác được cô không chú ý thân thể đã dà đến dán chặt gần anh, anh không để lại dấu vết lui ra sau, kéo ra khoảng cách hai người gần sát quá.

“Tớ là cao không ít.” Đi vào thời kỳ trưởng thành, anh đối với người khác phải chú ý nhiều rồi, nhất là cô nàng.

“Ai nha nha, Tiểu Nhật Thiên ơi, chúng ta là hàng xóm, cậu nên đại nhân đại lượng, có đúng hay không?”Hàn Thiếu Đồng cho là anh sẽ ác liệt giống như cô nàng sẽ đi tới cười nhạo mình.

“Nói thế nào?”Thượng Quan Thiên nhú mày hỏi.

“Ha ha ha, hôm nay là sinh nhật của cậu, chúng ta cùng đi ăn Hamburger có được hay không? Tớ mời khách đó!” Cô rất rộng rãi nói, nhìn cái gáy của anh đi về phía trước.

“Sinh nhật của tớ mà cậu mời ăn Hamburger, thật rất khăng khải.” Thượng Quan Thiên nhàn nhạt giễu cợt.” Tớ nhớ được lần trước sinh nhật cậu, cậu hung hăng lường gạt tớ đòi ăn thịt bò bít tết.”

Nghe vậy, Hàn Thiếu Đồng cười khê một tiếng“Tớ nói Tiểu Nhật Thiên cậu là đàn ông không cần nhỏ nhen như vậy thế.” Cô đối với anh đảo đầu ngón tay thon dài “Lại nói, tớ rất nghèo, thường ngày lại không có để dành cái gì, không như cậu có nhiều tiền riêng.”

“Vậy tớ còn phải thật là rất cảm tạ cậu.”

“Cậu quá khách khí.” Làm bộ như nghe không hiểu anh đang châm chọc, cô nàng cười ha hả kéo anh hướng tới tiệm Hamburger cách đó không xa.

Nhìn cô nhẹ nhàng cười, anh không phải không thừa nhận, anh vui vẻ trên nỗi thống khổ của cô nàng. Bởi vì cô nàng cực kỳ thống hận ngày sinh nhật của anh cùng với lễ tình nhân là cùng 1 ngày.

4. Chương 4

Bảy năm sau

Bên ngoài pháp viện tối cao Mỹ, một đám ký giả đứng nghiêm ở trong không khí trời đông giá rét, chờ đợi tin tức mới nhất.

Đột nhiên, một ký giả mắt tinh nhìn thấy một người đàn ông thon dài cùng một vị lão thành, được một đám vệ sĩ tây trang màu đen đoàn đoàn vây quanh đi ra khỏi tòa án.

“Là bọn họ! Là Chris Katel cùng với Daniel? Thượng Quan. Bọn họ đi ra rồi!”

Lời này vừa nói ra, nhóm lớn ký giả liền vọt đi tới.

“Katel tiên sinh, xin hỏi ông đối với sự kiện lần này có ý kiến gì hay không?”

“Katel tiên sinh, lần này ông sống sót sau tai nạn, xin hỏi có cảm tưởng gì?”

“Katel tiên sinh, lần này ông bị mưu sát, xin hỏi sự thật là như thế nào?”

Liên tiếp vấn đề đều hướng tới vị lão thành Chris Katel, mà đám người kia cũng bị đám ký giả từ từ bức đến một bên.

“Xin lỗi, không thể trả lời.” Chris Katel không trả lời, thay thế anh trả lời chính là Daniel Thượng Quan, cũng chính là Thượng Quan Thiên.

“Thượng Quan tiên sinh, anh là luật sư đứng hàng đầu trong giới tư pháp, xin hỏi anh đối với chuyện này có ý kiến gì không?”

Thấy một người trong bọn họ muốn phỏng vấn, tất cả đều mở miệng, tất cả Microphone lập tức nhắm ngay Thượng Quan Thiên.

“Thượng Quan tiên sinh, có lời đồn đãi anh sắp tiến vào giới tài chính, có phải là thật hay không?”

“Thượng Quan tiên sinh, lời đồn anh sắp cùng con gái Katel tiên sinh kết hôn, nên mới có thể trợ giúp Katel tiên sinh như thế, có phải là thật hay không?”

Ban đầu mấy vấn đề, Thượng Quan Thiên có vẻ hăng hái, một chút nguyện ý trả lời cũng không có. Nhưng vấn đề này vừa đưa ra, Thượng Quan Thiên quay mặt sang tránh mắt hướng tới ký giả đặt câu hỏi. “Cái gì?”

Bị ánh mắt lạnh lùng sắc bén nhìn, ký giả vốn tràn đầy tự tin lập tức rút đầu một cái “Tôi là nói.
Lời đồn đãi anh sắp cùng con gái Katel tiên sinh kết hôn, nên mới có thể trợ giúp Katel tiên sinh như thế.”

“Đúng là nói vậy nói vậy! Tôi cùng với thiên kim của Katel tiên sinh chỉ là đơn thuần quan hệ bạn học, nếu như các người nói vậy nữa, tôi nhất định sẽ tố cáo các người.” Lời nói lạnh lùng, làm người ta nhất thời lạnh gáy.

“Rất xin lỗi.” Nữ ký giả lập tức nói xin lỗi.

Bởi vì có vết xe đổ từ trước, cho nên cô vô cùng lo lắng Thượng Quan Thiên sẽ nói khởi tố đối với tòa soạn báo của mình. Lúc trước có một ký giả ở tòa soạn báo chưa chứng thực sự thật liền đăng tin tức giả Thượng Quan Thiên cùng một thiên kim đính hôn, sau đó không lâu Thượng Quan Thiên liền tố cáo.

Thượng Quan Thiên bảo tòa soạn báo phải báng, tòa soạn báo đó cuối cùng cũng đóng cửa.

Chuyện này ở giới truyền thông đưa tới vấn đề rất lớn, không còn có bất kỳ tòa soạn báo nào dám viết tin tức tình cảm có liên quan Thiên c ô thể nào đăng trí như vậy, quên mất điểm này đây?

Mới trải qua một cuộc biện hộ kịch liệt, Chris Katel sớm cảm thấy có chút mệt mỏi, liền bảo thủ hạ hộ tống ông cùng với Thượng Quan Thiên rời đi trước.

Vệ sĩ đem hai người vây ở trung tâm, tách ký giả không ngừng đưa tới Microphone ra, đưa hai người vào trong xe màu đen cao cấp.

“Daniel, lần này rất cảm tạ anh giúp chăm sóc tôi.” Ngồi yên vào trong xe, Chris Katel cảm kích đối với Thượng Quan Thiên nói: “Nếu không phải là tôi quá mức tín nhiệm tên tiểu nhân Reeve kia, cũng không bị người ta vu oan hãm hại.”

“Katel tiên sinh, ông không cần tự trách như thế. Con người không phải là thánh nhân, ai có thể không sai?” Thượng Quan Thiên nhàn nhạt an ủi ông.

“Ở bên cạnh tôi, không có ai như cậu, làm việc đến nơi đến chốn, hoàn toàn không tham tài phú.” Chris Katel hết sức khen ngợi con người trẻ tuổi này.

“Katel tiên sinh quá khen.”

“Daniel, mặc dù con gái tôi điêu ngoa một chút, nhưng.”

“Katel tiên sinh, hi vọng ông đừng hiểu lầm.” Thượng Quan Thiên nhàn nhạt, lại kiên trì: “Tôi cùng lệnh thiên kim chẳng qua là bạn học mà thôi. Tôi đối với cô ấy, chưa bao giờ có bất kỳ tư tưởng nào.”

“Tôi biết rõ cậu đối với con gái tôi không có một chút tư tưởng nào, nhưng tôi hi vọng cậu có gì đó đối với nó.” Chris Katel không che dấu chút ý niệm nào trong lòng.

“Xin lỗi.” Thượng Quan Thiên đáp, là một chút áy náy cũng không có mà nói xin lỗi.

“Tôi cũng vậy nên hết hi vọng rồi.”

Mấy năm nay, từ khi Thượng Quan Thiên còn là một thực tập sinh yên lặng vô danh, đến bây giờ trở thành luật sư nổi tiếng trong giới tư pháp, Chris Katel lén lút đã hỏi Thượng Quan Thiên vô số lần, thậm chí tạo cơ hội cho anh cùng con gái có vô số lần, nhưng anh vẫn là một chút hứng thú cũng không có.

“Daniel, trong lòng cậu có hay không sớm đã có người?”

Nếu không phải trong lòng Thượng Quan Thiên sớm có ý trung nhân, vậy Chris Katel cũng muốn hoài nghi giống như người khác rằng anh là đồng tính luyến ái rồi.

Ý trung nhân?

Thình lình, trong đầu Thượng Quan Thiên hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ mang theo nước mắt, khóc đến không thể thở thắm hơn.

Gương mặt đó, vẫn luôn trong lòng của anh không rời đi được, giống như đã sớm khắc vào tim của anh, cả đời không cách nào xóa đi.

Thấy Thiên im lặng không nói Katel than nhẹ một tiếng: “Nếu là trong lòng cậu đã có người, sẽ phải nắm chặt, đừng để cho cô ấy có cơ hội xa cách cậu.”

Thượng Quan Thiên hướng mắt nhìn ông lão. “Katel tiên sinh tựa hồ có chút cảm khái?”

“Bà Nhậm kia thật ra là mối tình đầu của tôi đó.” Nhớ tới người vợ dịu dàng như nước, trên mặt ông Katel đặc biệt không khỏi mỉm cười hạnh phúc. “Ban đầu đều là bởi vì tôi quá mức cao ngạo, mới có thể để cho cô ấy rời đi. Từ biệt, chính là mấy chục năm kia!”

“Mấy chục năm sau vẫn có thể gặp lại, ông cùng phu nhân xác thực rất có duyên phận.”

“Cái gì duyên phận? Đó là bởi vì tôi vẫn luôn không có ý định buông tha việc tìm cô ấy.” Ông Katel đặc biệt công khai bí mật nhỏ.

Thượng Quan Thiên có chút kinh ngạc. “Ý của ông là, 2 người gặp lại là cố ý hay sao?” Thì ra là ông là như vậy đã lừa gạt lão bà trở về.

“Nếu không, trên đời tại sao có thể có nhiều tình cờ như vậy? Tiểu tử, tình cờ có thể là ý trời, cũng có thể là vì sao. Cậu vì tôi làm việc mấy năm, tôi cũng vậy đã đổi đãi cậu bằng nửa đứa con trai, cho nên mới phải nói vụ này cho cậu.”

“Cám ơn Katel tiên sinh ưu ái.”

“Thật đáng tiếc cậu không thể trở thành con trai thật sự của tôi. . . .” Lão Katel đặc biệt vẫn là ba câu không rời ý nghĩa.

“Đúng rồi, Katel tiên sinh, tôi muốn nghỉ ngơi một chút.” Lão Katel bày tỏ thành ý một chút cũng không đánh động được Thượng Quan Thiên, ông tự mình nói.

“Nghỉ ngơi? Cũng tốt, lúc này cậu cũng cực khổ. Cậu muốn nghỉ ngơi bao lâu? Một tuần lễ?” Lão Katel nịnh hót hỏi.

“Hai năm.”

“Cái gì?” Ông già rồi, lỗ tai nghe lầm sao? Lão Katel không khỏi ngoáy ngoáy lỗ tai, muốn nghe lại lần nữa. “Cậu mới vừa nói bao lâu?”

“Tôi muốn nghỉ ngơi hai năm. Trong khoảng thời gian này, tôi không chấp nhận bất kỳ công việc gì.” Bờ môi treo nụ cười nhạt, Thượng Quan Thiên bảo tài xế dừng xe ở một bên đường.

“Tôi muốn. . . . Daniel, hai năm thời gian không quá dài đó chứ?” Lão Katel tuyệt đối không chịu nổi việc trợ thủ đắc lực này rời khỏi mình lâu như vậy. “Huống chi, tuổi tôi đã lớn, chưa chắc có thể đợi cậu trở lại. . . .” Bắt đầu giả bộ đáng thương.

“Katel tiên sinh thích nói giỡn.” Thượng Quan Thiên không chút cử động. “Lấy tình trạng thân thể bây giờ của ông, ít nhất sống thêm mười năm nữa tuyệt đối cũng không thành vấn đề.”

Thân là luật sư bên người ông, thân thể Katel có bao nhiêu khỏe mạnh, anh như thế nào không nắm rõ?

“Daniel, cậu không thể rời đi lâu như vậy. . . .” Lão Katel lay ống tay áo anh, vẫn còn đang vờ vùng vẫy giãy chết.

Trầm ngâm, Thượng Quan Thiên kéo tay của ông ra nói: “Khoảng thời gian này ông có vấn đề gì, vẫn là có thể cho tôi biết. Tôi sẽ nghĩ biện pháp, chẳng qua là không thể về nước Mỹ giúp ông.” Anh thật vất vả đợi đến ngày lão tự đại chết, không cần đợi tại Mỹ quốc nữa.

Đối với ông mình, Thượng Quan Thiên thật khó có thể sinh ra bất kỳ cảm tình tốt nào.

Lão đầu kia trên đầu lưỡi nói tha thứ cả nhà bọn họ, nhưng mục đích cuối cùng, chẳng qua là muốn cha anh trở lại thừa kế sự nghiệp của anh thôi, đối với mẹ, vẫn chẳng thèm ngó tới, thậm chí từ ngữ ghê lạnh giấu cột.

Cho nên anh cự tuyệt thừa kế sự nghiệp lão đầu kia, lúc học đại học, cố ý không chọn kinh doanh, chọn khoa pháp luật lão đầu chán ghét nhất.

Thậm chí vừa tốt nghiệp đại học, cũng không đến công ty thực tập, ngược lại đến công ty Katel thực tập, trở thành một luật sư có tiếng.

Dù sao lão đầu kia đã chết rồi, không thể tiếp tục cưỡng bức anh.

“Nhưng là Daniel. . . .”

“Hẹn gặp lại.” Nở một nụ cười nhạt, Thượng Quan Thiên ngay trước mặt lão Katel đóng cửa xe lại, ngăn cách lão Ka cầu khẩn.

Đợi nhiều năm như vậy, nhìn cha anh nhân nhượng, anh một mực chờ lão đầu không thể tiếp tục khống chế cuộc sống của mình. Mà bây giờ, anh không muốn đợi thêm nữa.

tiếng chuông vang lên chói tai, đánh thức cô gái đang ngủ say ở trên giường.

Híp mắt, một bàn tay trắng nõn cô nàng lộ ra từ trong chăn, sờ tới sờ lui trên bàn nhỏ ở cạnh mép giường.

Tiếng chuông tiếp tục vang lên, khiêu chiến tính nhẫn nại của cô, lực đạo lực lợi cũng càng ngày càng thô bạo.

“Tìm được. . . .” khi đầu ngón tay sờ tới vỏ ngoài điện thoại di động lạnh như băng, lầu bầu một tiếng, cô lấy di động qua để lại gần lỗ tai. “Nè?”

Giọng nữ khàn khàn, cực kỳ mỉa người.

“Tiểu Đồng, em còn đang ngủ sao?”

“Là Tuấn Ngạn sao?” Vừa nghe đến tiếng nói ôn hòa của vị hôn phu, thần trí cô rõ ràng lại. “Ừ, ngày hôm qua công việc xong rất trễ.”

“Tiểu Đồng, em đừng chỉ lo công việc, luôn loay hoay mỗi đêm, đối với thân thể em như vậy không tốt. Em quên dạ dày mình có tật xấu sao?” Người đàn ông bắt đầu nhắc đi nhắc lại.

“Em biết rồi.” Hàn Thiếu Đồng không chút để ý đáp lại. Mặc dù cô biết, nhưng vĩnh viễn đều làm không được.

“Đúng rồi, hôm nay buổi tối em có rảnh không? Anh muốn ăn cơm với em.” Tiếng nói ôn hòa xen lẫn một chút bất an.

“Ừ. . . . Chỉ cần em ngủ đủ rồi, cái gì cũng có thể.” Hàn Thiếu Đồng đã nắm túi đeo lưng, từ trong ba lô lấy ra notebook. “Ừ. . . . Tới hôm nay không có công việc.”

“Vậy em muốn ăn cái gì?”

“Muốn ăn đồ ăn Nhật.” Cô nhớ tới mình nhiều tuần lễ chưa ăn đồ ăn Nhật rồi, những thực vật tinh xảo kia vẫn luôn là thứ cô nàng thích nhất.

“Uh vậy chúng ta hẹn ở Hòa Phong được không?” Giọng Dương Tuấn Ngạn vẫn là luôn luôn ôn hòa. “Anh nhớ được em rất thích kem đá.”

“Tuấn Ngạn, anh đối với em thật tốt.” Hàn Thiếu Đồng cười cong mắt.

“Vậy hẹn bảy giờ tối, được không?”

“Vâng.”

Được cô nàng phúc đáp, Dương Tuấn Ngạn thật nhanh cúp điện thoại, Hàn Thiếu Đồng không để ý chút nào, tự mình ôm ống nghe cười đến ngọt ngào.

Dương Tuấn Ngạn là đàn anh ở đại học, lịch sự ôn hòa, đối với tất cả mọi người rất tốt, là bạch mã hoàng tử tất cả nữ sinh công nhận.

Cho nên khi anh ta nói thích, cô cơ hồ không chút nghĩ ngợi gật đầu đáp ứng.

Sau đó, mặc dù cô có chút ảo não mình vô cùng xúc động, nhưng anh ta vẫn ở khắp nơi chứng minh, lựa chọn của cô một chút cũng không có sai.

Anh cưng chiều, thương yêu cô, mọi chuyện nhân nhượng cô, mặc dù thỉnh thoảng có chút không quả quyết, nhưng anh tuyệt đối là sẵn sàng dịu dàng, bạn trai lý tưởng trăm phần trăm.

Cho nên một năm trước, cô đồng ý lời cầu hôn của anh, tay trái chỉ đeo lên nhẫn cưới anh vì cô chọn lựa, trở thành vị hôn thê của anh.

Hàn Thiếu Đồng cười nheo mắt, nhìn tấm hình chụp chung bên giường, cô trong hình cười đến ngọt ngào, giống như là người hạnh phúc nhất trên thế giới.

Tầm mắt chuyển hướng bên cạnh tấm hình, bên trong đứng bên cạnh cô một nam sinh lùn hơn cô một cm, trên mặt nho nhỏ có vẻ chán ghét thật nhiều.

Khi còn bé chính anh cùng nàng, thật thể như nước lửa, gặp nhau hai tướng chán ghét. Hồi tưởng lại, cô không nhận được cười mình khi đó bộ dáng kiêu căng.

Thượng Quan Thiên, thanh mai trúc mã, cùng với cô ở cùng nhau hơn mười năm.

Nhưng khi tốt nghiệp trung học về sau, anh thậm chí ngay cả một tiếng thông báo cũng không có liền rời đi, ngay cả cơ hội gặp lại cũng không cho.

Hại cô đứng ở cửa nhà anh khóc đến khó coi như đứa trẻ bị vứt bỏ, dọa sợ người đi đường.

Mặc dù bọn họ trước kia luôn là cãi nhau ầm ĩ, nhưng tình cảm còn không đến mức hồng lét đến ra đi đều không nói một tiếng chứ?

Vừa nghĩ tới liền tức, cô không nhận được thở phà phò nguyệt nhìn đứa con trai trong tấm hình.

“Cậu nha, thật là hẹp hòi, mặc dù trước kia tớ cuối cùng đem cậu giống như con tôm sống nhảy, cậu thậm chí ngay cả một câu gặp lại cũng không nói.”

Cô kích động cầm khung hình lên, hướng về phía tấm hình chửi loạn.

“Cậu nói ! Tại sao lại im lặng mà ra đi thẳng như thế? Ngay cả câu gặp lại cũng keo kiệt như vậy? Nói !” Cô tiếp tục chất vấn đứa bé trong tấm hình không nói gì.

Nhìn chằm chằm hình một lúc sau, cô khẽ thở dài “Thôi, dù sao cũng qua nhiều năm như vậy, nói không chừng anh đã sớm quên mình là ai rồi, Hàn Thiếu Đồng.” Cô tự giễu ông trời của mình thật.

Có ai quy định anh nhất định phải nhớ thanh mai trúc mã? anh quên cô là người nào, cũng rất bình thường.

Tâm tình hưng phấn ban đầu thối lui, cô buồn bực nằm lại trên giường, kéo chăn bông qua đem mình vây thật chặt giống như bánh chưng.

Trời sanh sợ lạnh cô nàng mỗi khi mùa đông luôn là không muốn rời khỏi ổ ấm, chỉ muốn cả ngày lẫn đêm nằm tại trên giường mà ngủ.

Chẳng qua là, cô bây giờ lại không có buồn ngủ.

Hoặc giả cô nên rời giường, chọn lựa một bộ y phục thích hợp nhất vì ước hẹn buổi tối, lại đi gội đầu, thuận tiện đi đến chỗ Tiểu Mỹ trang điểm, khiến Dương Tuấn Ngạn kinh ngạc.

Tiểu Mỹ nói, cái này gọi là làm “phụ nữ phải biết làm đẹp” .

Tâm ý đã quyết, Hàn Thiếu Đồng vén chăn lên, nhận được việc đem chăn chum kín, đi tới chỗ người phụ nữ trong gương đang trước.

Cô có một mái tóc dài đến eo đó là vì vị hôn phu thích nhất tóc dài, lúc này lại xốc xếch không chịu nổi, đuôi tóc bởi vì chủ nhân đã lâu không để ý mà hiện ra sắc bệnh hoạn Tiêu Hoàng; trên mặt trắng nõn có túi mắt thật to, vì thiếu ngủ nên trông trắng mất lúc này càng thêm tia máu.

Ayy! Thật đúng là hồng lét, thật may là Tiểu Mỹ có một đôi tay khéo léo, có thể đem Sưu Nữ trong nháy mắt biến thành tiên trời, nếu không lần này cô nàng thật sẽ rất nhức đầu.

Tính toán hành trình hôm nay, cô đi vào phòng tắm, rửa mặt qua rồi mở ra tủ treo quần áo, lấy ra một bộ áo màu lam cùng quần dài mặc vào.

Quay đầu lại tìm hiểu xem người phụ nữ trong gương kia, cô nàng chán ghét nhìn quần dài trên người mình. Cho tới bây giờ cô cũng không thích quần dài, nhưng vị hôn phu của mình thích.

Hít sâu một cái, mặc vào áo khoác ngoài ấm áp, cầm túi nhỏ, Hàn Thiếu Đồng ra khỏi phòng.

Một cơn gió mát từ nửa cửa sổ thổi tới, phát động rèm cửa sổ bằng sa mỏng, thấp thoáng có một bóng hình ẩn hiện.

5. Chương 5

Mặc vào quần dài bằng bông Lương Mỹ Cơ đưa ỉnh, Hàn Thiếu Đồng không thể không bội phục ánh mắt thẩm mỹ của Tiểu Mỹ, vĩnh viễn vẫn tốt hơn so với trang phục ngu ngốc này của cô.

Cô vốn là người đơn giản, bị Tiểu Mỹ sắc bén phê bình giống như một khối vải rách cả chó cũng sẽ không dùng để làm cái đệm ngủ ở phía trên!

Mặc dù không cam tâm lựa chọn của mình bị phê bình không đáng giá, nhưng Tiểu Mỹ đưa cho cô chiếc quần dài này, xác thực so với cái cô lấy thì tốt hơn nhiều.

Xem xét kỹ lưỡng trang phục của mình ở trước gương to mái tóc dài đến eo được nhà tạo mẫu tóc chuyên nghiệp tạo thành búi tóc cao quý hào phóng, lấy một trâm cài tóc Dương Tuấn Ngạn tặng cố định, như thực nữ cổ điển.

Sau đó, Tiểu Mỹ trang điểm ở mi mắt, rõ ràng đem ưu điểm của cô là đôi mắt to lộ ra ngoài, ở trên gương mặt của cô đánh má hồng, để cho sắc mặt đỏ thắm, tại môi nàng thoa một tầng son bóng, để cho đôi môi cô giống như là dụ người nhất, mê hoặc người khác tiến lên nhẹ nể.

Hàn Thiếu Đồng đối với sự khéo tay của Lương Mỹ Cơ hài lòng cực kỳ.

“Aizz, Tiểu Đồng, tớ thật sự là không hiểu Dương Tuấn Ngạn rốt cuộc có cái gì tốt? anh đáng giá cho cậu vì anh thay đổi nhiều như vậy sao?” Lương Mỹ Cơ nhìn Hàn Thiếu Đồng hỏi tại sao vì người đàn ông kia bắt ép mình mặc đồ mà mình không thích.

Hàn Thiếu Đồng lôi kéo chỉnh sửa áo, dừng lại mới trả lời sau: “Anh đương nhiên đáng giá.” anh đối với cô tốt như vậy, nếu như không thay đổi báo đáp anh, thế nào cũng nói không thông chứ?

“Tiểu đồng, cậu thật thương anh như vậy sao?” Lương Mỹ Cơ thủy chung không hiểu, Bạch Diện Thư Sinh kia rốt cuộc có cái gì tốt, làm cô nàng này trời sinh không chịu nghe lời cam tâm thay đổi vì anh.

Nghe vậy, Hàn Thiếu Đồng cứng đờ. Yêu sao?

Vẫn đắm chìm ở trong sự săn sóc dịu dàng của Dương Tuấn Ngạn, cô chưa bao giờ nghĩ tới, mình là hay không yêu anh.

“Tiểu đồng, cậu làm sao vậy?”

“Tớ. Dĩ nhiên thương anh, nếu không cũng sẽ không vì anh thay đổi nhiều như vậy không phải sao?” Hàn Thiếu Đồng lộ ra nụ cười yếu ớt, lại cảm giác đáp án này không cách nào thuyết phục mình.

Tại sao phải cảm thấy một chút lực thuyết phục cũng không có đây?

Vì Dương Tuấn Ngạn, cô buông tha mái tóc ngắn, giữ lại mái tóc dài đến eo; vì anh, cô bỏ qua áo sơ mi thích nhất, quần jean, mặc vào quần dài chán ghét nhất; vì anh, cũng vì lấy lòng cha mẹ anh, cô cố ý chạy đi học Mỹ, thay đổi quá khứ phóng túng.

Ở trước mặt anh, cô là một thực nữ, không còn là cô gái nhỏ liều lĩnh càn rỡ trước kia. Nếu như không phải là thương anh, cô làm sao có thể thay đổi nhiều như vậy, vì chính là lấy lòng anh?

Nhưng là. cô thật thương anh sao?

“Aizz, tớ thật sự nhớ Hàn Thiếu Đồng chân thật trước kia.” Lương Mỹ Cơ nhìn chằm chằm khuôn mặt Hàn Thiếu Đồng, than nhẹ một tiếng. “Cậu bây giờ, giống như là một đứa trẻ không có linh hồn, rất giả dối.”

Cô nàng cá tính trước kia đã chạy đi nơi nào?

Một đứa trẻ không có linh hồn? Ở trong mắt Tiểu Mỹ cô chỉ là một đứa trẻ không có linh hồn?

“Tiểu Mỹ, tớ phải đi.” E sợ phải đối mặt với vấn đề bén nhọn của Lương Mỹ Cơ, Hàn Thiếu Đồng cảm túi xách lên, vội vã cáo từ.

“Tiểu Đồng, , cậu thật hiểu rõ ràng là có muốn loại tình yêu giả dối này sao?” Lương Mỹ Cơ một kích trí mạng Hàn Thiếu Đồng trước khi cô đi ra khỏi cửa.

Yêu giả dối? Cô đối với Dương Tuấn Ngạn là yêu giả dối?

Thình lình, Hàn Thiếu Đồng nhớ tới chuyện xưa trong thần thoại Hy Lạp Apollon cùng Daphne.

thần Thái Dương Apollon Anh tuấn mê người bị ái thần Cupid bắn trúng tên tình yêu, yêu con gái xinh đẹp Daphne. Mà xinh đẹp Daphne bởi vì bị tên tình yêu bắn trúng, nhất định cuộc đời này cùng Apollon kết quả yêu say đắm.

Cô trước kia sẽ yêu thích chuyện thần thoại xưa, thử dài hai người bởi vì trò đùa dai của Cupid mà không cách nào kết hợp. Cô thường ảo tưởng, nếu Cupid không có trò đùa dai, hai người bọn họ rất cuộc sẽ có nhiều hạnh phúc.

Nhưng là Tiểu Mỹ một câu phá đi lời nói dối này. Nếu không phải bị Cupid ái mộ bắn trúng, tự phụ như Apollon làm sao có thể sẽ yêu Daphne xinh đẹp lại bình thường?

Tinh yêu của Apollon, là giả dối! anh làm tất cả, bao gồm tất cả hành động lấy lòng Daphne, chẳng qua là một phần giả dối thôi.

Cho nên, vì để Dương Tuấn Ngạn tốt cô hiện tại làm tất cả, để anh trở thành “đứa trẻ không có linh hồn” trong miệng Tiểu Mỹ, cùng Apollon có cái gì khác nhau?

Cô thật. Không thương Dương Tuấn Ngạn sao?

Mắt hồn gọi một chiếc tắc xi, Hàn Thiếu Đồng nói ra địa chỉ “Hòa phong”, trong đầu không ngừng lặp lại cái vấn đề này.

Sau đó không lâu, tắc xi đến nơi, cô thanh toán tiền xe, đi vào phòng ăn.

“Tiểu thư.” Một phục vụ đi lên trước.

“Làm phiền anh tôi cùng Dương Tuấn Ngạn tiên sinh có hẹn trước.” Hàn Thiếu Đồng tự mình thu thập xong suy nghĩ, lễ độ nói.

Phục vụ trong nháy mắt bị bề ngoài xinh đẹp của cô mê hoặc, sau một hồi khá lâu, mới thanh thanh cổ họng nói: “Dạ, Dương tiên sinh đã đợi lâu. Mời theo tôi đến bên này.”

Phục vụ dẫn Hàn Thiếu Đồng đi tới một gian phòng kiểu Nhật nhỏ “Dương tiên sinh tại ở trong chờ cô, có cần gì xin nhấn chuông, chúng tôi sẽ mau chóng phục vụ.”

“Cám ơn anh.” Hàn Thiếu Đồng cởi giày đi vào.

Nhìn thấy cha mẹ Dương Tuấn Ngạn cũng ở đây, Hàn Thiếu Đồng ngẩn ra, nhưng lập tức dịu dàng cười “bác trai, bác gái.”

“Tiểu Đồng, mời ngồi.” Dương Phụ ngồi tư thế “Xin”, ý bảo Hàn Thiếu Đồng ngồi xuống trước.

Hàn Thiếu Đồng ngồi vào bên cạnh Dương Tuấn Ngạn “Làm sao anh không nói với em bác trai, bác gái cũng ở đây?” Cô thấp giọng oán trách hỏi anh. Hại cô một chút tâm tư chuẩn bị cũng không có.

“Thật ra thì chuyện ngày hôm nay cũng cần cha mẹ anh đến.” Dương Tuấn Ngạn khấn trương ma sát đôi tay, bên trán chảy xuống mồ hôi lạnh.

“Chuyện gì?” Chẳng lẽ là hôn sự? Hàn Thiếu Đồng nháy mắt mấy cái, cũng có khấn trương hỏi.

“Phải Phải”

“Chuyện là như vậy” thấy con trai chần chờ không biết nói như thế nào, bà Dương rất cuộc không nhịn được mở miệng. “Tuấn Ngạn nhà chúng tôi muốn giải trừ hôn ước cùng con.”

Hàn Thiếu Đồng ngơ ngẩn “Ý của bác là.”

“Là Tuấn Ngạn nhà chúng tôi thực xin lỗi con, nó trừ con ra, ở bên ngoài còn lui tới cùng một người phụ nữ khác, mà người phụ nữ kia mang thai đã hơn hai tháng.” Bà Dương nói xong chuyện như một chuyện đương nhiên, một chút áy náy cũng không có. “Chúng ta không muốn cũng không thể để cho đứa trẻ Dương gia lưu lạc bên ngoài, cho nên bác muốn mau sớm để Tuấn Ngạn cưới cô ấy về nhà, khiến đứa trẻ có một danh phận.”

Làm sao có thể? anh. Bắt cả hai tay? !

Nội tâm khiếp sợ khiến Hàn Thiếu Đồng quên phản ứng, chỉ có thể ngây ngốc ngút nhìn vị hôn phu không, là vị hôn phu tiền nhiệm.

“Tiểu Đồng, bác hiểu biết rõ nên thực sự xin lỗi cháu.” Dương Tuấn Ngạn kinh hoảng giải thích. “Nếu như em không để ý, anh nguyện ý sau khi kết hôn tiếp tục cùng em lui tới, bởi vì anh thực sự yêu là em.” anh tự cho là thông minh nói lên đề nghị này.

“Ý của anh là, anh phải cùng người ta đính hôn rồi ngoại tình với tôi?!” Thì ra là lạnh cứng ở tri giác, mà nghe cái tên vô sỉ này đề nghị thì trong nháy mắt hóa thành lửa cháy rừng rực mãnh liệt.

“Đúng, hơn nữa Tiểu San tuyệt không để ý, tin tưởng em cũng sẽ không để ý, đúng không.”

“Pằng” 1 tiếng tát tay, cắt đứt lời nói Dương Tuấn Ngạn.

Dương Tuấn Ngạn kinh ngạc che má trái, nhìn cô gái nhỏ trước mắt lửa giận ngút trời, không tin cô là thể nhưng ở bàn tay lại đánh ra lực đạo lớn như vậy.

Anh cắn răng, giống như bị cô cắt đứt.

Hàn Thiếu Đồng gầm nhẹ: “Anh sai lầm rồi! Bà cô nài nài tôi con mẹ nó cực kỳ để ý!” Cô dùng hết hơi sức cho anh một cái tát tay phải, làm lòng bàn tay cảm thấy tê dại.

Cha mẹ Dương gia sợ hãi kêu ra tiếng.

“Cô là tại sao vậy? Tuấn Ngạn, có đau hay không?” Bà Dương đau lòng tiến nhanh tới kiểm tra “Thương thể” con trai.

Cô là tại sao vậy? Bà già này vẫn còn có mặt mũi hỏi mình!

Hàn Thiếu Đồng chuyển sang Dương Tuấn Ngạn, anh kinh hoảng lui về phía sau, sợ cô lại một bàn tay oanh thượng mặt của anh.

“Anh! Tôi cho anh biết, hôm nay không phải anh đá tôi, mà là bà cô tôi đá cái tên đê tiện này! Nếu là anh dám tại bên ngoài nói hươu nói vượn, cẩn thận tôi đem răng anh từng viên một cũng cắt đứt!”

Một tay rút ra trâm cài tóc anh đưa, mặc cho tóc dài tán lác tại vai, Hàn Thiếu Đồng giận dữ ngút trời đem trâm cài tóc dùng sức vỗ lên bàn.

Lấy ra tay nhỏ bé, ngọc chất yếu ớt trâm cài tóc ở tay cô cạy mạnh tiếp theo vỡ làm hai.

Bà Dương cũng thấp giọng, vì cô thô bạo, hơn nữa trâm cài tóc này đó là Dương gia đời đời tương truyền cho dâu cả Dương gia truyền gia chi bảo.

Tóc dài xõa xuống, Hàn Thiếu Đồng thay đổi khí chất mới vừa dịu dàng, trở thành nữ thần xinh đẹp khêu gợi báo thù, quanh thân Liệt Diễm khiến người của Dương gia đầy đủ cảm nhận được sự tức giận của cô.

“Tiểu Đồng.” Đối mặt tuyệt sắc dụ người như vậy, Dương Tuấn Ngạn phản ứng cũng là thối lui đến bên tường, không dám tiến lên trấn an lửa giận của cô.

“Về sau đừng để cho tôi lại nhìn thấy anh!” Ngẩng đầu cao ngạo, Hàn Thiếu Đồng dè nước mắt uất ức trong hốc mắt xuống, cầm túi xách lên xoay người đi.

Tức chết cô!

Dùng sức đạp đôi giày cao gót ba tấc, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người cô rời khỏi phòng ăn Nhật mình thích nhất.

Bị chọc tức không phải anh đột nhiên đổi ý không muốn cưới cô, ngược lại, cô còn cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì cô phát hiện, thời điểm anh nói ra những lời đó, cô cư nhiên tuyệt đối không thương tâm, chỉ cảm thấy bị lừa gạt. Điều này đã nói cho cô biết rõ ràng căn bản cô cũng không thích anh.

Cùng một người mình không thương kết hôn, hôn nhân nhất định sẽ không hạnh phúc.

Cho nên, vừa nghĩ tới không cần cùng anh kết hôn, không cần tại trước mặt thượng đế nói láo, cô nàng cảm thấy cao hứng vô cùng.

Nhưng làm cô không cách nào tiếp nhận, anh thế nhưng một mặt cùng cô lui tới, mặt khác lại cùng các người phụ nữ khác thân nhau, thậm chí ngay cả con cũng có!

Cô tức giận, không phải là vì anh dụng tình bất chuyên, mà là phần tôn nghiêm của nữ giới, làm cô nuốt không trôi buồn bực, đồng thời cũng làm cho cô cảm thấy hết sức uất ức.

Cô thật là muốn bày tỏ, lại không tìm được người thích hợp.

Nước mắt uất ức không nghe mệnh lệnh của chủ nhân, tự tiện chủ trương chảy xuống hai má, phá hủy lớp trang điểm trên mặt.

Đã lâu cô đã không khóc nữa, cách lần trước đã ước chừng bảy năm rồi! Khi đó, có một người ở bên người an ủi cô.

“Thượng Quan Thiên.”Xen lẫn đáng thương nước nỡ ghen ngào, cô thấp giọng gọi ra.

Cô tại thời điểm như vậy nghĩ tới dĩ nhiên cũng chỉ có hân: thế nhưng anh lại cố tình không có ở đây bên cạnh mình.Cái nhận thức này, để cho cô càng thêm thương tâm.

Không kịp để ý hiện tại người đến người đi trên đường cái, cô cứ như vậy mặc quần dài xinh đẹp ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc thút thít ra tiếng.

Quá mất mặt! Chỉ là hôm nay cô đã đủ mất thể diện, không kém điểm này.

Cô khóc đến tận tình, lại không rõ mình rốt cuộc là vì bị người vứt bỏ mà khóc, hay là bởi vì Thượng Quan Thiên không có ở đây bên cạnh an ủi mình mà khóc.

Một áo khoác nam tây trang, từ phía sau lưng ôm cô, rồi sau đó, hai cánh tay thuộc về phái nam cường tráng, ôm cô vào một lồng ngực ấm áp .

Trực giác của cô cho rằng là Dương Tuấn Ngạn, cho nên bắt đầu giây giụa.

“Tiểu Đồng.” Hơi thở nóng bỏng, phun hướng bên tai của cô, ôn hòa giọng nói, giống như đã từng quen biết.

Cô kinh ngạc dừng giây giụa, lắng nghe người tới lòng của mình nhảy thanh.

“Tiểu Đồng, tớ đã trở về.” Nghe được người vừa tới tiếp tục ôn hòa nói xong, cô lại càng thêm chua xót trong lòng.

Khó có thể nhẫn nại nước nỡ ghen ngào từ trong miệng cô tràn ra, đem lấy khuôn mặt cô vùi sâu vào lồng ngực của anh, lên tiếng khóc lớn.

Tại sao anh luôn là tại thời điểm lúng túng này xuất hiện, nhìn cô làm trò cười cho thiên hạ?Tại sao mỗi lần đúng lúc cô thương tâm khóc lớn, luôn là anh đang bên cạnh, nhẹ giọng ôn nhu dụ dỗ?

“Khóc đi! Tớ đang ở tại bên cạnh cậu.” Dùng áo khoác tây trang đem cô che lại, Thượng Quan Thiên buộc chặt hai cánh tay, đem cô nhét vào dưới cánh chim của mình.

Bảy năm sau gặp lại, Hàn Thiếu Đồng dựa vào trong lồng ngực anh, khóc đến không cách nào im lặng.

Thượng Quan Thiên nhìn cô gái nhỏ nằm ở trên giường khóc rồi ngủ, cầm lên khăn lông thấm ướt, lau đi lớp trang điểm cùng với nước mắt còn sót lại trên mặt cô.

Anh là như thế yêu cô, cho tới nay cũng không có thay đổi.

Hai người như nước lửa mấy ngày, là anh muốn nhất. Tim của anh, ngay từ lúc bảy năm trước đã bị cô im hơi lặng tiếng bắt đi rồi.

Thiếu cô, cuộc sống của anh sao bình thản, như vậy không có trọng tâm, hồn bay phách lạc qua bảy năm.

Lần này anh trở lại, chính là muốn cô yêu anh vĩnh viễn làm bạn ở bên cạnh anh, không bao giờ khiến hai người có cơ hội chia lìa nữa.

Chẳng qua là, anh lại không có nghĩ qua, anh sẽ trở lại trễ một bước.

Bảy năm sau thì ra là cô sớm đã có thân mật đến mức đã có chồng sắp cưới. Đến khi vợ chồng Hàn gia nói cho anh biết tin tức này, anh cảm thấy huyết dịch trong cơ thể tất cả đều đông lạnh, tất cả tri giác cũng mất đi.

Nhưng khi anh thất ý lưu luyến ở đầu đường, lại phát hiện cô một thân một mình đứng ở trên đường cái khóc thút thít.

Cũng bộ dáng đáng thương, núm lấy tim của anh thật chặt, khiến cho anh không nhận được lòng mình, ôm cô vào trong ngực, nhét vào dưới cánh chim của mình.

Anh chỉ nghĩ muốn che chở cho cô, không để cho cô bị mảy may tổn thương, không bao giờ để cho cô cảm thấy thương tâm khổ sở nữa.

Bàn tay Ấm áp, thay thế khăn lông, chạy dọc ở trên má cô mềm mại. Bộ dáng cô ngủ say, làm anh nhớ tới trong truyện cổ tích, mỹ nhân say ngủ là do vương tử hôn mà tỉnh; chỉ là, anh không nghĩ cô nhanh như vậy liền tỉnh lại.

Đôi môi mỏng dần dần đến gần cánh môi cô bị cắn sưng đỏ, ở nơi mềm mại chạm khẽ một hớp.

Hàn Thiếu Đồng đột nhiên thức tỉnh, tim cô đập mạnh và loạn nhịp nhìn khuôn mặt trước mắt. Bộ mặt ngay thơ, làm anh trở thành đối tượng truy đuổi của tất cả ánh mắt phụ nữ.

Từ nhỏ đến lớn, anh diện mạo cũng khoa trương như vậy, hơn nữa còn là trời sinh mỹ lệ, không giống cô phải dựa vào hóa trang mới có thể trở thành một tiểu mỹ nhân.

Thượng Quan Thiên cố tránh ánh mắt thăm dò của Hàn Thiếu Đồng, chống lại đôi mắt, vẫn còn dấu vết khóc thút thít đã đi qua.

Anh không hối hận hôn cô, bởi vì đó là chuyện anh đã sớm muốn làm.

“Anh.” Mới vừa xúc cảm, là anh hôn cô? Cô nhìn thẳng anh hồi lâu, thấy anh tựa hồ không có mở miệng giải thích, cô đành mở miệng muốn hỏi anh.

Nhưng sau khi khóc lớn, âm thanh cô khàn khàn không có thể vào tai. Cô khẽ nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, tựa hồ không cách nào tiếp nhận thanh âm của mình.

“Uống nước.” anh rót chén nước, lần lượt tới bờ môi, đút vào trong miệng của cô.

Cô uống hết nước trong chén, thanh âm mới không khó nghe như mới vừa rồi. “Làm sao anh. Trở lại?”

Anh không phải ở nước Mỹ sao? Thế nào đột nhiên trở lại.

“Ông nội anh chết rồi.”

“Cái gì?” Ông nội anh chết rồi, cùng anh trở về có quan hệ gì? Cô chớp chớp đôi mắt khô khốc, không rõ chân tướng hỏi.

“Vậy còn em?” anh phát huy bản lĩnh luật sư, xảo diệu chuyển dời lực chú ý của cô. “Tại sao phải một mình đứng ở trên đường khóc? Vị hôn phu của em đâu? anh thế nào.”

“Anh đừng nhắc lại tên tiên nhân khốn kiếp kia!” Vừa nghe anh nhắc tới cái người kia, lửa giận bùng lên bắt buộc cô rống to ra tiếng.

Thấy cô giận không kềm được, anh thông minh không hỏi tới nữa. Nếu không, người trở thành đối tượng cô nằng nết giận nhất định là anh.

Anh không hỏi, cô ngược lại chủ động nói: “Tên tiên nhân kia, dám gạt em bắt cá hai tay, thậm chí. Còn có con cùng người phụ nữ khác.” Cô vẫn là áp chế không ngừng tức giận.

Giải thích của cô, tinh giản mà rõ ràng, anh trong nháy mắt liền hiểu.

Mặc dù chuyện này làm cô cảm thấy uất ức tức giận, lại làm anh cảm thấy hơi hổ ẹn điều này đại biểu cô nằng nết là độc thân, đại biểu anh vẫn có cơ hội lấy được trái tim của cô.

Nhưng vấn đề là, cô còn yêu vị hôn phu của mình không? Cái vấn đề này, đem dập tắt anh đang đầy ngập vui sướng.

“Điều làm người ta tức giận nhất, anh lại vô sỉ đề nghị muốn cùng em đính hôn ngoại tình đồ thối nát!” Cô còn không tố cáo xong “Em như có mắt không trông đem người nát làm thành người tốt, thiếu chút nữa gả cho tên khốn kia.”

Hiện tại nhớ tới thật là có kinh không có nguy hiểm!

“Vậy em còn thương anh không?”

“Yêu? Em xong rồi cái gì còn yêu cái người thối nát đó. Không đúng, phải là em cho tới bây giờ cũng không có yêu cái người đó! Lại dám gạt em, uống công em tâm tâm khổ khổ vì anh học làm một thực nữ.”

Ghét! Thế nào nước mắt lại chảy ra?

Trên mặt ẩm ướt làm Hàn Thiếu Đồng phục hồi tinh thần lại, cô mới giặt mình nước mắt mình không biết từ lúc nào lại chảy xuống, ở trước mặt Quan Thiên lần nữa khóc như con nít.

“Em không muốn khóc.” Cô tự mình biện hộ. “Em mới không cần vì cái kẻ thối nát đó khóc, em mới không có yếu ớt như vậy.”

Cô một chút cũng không thương cái kẻ đó, nhưng là, ở trước mặt Quan Thiên, nước mắt một chút cũng không nhịn được, chảy mãi.

“Thượng Quan Thiên, em tuyệt không đáng giá cho đàn ông yêu, cho nên anh mới bắt cả hai tay sao?” Cuối cùng, cô còn nức nở nghẹn ngào hỏi.

Cô thật một chút ưu điểm cũng không có, cho nên mới không có ai yêu?

“Không, là anh có mắt không trông, không thấy rõ vẻ đẹp của em.” Ôm cô cẩn thận che chở vào trong ngực, ít đi vị hôn phu như một đạo gông xiềng, anh cũng không cần ngăn lại sự vọng động của mình rồi.

“Không tốt! Không tốt! Em cái ưu điểm gì cũng không có.” Hàn Thiếu Đồng liều chết lắc đầu, bác bỏ lời nói Thượng Quan Thiên.

“Em hoạt bát sáng sủa, mang đến tinh thần phấn chấn cho người bên cạnh.” Khi anh khô khan nhảm chán trong sinh hoạt, dựa vào chính là nhớ đến cô mà sống qua ngày. “Em kiên cường dũng cảm, không đành lòng thấy người yếu thế bị khi dễ.”

Anh bắt đầu vài ưu điểm của cô, từng chút nói cho cô biết.

“Em mới không có tốt như anh nói vậy.” Tay của cô gác qua sau lưng của anh, để mặc mình nhập vào vòng ôm của anh.

Ở ban đêm mùa đông, cô vẫn luôn tìm một lồng ngực ấm áp, thế nhưng người cũng không phải Dương Tuấn Ngạn.

“Em có.”

Một bên gương, phản ánh hình ảnh hai người ôm nhau.

Cô nhìn thấy trên mặt của anh có dịu dàng; mà trên mặt của cô, trừ tung hoành xen lẫn nước mắt, còn có nụ cười hạnh phúc thỏa mãn.

Anh ôm, thế nhưng có thể mang cho cô cảm giác hạnh phúc?

Đang bị vứt bỏ một đêm này, cô làm một quyết định to gan vì như có như không, nhàn nhạt hạnh phúc.

“Thượng Quan Thiên, tối nay em không muốn một mình.” Vùi mặt vào bờ vai của anh, cô nhẹ giọng nói, không dám nhìn thẳng mắt của anh.

Cô cảm thấy cánh tay ôm lấy mình chợt căng thẳng. Mặc dù anh ngượng ngùng, nhưng vẫn lấy dũng khí khẩn trương hỏi: “Có phải em không muốn?”

“Chỉ cần là anh, em đều sẽ đáp ứng.”

Sau một hồi khá lâu, khi cô cho là anh sẽ cự tuyệt, anh cho cô đáp án. Hơn nữa, đôi môi của anh không tha cự tuyệt hôn cô

6. Chương 6

Nhiệt độ phái nam nóng bỏng dính sát Hàn Thiếu Đồng, làm cô không cách nào cự tuyệt hấp dẫn như thế, chỉ có thể lấy thân thể hư mềm chịu đựng nụ hôn nóng bỏng thêm cuồng dã của Thượng Quan Thiên.

Lưỡi của anh xông vào giữa môi lưỡi cô, lật tới lật lui làm cô ngượng ngùng bị động. Khoang miệng cô mỗi một tắc da thịt anh cũng không có bỏ qua cho, lưỡi qua hàm răng ẩm ướt thăm dò.

Một hồi lâu, Hàn Thiếu Đồng sợ hãi nâng lên đôi tay, leo lên cổ Thượng Quan Thiên khiến thân thể hai người dán chặt hơn.

Trước ngực mềm mại đầy đặn của cô chống đỡ lồng ngực cường tráng của anh, ở thời điểm môi lưỡi quấn quít liếm lẫn nhau, tăng thêm mấy phần kích tình khó nhịn.

“Nụ hôn của anh, so với kỹ thuật hôn phu trước, người nào tương đối khá hơn?” Mặc dù biết rõ đang nồng tình mật ý như vậy, dưới tình huống lưỡng tình tương duyệt, anh không nên lại nói đến người đàn ông mà cô thống hận, nhưng tự ái buồn cười vẫn là buộc anh hỏi ra miệng.

Nghe vậy, Hàn Thiếu Đồng ngẩn ngơ.

“Như thế nào?” Thượng Quan Thiên gấp gấp hỏi.

“Anh tương đối khá hơn.” Hàn Thiếu Đồng thành thực trả lời, lại không biết trả lời như vậy thỏa mãn rất lớn hư vinh tâm đàn ông của anh.

Khóe môi Thượng Quan Thiên nâng lên một nụ cười tà, lần nữa hôn tha thiết lên đôi môi đỏ mọng ước mơ, cướp đoạt nhiều năm mong đợi.

Bàn tay ở sau lưng của cô vuốt ve, từng phát từng phát an ủi bóp thịt phần lưng căng thẳng. Đợi cô hoàn toàn buông lỏng, ngón tay dài không nhanh không chậm kéo khóa kéo sau lưng cô xuống, từng tắc da thịt trắng như tuyết phía dưới lộ ra

“Ách.” cô khẽ run, đột nhiên muốn đẩy anh ra.

“Đừng động.” Anh buông môi cô ra, thấp nhiệt hôn chuyển tới bên tai, rủ xuống tùy ý trêu đùa. “Đừng lo lắng, đem mình giao cho anh.”

Thanh âm của anh khàn khàn, hơi thở nóng bỏng phun hương lỗ tai, làm cô sợ nhột co cổ lên.

Động tác của cô, để cho anh thành công cởi xuống quần dài bằng bông tiện tay bị anh ném trên mặt đất, cô chỉ mặc đồ lót màu hồng, khi anh bá đạo lộ ra thân thể dịu dàng, trắng nõn mà không tỳ vết.

“Thật là đẹp.” Anh thở dài nói.

Loại thân thể bạch ngọc, khắp nơi trên chóc giác quan của anh, anh đem lòng bàn tay đặt ở nơi trắng như tuyết đầy đặn, bàn tay ngăm đen cùng da thịt trắng như tuyết tạo thành cảm giác mãnh liệt khác biệt, tuyệt hảo làm ánh mắt không thể rời đi.

Hít sâu một cái, cô lấy dũng khí, không để ỉnh chạy trốn.

Cô hết sức giả trang ra một dáng vẻ tỉnh táo, không muốn biểu hiện được như xử nữ—— cho dù, thật sự là vậy

Thủy chung không rõ tình cảm đối với Dương Tuấn Ngạn, cho nên cô vẫn không có giao ra thân thể của mình. Cả người của cô, vẫn luôn mong đợi có một ngày có thể tìm tới người đàn ông làm cô cảm thấy hạnh phúc chân chính, làm cô nằng nặc ý giao ra thân thể.

Cô đã từng nghĩ Dương Tuấn Ngạn sẽ là người đàn ông kia, không ngờ cuối cùng đổi lấy chỉ có phản bội.

Còn Thượng Quan Thiên chính là người cô mong đợi sao?

Trong lòng thành linh vang lên vấn đề này, làm cô ngu ngốc nhìn Thượng Quan Thiên.

Đúng vậy —— một thanh âm khác trả lời cô.

Môi của anh ở thời điểm cô nằng chờ dẫn đột nhiên đặt lên trước ngực mềm mại, ở trên da thịt tuyết trắng lưu lại ký hiệu thuộc về mình, đồng thời, cũng là trừng phạt.

Khi anh cố gắng trêu đùa thì cô nằng lại đang ngẩn người? !

“A.” Trước ngực truyền đến nhạy cảm đau nhói, cô không hiểu cúi đầu, vừa hay nhìn thấy anh đang trên người mình in dấu vết hôn, ở da thịt làm nổi bật, mập mờ mà tuyết hảo, gương mặt của cô lập tức nổi lên 1 rạng mây đỏ.

Truyền tới bên tai yêu kiều, làm anh cười đắc ý. Xem ra, cô gái nhỏ trong ngực cũng là báu vật nhiệt tình vạn phần.

“Anh lại hỏi em lần nữa, đây mới thật là em phải hay không?” Đôi mắt tràn đầy mỉa mai hoặc nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn. Cổ họng của anh dấn vào ham muốn nồng đậm, trở nên khàn đục.

Nếu vào lúc này cô mở miệng nói “Không”, anh sẽ nguyện ý buông cô ra. Nếu không phải ý muốn của hai bên, thật không hoàn mỹ, chỉ làm cho anh chán ghét.

“Anh hiểu biết rõ em muốn anh, đây cũng là ý em muốn.” khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lên vui sâu vào trước ngực của anh, tay nhỏ bé của cô chủ động leo lên lồng ngực của anh, chạy dọc theo bắp thịt.

“Em biết mình ở đây làm cái gì sao?” Anh cũng thấp giọng, để mặc cho tay của cô trên ngực mình đốt lửa, trêu chọc tình dục.

Giống như là muốn chứng minh ý nguyện của mình, cô ngẩng đầu lên, đôi môi bị anh hôn đỏ thắm chủ động hôn anh, đem đầu lưỡi dò vào trong môi của anh.

Như vậy hôn là ước mơ tha thiết, không hề vô vị, cũng không kháng cự cô nằng trêu đùa nữa, anh đối khách làm chủ tiếp thu nụ hôn.

Đầu lưỡi cường thế nhốt chặt hương vị đầu lưỡi ngọt ngào, triền miên mút, liếm láp; bàn tay cách cái mền, lau trước ngực mềm mại, suông sã tứ phía xoa lấy .

“Ừm.” cái miệng nhỏ bị phong bế tràn ra vui thích yêu kiều, lại bị anh ngậm tại giữa răng môi, trở thành mơ hồ thâm trầm.

nụ hôn thật dài đến cơ hồ hít thở không thông thì mới dừng lại, cô xoay mặt, hô hấp thật sâu vì thiếu hụt dưỡng khí, thể nhưng anh lại không có thả, môi mỏng ở trán của cô, lông mày, cái mũi, trên má ấn xuống từng nụ hôn.

Sợ nhột cô càng không ngừng né tránh, không để cho nụ hôn rơi ở trên mặt nữa, đảo loạn lý trí cùng suy nghĩ của cô. Nhưng anh đáp lại cũng là ấn xuống nhiều cái hôn hơn, thậm chí đem chiếm lĩnh phát triển tới gương mặt trở xuống.

Ở trên gáy trắng như tuyết, anh cố ý lưu lại một lại một cái hôn, chứng minh cô là thuộc về anh, ai cũng giành không được.

Bàn tay đưa đến sau lưng cô, cỡi ra nịt vú tuyết trắng mềm mại, lộ ra phía dưới cảnh sắc mê người.

“A!” Bộ ngực cấp bách cảm giác bỗng chốc biến mất, cô không biết làm sao kêu lên một tiếng.

“Hừ.” Anh cúi người, dưới tầm mắt nóng bỏng kinh hoàng, đôi môi từ từ đưa tới tuyết trắng mềm mại, đem đỉnh núi màu hồng nhỏ ngậm nụ hoa vào trong miệng.

Anh làm chuyện xấu mà dùng lực mút, nhẹ gặm, liếm láp cho đến khi màu hồng nở rộ, trở thành tiểu quả kiên cố .

Cần rở dụi dỏ màu hồng phấn, vội vã từng tiếng khó nhin yêu kiều. “Ừ a. em. Ừ.” Chưa bao giờ thử qua kích liệt thể này lại làm lòng người sợ tính loạn khoái cảm, Hàn Thiếu Đồng giằng giằng suy yếu, mặt khác cũng hiểu rõ mình không cách nào thật sự cự tuyệt anh.

“Đừng sợ, anh sẽ không làm thương tổn em.” Thượng Quan Thiên ở bên tai của cô thấp giọng bảo đảm, cổ họng mang theo tình dục khàn khàn giống như kỳ tích trấn an.

Tay trái cô buông lỏng xuống, xông vào quần lót nhỏ mỏng manh, mang theo đầu ngón tay thô ráp, anh tách ra cánh hoa mềm mại hơi ẩm, màu hồng hoa hạc, trái nhu bên phải vê.

“Ừ.em. em.” Tình dục mê hoặc làm cô hô lên lời nói đáy lòng, chờ mong nhìn anh. “Thượng Quan Thiên. . .”

Cô không phải thiếu nữ ngu ngốc, biết mình cần chính là cái gì, nhưng thân là phái nữ căng thẳng lại làm cho cô không dám nói thẳng.

“Anh hiểu biết rõ, chờ một chút.”

Cho dù chỗ kín dục vọng nam tính đang kêu gọi ồn ào, mà lời cầu khẩn của cô càng thêm so bất kỳ thời tình được nào làm người ta ý loạn tình mê, nhưng cô vẫn chưa có hoàn toàn chuẩn bị xong, anh không muốn lỗ mãng đoạt lấy thể này.

Bởi vì anh yêu cô, cho nên không muốn làm cho cô bị bất cứ thương tổn gì.

Ngón tay thon dài, theo hoa huyết tràn ra mật dịch, chậm rãi thăm dò vào chốn đào nguyên chưa bao giờ có người đến thăm, chậm rãi chuẩn bị hoan ái mãnh liệt ——

“Ừ. Thượng Quan Thiên.” tay Nhu nhược vô lực leo lên cổ anh, tiếp theo trong miệng bật ra một tiếng ngâm nga làm cho người mộng tưởng.

Bởi vì luyện Judo lâu dài, thân thể của cô không mềm mại bằng cô gái bình thường, lại ngoài ý muốn hấp dẫn anh.

Bỏ qua cho bờ ngực trong miệng nộ phóng, anh hôn lên eo cô, ngón tay dài tiếp tục tại trong hành lang ngọt ngào ra vào, đưa tới tình triêu.

“Em thật nhạy cảm.” Anh thấp giọng rên rỉ.

Cô khẽ run, đầu ngón tay cầm thật chặt bờ vai của anh “Thượng Quan Thiên.” Cô khát vọng ngưỡng thân, nghiêng hướng tới đôi môi anh thăm dò.

“Chờ thêm chút nữa đã.” Anh nỉ non trấn an, đôi môi mỏng trở lại bên tai của cô, đầu lưỡi treu chọc vành tai. “Chờ thêm chút nữa.”

Đây là nói cho cô biết, cũng là báo inh. Còn không phải là thời điểm.

” Ừm. Ừ. Nhanh một chút.” Cảm thấy một luồng sóng kịch liệt khoái cảm ở bụng đang lúc ngưng tụ, cô muốn có được nhiều hơn nhiều hơn.

Bàn tay có lực tách ra hai chân của cô, thân thể cao lớn đưa thân vào giữa hai chân, đem dính đầy hoa dịch thu hết tầm mắt.

Tư thế mắc cỡ làm cô khốn quẫn mà muốn né tránh. “Không. Không cần. Buông em ra.” Cô giằng giằng, lùi dịch chỉ là phí sức.

Nghe vậy, anh dừng lại vốn là muốn muốn tiến công, đôi mắt đen như mực yên lặng nhìn cô, tựa như suy nghĩ nên đem cô làm sao bây giờ.

“Ừ, như em mong muốn, không buông em ra.” Anh tà khí cười một tiếng, cố ý xuyên tạc ý của cô, cúi đầu đem môi lưỡi lên cánh hoa hồng tịch, khiêu tình mút.

“A!” Giống như tia chớp khoáy cảm bỗ về phía cô, bị loại tư vị này thực cốt mất hồn dọa sợ! “Không cần. . . . em không cần. . . .” Cô nức nở nghẹn ngào lắm lắm.

Không có bị ngôn ngữ của cô ảnh hưởng, môi lưỡi anh tiếp tục tại giữa cánh hoa gây sóng gió, nhất định làm cô không thể chịu nổi.

“Không. Quá điên cuồng. Ông trời ơi..!” Cô xấu hổ lấy hai tay che lên mặt, không thể tin được anh đang đối với cô làm chuyện.

“Đừng sợ, hảo hảo cảm thụ.” Anh cười nhẹ ra tiếng, đầu lưỡi lại thành linh chọc vào hoa huyết thu hẹp, cử chỉ nam nữ giao hoan, vừa vào vừa lui xâm phạm giác quan cô.

“A. Không. Không cần. Ngừng.” kích động Quá độ để cho cô bị mê hoặc, hai tay từ trên mặt hạ chuyển, cắm vào tóc anh.

Khi anh suồng sã tứ phía liếm láp thì cô lắc nhẹ thất lưng nghênh hợp. hoa huyết Chặt khít trong đầu lưỡi, cho anh biết sắp lấy được mất hồn là mê người như thế nào, anh kim lòng không được thăm dò càng sâu.

“Đủ rồi. Làm ơn. Cầu xin anh không cần chơi đùa nữa.” Cô không khỏi mở miệng cầu khẩn.

Anh rút cuộc thu hồi môi lưỡi, nửa chống lên thân cỡi xuống tất cả quần áo, lộ ra quần áo phía dưới tư thái bền chắc.

“Ờ anh.” Nắm lên tay của cô đặt ở trên ngực, anh muốn cầu khẩn nói.

Tay nhỏ bé thuận theo dọc bắp thịt hoạt động, cô tò mò mơn trớn đầu vú đẹp nhỏ màu nâu, cùng với bụng và bắp thịt của anh.

Anh thấp giọng thở hổn hển, cũng kiềm nén không được nữa, phái nam dục vọng chống đỡ hiện mãn mật dịch hoa huyết. “Không hối hận?” Anh khàn khàn hỏi.

Cô lắc đầu một cái, sau một khắc, bị xâm nhập là không thích lại làm cô nhú mày.

“Đau.” lệ quang Nhàn nhạt nổi lên hốc mắt, cô biết sẽ đau, lại không nghĩ rằng sẽ đau đến giống như có người dùng dao găm đâm mình một nhát.

“Em.” Anh kinh ngạc cứng đờ thân thể chưa từng nghĩ tới cô đã có vị hôn phu , vẫn giữ vững đồng trinh thuần khiết.

Mặc dù anh tuyệt đối không để ý cô không phải xử nữ, nhưng anh không cách nào phủ nhận, đương tự mình biết cô vẫn là tấm thân xử nữ thì trong lòng lập tức dâng lên mừng như điên.

Anh là người đàn ông đầu tiên!

Anh cũng tin tưởng, mình sẽ là người đàn ông cuối cùng trong cuộc đời này của cô, anh tuyệt đối sẽ không buông tay.

“Đau.” Cô rên rỉ làm anh lấy lại tinh thần. “Ngoan, Tiểu Đồng, nhịn một chút, vì anh nhịn một chút.”

Anh nhẹ ru, ở trên mặt cô khẽ hôn. Thân là đàn ông chính anh vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu nỗi đau của phụ nữ, cho nên anh chỉ có thể mạnh mẽ ức chế dục vọng của mình, chờ đợi cô thích ứng.

Đối mặt với sự đau đớn của cô, trừ nhẫn nại cùng an ủi bên ngoài, anh thật sự không thể tưởng tượng được những thứ phương pháp khác tới trấn an cô.

Nhưng trời mới biết anh nhịn được nhiều thống khổ, cứng rắn phân thân bị cô kẹp chặt, cực lạc khoáy cảm, anh thật là muốn bất chấp tất cả ở trong cơ thể cô dong ruỗi —— nhưng anh vẫn lựa chọn đem ép xung động điên cuồng đè xuống!

Anh cùng thân thể cô vô cùng gần sát, ngay cả có thể nghe được trong long đối phương cấp tốc nhảy một tiếng, cùng với từng tiếng thở dốc cố nén.

Cô di chuyển ép chặt thân thể anh, không ngờ lại làm động tới nơi hai người kết hợp, để cho bọn họ đồng thời phát ra rên rỉ.

“Thượng Quan Thiên, em.” Trong cơ thể dâng lên một cây đuốc, nóng đến cả người cô.

Hiểu rõ nhu cầu của cô, anh cúi đầu hôn môi, bắt đầu chậm rãi bài động thất lưỡng, cho hai người vui thích khoái cảm nhiều hơn.

“Ừ. A.” Khoái cảm từ nơi anh thẳng tiến chạy đến toàn thân những nơi khác, cô thở hổn hển, yêu kiều, giống như như vậy thì có thể làm cho trong cơ thể căng thẳng tình cảm phát tiết ra ngoài.

Chân thon dài vòng hông anh, để cho anh tiến vào sâu hơn yêu cô.

Thượng Quan Thiên dựa vào giác quan phái nam, vì hai người mang đến vui thích, chỗ kín truyền tới trận trận khoái cảm, khiến cho anh không hề tiết chế ở trong huyết ước dầm ra vào.

Mật huyết phát ra chất lỏng, khi mỗi một lần anh tiến vào thì cũng phát ra tiếng nước chảy dầm lã lã làm người ta ngưỡng ngừng không dứt, làm anh bị hấp dẫn không cách nào khống chế vong tình hưởng ứng người phụ nữ mê người phía dưới.

“Thượng Quan Thiên. Ừ.” Hàn Thiếu Đồng bị khoái cảm hành hạ, giờ phút này trong đầu chỉ có tên của anh, không còn có cái khác.

“Anh ở đây.” Thượng Quan Thiên khàn khàn đáp lại thất lưỡng bày ra càng thêm lực đạo nặng nề mỗi một lần đều cơ hồ hút ra, sau một khắc lại nặng nặng cắm vào chỗ sâu nhất trong hoa huyết.

đầu vú trắng nõn theo động tác của anh; sáng ngời ra một luồng sáng làm người ta hoa mắt. Anh làm như không nhận được hấp dẫn như vậy, cúi đầu cắn đỉnh nụ hoa, gặm mút nhẹ, để cho cô đồng thời cảm thụ hai loại vui vẻ.

“A a.” khi trên lưng rộng rãi của anh lưu lại dấu vết thuộc về cô, ở khoái cảm đánh thẳng vào, động thân nghênh hướng anh chiếm đoạt

Một luồng sáng vui sướng làm cô hoàn toàn bị lạc, khoái cảm ở bụng ngưng tụ, cố ý muốn ép điên cuồng.

“Thượng Quan Thiên. Van cầu anh, nhanh một chút.” Ở vui thích cùng thống khổ giới hạn, cô không có lựa chọn nào khác mở miệng cầu xin anh.

Đôi tay Thượng Quan Thiên nâng mông cô lên, để cho cô càng thêm gần sát.

“Anh yêu em, Tiểu Đồng.” Gần như im lặng nỉ non, anh nhanh chóng mà nặng nề đụng chạm, quyết tâm muốn đem cô đưa lên thiên đường tình dục.

Ở một hồi co rút nhanh, cô run rẩy đạt tới cao trào hoàn mỹ. Mềm mại ngâm nga bồi hồi ở bên miệng, cô há miệng cắn vai anh, ngăn cản thanh âm mắc cỡ từ trong miệng mình phát ra.

Trên vai đau đớn so ra kém khoái cảm lấy được từ trên người cô, anh bất kể cô hơi yếu kháng nghị, tự mình ở trên người cô lược đoạt.

“Không cần. Em không cần.” Cô khó khăn lắc đầu, sợ sẽ luân hãm vào trong thế giới tình dục như vậy, vĩnh viễn cũng không quay đầu được.

”Anh hôn cô, ở môi cô lắm lắm lời tỏ tình tiếng Pháp cô nghe không hiểu không biết bao nhiêu lần.

Cho đến khi dục vọng cao trào cũng đánh úp về phía anh, anh mới dùng sức vùi sâu vào ngọt ngào trong cơ thể cô, buông thả dục vọng thuộc về mình.

Trong suốt đôi mắt chớp chớp, Hàn Thiếu Đồng nhìn chăm chú một lát, mới nhìn rõ trước mắt cũng không thuộc về gian phòng của mình.

Từ góc độ này nhìn sang, phòng lớn như thế, trừ giường lớn ra, cũng chỉ có khay trà nho nhỏ, cùng với một giá sách thật dày nguyên văn.

Thật 1 căn phòng. đơn sơ. . . . Anh không có ý định ở lại chỗ này sao?

Cho nên mới không muốn tốn quá nhiều thời gian bố trí chỗ ở? Trong lòng lặng lẽ phỏng đoán người đàn ông sau lưng đi hay ở, đột nhiên, cô cảm thấy ngực buồn buồn, rất không thư thái.

Theo lý thuyết, anh cùng với cô nên giống như tình một đêm, rời giường, mặc quần áo, hẹn gặp lại, sau đó cả đời này đừng nghĩ đến việc gặp lại đối phương.

Ở tại sáng sớm mùa đông rét lạnh như vậy, tại như nhiệt độ ẩm áp bao vây, cô một chút ý nguyện rời đi hẳn cũng không có.

Quan trọng nhất là, cô có dự cảm, mình cùng anh không thể nào biết cả đời không hề gặp mặt nữa.

người đàn ông Sau lưng dùng cánh tay thật chặt toàn ôm lấy, để cho lưng cô không hề lựa chọn dán lên trước ngực anh.

Đã từng, cô cũng nghĩ tới, có một ngày mình sẽ bị một người đàn ông ôm vào trong ngực, dưới ánh nắng ban mai tỉnh lại, sau đó trong ngực lẫn nhau nói buổi sáng tốt lành, ngênh đón một ngày mới lại tới — nhưng là, cô chưa bao giờ nghĩ tới mình có thể một ngày ở trong ngực Thượng Quan Thiên tỉnh lại.

Bỗng chốc, cánh tay vòng bên hông hoạt động một chút. Một giây kế tiếp, cô bị lộn qua thân, không còn kịp khép lại đôi mắt cùng anh chống lại.

“Chào buổi sáng.” Cô ngẩn ngơ, ấp úng nói. Thấy anh nhìn chằm chằm mặt của mình, không nói một câu, cô trừng mắt nhìn “Thế nào. Ngô!”

Không có nói ra lời nào tất cả đều bị anh nhét vào trong miệng, hóa thành một tiếng không có chút ý nghĩa nào khê rên.

Sau một hồi khá lâu, cảm giác dục vọng thoáng thoả mãn, đôi môi Thượng Quan Thiên đối khát mới bằng lòng buông cô ra. “Chào buổi sáng.” Một bên anh nói vừa ở môi cô trộm hôn khẽ, nhẹ gặm đôi môi mềm mại đỏ thắm.

Bên tai nghe cổ họng khàn khàn, đêm qua hình ảnh kích tình không mời mà tới, khiến gò má của cô không khỏi ửng hồng mê người.

Đêm qua, môi, lưỡi, tay của anh, có mặt khắp thân thể của cô chế tạo khoái cảm, ép cô bật ra từng tiếng ngâm mềm tuyệt hảo nũng nịu.

Lúc này, môi của anh im hơi lặng tiếng trượt tới cổ mảnh khảnh cô, ở nơi hiện đầy vết hôn trên cổ in dấu vết mới .

“Đang suy nghĩ gì?” Lòng của cô không có yên ở đây làm anh có chút bất mãn, bàn tay làm bộ muốn nhấc lên cái chăn che ở trên người cô.

“Đừng, lạnh quá.” Mặt cô đỏ hồng dè dặt lại chăn.

Nguyên nhân không để cho anh vén một mặt thật sự là bởi vì sợ lạnh, nhưng quan trọng hơn là — dưới chăn cô không mảnh vải che thân.

“Em, em không có suy nghĩ gì.” Chẳng qua là xấu hổ thôi.

Anh đem lòng bàn tay đặt ở trên gương mặt của cô, không để cho cô có cơ hội xoay mặt. “Em hối hận?” Anh vô cùng nghiêm túc hỏi.

Hối hận? Câu hỏi của anh làm cô ngẩn ra.

Biểu hiện của cô để cho anh hiểu lắm sao?

Cô vội vã lắc đầu một cái “Không có.” Trên thực tế, là thật không có.

Nhưng cô nên cảm thấy hối hận!

Đêm qua thật sự là cô rất xúc động, nhưng mà một chút cảm giác hối hận cũng không có, thậm chí.
. Thậm chí còn cảm thấy đó là chuyện đương nhiên.

Cô là thế nhưng cho là cùng anh xảy ra quan hệ là một việc đương nhiên? !

“Em không có hối hận chẳng qua là.”

“Chỉ là cái gì?” Thì ra là buông lỏng thần kinh, bởi vì lời của cô lại lần nữa căng thẳng.

“Chẳng qua là có chút không có quen mà thôi.” Cô rũ rèm mắt xuống, nhỏ giọng giải thích.

Khi còn bé cô cùng anh như nước lửa, hai người thề không đội trời chung, càng về sau dần dần biến thành quan hệ cũng địch cũng hữu, nhưng cùng anh trở thành người bên gối. Đây mới thật làm cô bất ngờ.

Cô..., làm anh an tâm, tại môi cô rơi xuống một cái hôn, chỉ là lúc này không phải khẽ hôn, mà là một nụ hôn nóng bỏng mạnh mẽ tiêu chuẩn.

“Về sau từ từ sẽ quen.” Khóe miệng anh hàm chứa dịu dàng cười yếu ớt, nhẹ giọng nói.

Vốn là loạn rừng rực thần trí, đang nghe lời của anh về sau lập tức tỉnh táo lại. “Về sau?” Là cô nghe lầm sao?

“Đúng, về sau.” con người nhìn chằm chằm cô “Chẳng lẽ em cho rằng tối hôm qua chỉ là tình một đêm?”

Nếu như cô dám can đảm nói “Là” , vậy anh tuyệt đối sẽ tức chết!

“Không phải sao?” Cô ngây ngốc hỏi ngược lại.

Rất tốt! Cô hỏi ngược lại, nhưng mà anh vẫn là nổi trận lôi đình. “Em xem anh là gì?” Anh cắn răng nghiến lợi hỏi.

“Anh?” Tựa hồ còn không có phát hiện cơn giận của anh, cô nàng chậm lụt kiểm tra. “Anh! Là thanh mai trúc mã.”

Vẫn là như vậy không sai nha!

“Thanh mai trúc mã? !” Không sai, bọn họ là thanh mai trúc mã, nhưng anh muốn không chỉ là hữu tình, cái anh muốn là tất cả yêu, tất cả lực chuyên chú.

“Đúng.”

“Em nghĩ rằng chúng ta lên giường về sau, còn có thể giống như trước vậy chỉ đem em làm thành bạn chơi tuổi thơ sao?” Cường nén tức giận, anh nhàn nhạt hỏi ngược lại. “Chẳng lẽ em có thể?”

Anh không muốn cũng không nguyện ý khiến lửa giận thay thế được lý trí, bởi vì khi anh thật vất vả mới lấy được cô về sau, bởi vì ghen tỵ mà mất đi cô lần nữa, cũng không phải kết quả anh muốn, cũng không phải anh thừa nhận được kết quả.

“Em.” Cô dừng lại, phát hiện mình không cách nào đương nhiên trả lời “Có thể” .

Hai người đem qua triền miên còn đang trong óc cô quanh quẩn không đi, bảo cô trả lời như thế nào “Có thể” ? !

Nhìn thấy trên mặt cô luống cuống, lòng anh mềm nhũn.

“Chỉ là, anh nói rồi, chỉ cần là em, anh đều đáp ứng. Chỉ cần em nói một câu” Em có thể, cho dù có nhiều khó khăn, anh cũng vậy sẽ cố gắng đạt tới. ”Anh đem quyền chủ đạo giao cho cô.

“Em. em.” Cô không cách nào khẳng định chủ ý.

Tại sao anh muốn uất ức tới ghênh hợp cô yêu thích như thế?

Tại sao đối mặt với việc cô yêu cầu vô lý, anh vẫn đáp ứng? Tại sao?

Trong lòng vấn đề nhiều như bầu trời đầy sao, nhưng cô lại không hỏi ra miệng. Bởi vì cô không dám, cô sợ, sợ mình đáp không được đáp án nơi anh.

“Như thế nào? Quyết định của em là cái gì?” Anh tiếp tục thúc giục.

Trong lòng sợ tính loạn làm quyết định, vĩnh viễn đều là sai! Một điểm này, thân là luật sư chính anh biết rất rõ, cho nên đối với cô tiến sát từng bước.

Bị anh bức phải tâm loạn như ma, cô lại không có nói ra bất kỳ một lời nào, bởi vì cô chủ động ấn đôi môi mỏng của anh, che lại từng câu thúc giục.

Vì trốn tránh anh hồi tới, cô làm một quyết định như thế?

Thượng Quan Thiên bị động hưởng thụ Hàn Thiếu Đồng hôn mãnh liệt, không thể tin được cô đã từng có một người sắp đến mức kết hôn, kỷ xảo hôn cũng lạnh nhạt giống như là không cùng bất luận kẻ nào hôn qua.

Chỉ là, đây đối với anh mà nói, cũng là một chuyện tốt.

Anh đang mong đợi, khi anh dạy dỗ cô sẽ trở thành một con bướm thoát kén mỹ lệ, ở trước mặt anh biểu diễn vẻ đẹp của mình. Nghĩ đến đây, anh trở tay ôm chặt cô, một tay gạt cái chăn bao ở trên người cô, lộ ra mỹ lệ cảnh sắc giấu ở dưới mền.

Sau đó, Hàn Thiếu Đồng thừa nhận, lúc người đang tâm hoảng tính loạn quyết định làm, vĩnh viễn đều là sai!

Bởi vì, cả ngày đó, cô vì trốn tránh vấn đề của anh, chỉ có thể không ngừng bị anh đè xuống giường hoan ái, để cho cô vốn là bần rùn thân thể càng thêm vô lực.

7. Chương 7

Thương tâm đến cuối

Anh sẽ xuất hiện

Đây là chúng ta ăn ý.

Chương thứ bảy

Những ngày kế tiếp, một mảnh hỗn loạn.

Thượng Quan Thiên tựa hồ như không cần công việc, thế nên mỗi ngày đều ưu nhàn đợi bên cạnh Hàn Thiếu Đồng, trừ công việc thời gian còn lại, bị anh cơ hồ cả ngày quẩn lầy.

Không phải xông pha quần cô ở trên giường hàng đêm, chính là quần cô nói ra chuyện sau khi hai người rời xa, tất cả chuyện xảy ra bảy năm qua.

Dĩ nhiên, cũng bao gồm cô như thế nào cùng Dương Tuấn Ngạn quen biết.

Hàn Thiếu Đồng không hiểu lắm, tại sao Thượng Quan Thiên nghe cô nói tới Dương Tuấn Ngạn thì trên mặt luôn là tràn đầy lo lắng, nhưng là cố tình lại muốn ép cô một chữ không lọt nói ra.

Điều làm cô ngạc nhiên nhất là mình đối với anh có cảm giác.

Không sai, thật sự cô không cách nào trở lại trước kia nữa, coi anh như bạn bè thanh mai trúc mã, một loại tình cảm khác dần dần, chậm rãi thay thế tình cảm đơn thuần để cho cô mê hoặc cực kỳ, bởi vì cô chưa bao giờ có loại cảm giác quái dị này.

Cũng vì vậy, cô đã chùng mấy ngày không có ngủ một giấc đầy đủ rồi.

Chớp chớp mi mắt chua xót, cô một điểm cũng không rõ người đàn ông Thượng Quan Thiên này. Anh giống như vĩnh viễn cũng không cần nghỉ ngơi, coi như đêm hôm trước quần cô đến nửa đêm mới có thể ngủ, ngày thứ hai còn là so với cô có tinh thần hơn.

“Thế nào?” Khóe môi cười nhạt, Thượng Quan Thiên nhìn Hàn Thiếu Đồng một mồi nằm ở trên mặt bàn, lười biếng giống như một con mèo nhỏ giả vờ ngủ say.

“Em mệt quá đó!” Cô miễn cưỡng đáp lại, đầu ngón tay xanh nhạt không hề ý thức ở trên tờ giấy trắng vẽ đến vẽ đi.

“Không phải muốn đổi công việc sao?” Đầu là cô nghiêm nghị chỉ vào chóp mũi anh nói muốn đẩy nhanh tốc độ làm việc, anh mới ngoan ngoãn ở một bên xử lý công việc lão Kael đặc biệt truyền tới. Thế nào mới một lát sau liền vô lực té ở trên mặt bàn nghỉ ngơi?

“Không biết làm sao rồi, cũng không có linh cảm.” Cô bây giờ mệt mỏi liên tục một việc nhỏ cũng không muốn động xuống.

“Dù sao cũng đổi không được, gần trưa rồi, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm.” Cầm lên tay cô đặt tại áo khoác trên ghế dựa, Thượng Quan Thiên nắm thật chặt, không để ột tia hàn phong đến cô.

Cô ngay cả phản kháng cũng lười rồi, mặc cho anh ôm, dẫn đến một quán ăn Hán thanh nhã kiểu Trung Quốc. Nhân viên nhanh chóng dẫn bọn họ đến chỗ ngồi, cũng vì bọn họ đưa lên thực đơn.

Thượng Quan Thiên mắt liếc Hàn Thiếu Đồng uể oải, tự mình quyết định tất cả.

Đợi phục vụ đi xa, anh một tay nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nằm ở trên mặt bàn, để cho cô thoải mái tựa vào trên vai mình. “Đợi ngủ tiếp, đừng ở chỗ này ngủ thiếp đi.” Anh đang bên tai của cô nhỏ giọng nhắc nhở.

“Em không có ngủ.” Cô cũng nhỏ giọng trả lời. “Em chỉ là nhắm mắt dưỡng thần mà thôi.”

Mạnh chống lên mí mắt nặng trĩu, cô chuyển động con trái nhìn phải ngó, đột nhiên, một đôi nam nữ đi vào quán ăn, làm cô đem tất cả chuyện dở đều chạy sạch quang.

Cảm thấy thân thể của cô đột nhiên cứng ngắc, Thượng Quan Thiên ngẩng đầu nhìn hướng cửa “Anh là vị hôn phu tiền nhiệm của em?”

Hàn Thiếu Đồng không nói một câu, nhưng Thượng Quan Thiên đã biết đáp án.

Tựa hồ là cảm nhận được ánh mắt bất mãn, Dương Tuấn Ngạn cũng nhìn về phía hai người, vừa thấy được Hàn Thiếu Đồng thân mật lại lười biếng tựa vào một người đàn ông so với anh xuất sắc hơn, ưu nhã trên thân, cảm xúc ghen tỵ liền xông lên đầu.

Hoàn toàn quên một hồi trước cô nói “Thấy một lần liền đánh một lần”, anh lôi kéo “Vị hôn thê” chưa quá cửa, ngẩng đầu mà bước đi đến trước bàn bọn họ.

“Tiểu Đồng, thật sự rất lâu không thấy, đã một tuần lễ chứ? !” Dương Tuấn Ngạn cố ý tăng cường hai chữ “Thật lâu” lên giọng.

Hàn Thiếu Đồng lạnh lùng liếc Dương Tuấn Ngạn một cái, không có từ trên người Thượng Quan Thiên nhích ra, ngược lại ôm chặt hơn, một mặt vì khoe khoang, mặt khác cũng là bởi vì bả vai Thượng Quan Thiên thật sự rất thư thái.

“Thật lâu sao? Anh còn không ngại đủ lâu!” Cô nhàn nhạt nói, không có tức giận như lúc ban đầu. Vì anh, cũng không đáng giá!” Còn nữa..., xin gọi tôi là Hàn tiểu thư.”

Rõ ràng là anh bắt cá hai tay, thái độ thật giống như là cô thật xin lỗi. Còn là Thượng Quan Thiên tốt, bắt kể cô làm cái gì, anh cũng sẽ không như vậy đối với mình.

“Đây là vợ chưa cưới của anh, Lương Chính Mỹ.” Dương Tuấn Ngạn giới thiệu người phụ nữ nhu nhược bên cạnh, lại không nghe tới tiếng đáp lại bất kỳ.

Rất đẹp trai! Lương Chính Mỹ nhìn Thượng Quan Thiên tuấn đạt, không nhận được theo dõi anh đến mất hồn.

Mặc dù người đàn ông này so với Dương Tuấn Ngạn trắng nõn hơn rất nhiều, nhưng không có người đàn ông trắng nõn đặc hữu, ngược lại làm anh càng giống như thư sinh cổ đại khiêm khiêm, tao nhã lịch sự.

“Chính Mỹ, em đang nhìn cái gì? !” Không chiếm được đáp lại Dương Tuấn Ngạn quay mặt sang, lại thấy vị hôn thê giống như trứng gà nhìn Thượng Quan Thiên, không khỏi tức giận dặt tay, để cho cô ta không hề lựa chọn ghen coi khuôn mặt tức giận của anh.

Dương Tuấn Ngạn cử động thô lỗ làm Lương Chính Mỹ nhăn mày “Tuấn Ngạn, trước buông em ra, tay của em thật là đau.” Cô thanh âm mềm mại cầu khẩn, đau đớn trên cổ tay làm cho cô đỏ hồng vành mắt.

Cử chỉ của Dương Tuấn Ngạn cũng làm cho Hàn Thiếu Đồng phải nhú mào, trước kia cô mù sao? Cô làm sao sẽ cảm thấy Dương Tuấn Ngạn dịu dàng?

Lúc này chính anh được xưng tụng dịu dàng săn sóc? Căn bản giống như là một người hay ghen tuông lung tung bất chấp tất cả.

Trên mặt Lương Chính Mỹ đau đớn cùng với hốc mắt ửng hồng, khiến Hàn Thiếu Đồng một chút ý muốn cứu mỹ nhân cũng không có, cô đẩy Thượng Quan Thiên, ý bảo anh giúp tiểu mỹ nhân nhu nhược một chút.

“Hào phóng như vậy sao? Cô ta là người cướp đi vị hôn phu của em mà.” Thượng Quan Thiên lại gần bên tai Hàn thiếu đồng, thấp giọng nhắc nhở.

“Nếu không phải là cô ấy, em cũng không biết thì ra là Dương Tuấn Ngạn ác liệt như vậy, trước kia em thật đúng là có mắt không trông. Được rồi, mau đi đi! Người ta sắp khóc.” Hàn Thiếu Đồng vỗ vỗ lồng ngực Thượng Quan Thiên, ngồi thẳng lưng, chờ đợi anh trình diễn một tiết mục “Anh hùng cứu mỹ nhân”.

Bất đắc dĩ nhìn chằm chằm gương mặt Hàn Thiếu Đồng cười nhẹ nhàng, Thượng Quan Thiên một tay nắm tay Dương Tuấn Ngạn hất tay Lương Chính Mỹ ra, dùng sức gấp lại, lực đạo ác ý lớn hơn so với bình thường, cố ý làm đau Dương Tuấn Ngạn, trừng phạt anh khiến Hàn Thiếu Đồng rơi lệ.

Đau đớn vô cùng làm Dương Tuấn Ngạn kêu thành tiếng, vội vàng buông tay Lương Chính Mỹ ra, nắm lấy cánh tay bị thương.

“Anh. . . . dám vụng gậy tay của tôi?” Dương Tuấn Ngạn gầm nhẹ ra tiếng.

Hàn Thiếu Đồng kinh ngạc nhìn về phía Thượng Quan Thiên “Anh thật vụng gậy tay của anh?” anh đem “Thay mặt đồng chí” làm cho lớn như vậy?

Thượng Quan Thiên ngoái đầu nhìn lại cô “Thế nào? Đau lòng?”

“Nào có? Chẳng qua là, anh làm gãy tay của anh, nếu là anh đi vu khống thì làm sao?” Cô làm sao có thể sẽ đau lòng người đàn ông kia? Cô chỉ lo lắng Dương Tuấn Ngạn sẽ thừa cơ tố cáo đối với Thượng Quan Thiên thôi.

Bờ môi Thượng Quan Thiên cười lạnh “Không có, chẳng qua là trật khớp mà thôi, không chết được. Chỉ là nếu không kịp thời đến bệnh viện xử lý, có thể sẽ có hậu di chứng.” Sau đó, anh cố ý nói cho Dương Tuấn Ngạn nghe.

“Ghe tởm!” Dương Tuấn Ngạn một tay đẩy phục vụ tới hỏi thăm ra, bỏ rơi vị hôn thê lao ra khỏi quán ăn lên tắc xi đến bệnh viện gần nhất.

Lương Chính Mỹ mở mắt nhìn Dương Tuấn Ngạn rời đi, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm sao đứng y nguyên tại chỗ.

“Cổ tay của cô không có sao chứ?” cô ta không nhúc nhích đứng nghiêm ở sau lưng Thiên, Hàn Thiếu Đồng không khỏi quan tâm hỏi.

Người phụ nữ đáng thương, nhất định cũng như cô, bị hù sợ vì lần đầu tiên nhìn thấy bộ mặt thật của Dương Tuấn Ngạn.

Lương Chính Mỹ phục hồi tinh thần lại “Tôi, tôi không sao, cảm ơn.” Ánh mắt sợ hãi nhìn Thượng Quan Thiên “Cảm ơn anh đã cứu tôi.”

Thượng Quan Thiên nhìn cô ta lại bởi vì thấy trong ánh mắt quen thuộc ” Cô quá khách khí, là tiểu Đồng muốn tôi giúp cô thôi .”

Có một số việc tuyệt đối không có khả năng cười trừ, nhất là khi đối mặt với một phụ nữ có thai, càng không thể khiến hiểu lầm tồn tại.

Về mặt thất vọng chợt lóe lên “Chẳng qua tôi còn là rất cảm ơn anh.” Nói xong, cô chuyển sang Hàn Thiếu Đồng, gạt đầu một cái, liền cầm túi xách chậm rãi rời khỏi quán ăn.

Nhận thấy Hàn Thiếu Đồng trầm mặc, Thượng Quan Thiên quay đầu, lại nhìn thấy trên mặt cô như có điều suy nghĩ. “Thế nào?”

Cô lắc đầu một cái “Em đột nhiên không muốn ăn cơm ở chỗ này, chúng ta đến chỗ khác ăn đi!” Cô gọi phục vụ hủy bỏ thức ăn mới vừa gọi, kéo cánh tay Thượng Quan Thiên rời quán ăn.

“Em quyết định sao? ” Đối mặt với việc cô không nói gì, Thượng Quan Thiên không khỏi thốt lên.

“Quyết định cái gì?”

“Quyết định quan hệ của chúng ta, không phải chỉ vờ vờ dừng lại ở bằng hữu thanh mai trúc mã nữa.” Anh nhắc nhở vấn đề một tuần trước bảo cô suy tính

Không hề vờ vờ dừng lại ở bằng hữu thanh mai trúc mã nữa.

Đề nghị này, rất làm cho người khác động lòng, nhưng là Hàn Thiếu Đồng không có trả lời ngay, chẳng qua là yên lặng nhìn Thượng Quan Thiên không nói tiếng nào.

Một hồi trước, cô chính là bởi vì không có biết rõ tình cảm của mình mà tùy tiện đáp ứng Dương Tuấn Ngạn, mới đối lấy con đường phản bội này.

Thượng Quan Thiên có thể bảo đảm, khi cô toàn tâm toàn ý đem trọn trái tim cho anh, về sau anh sẽ không đứng núi này trông núi nọ, sẽ không yêu một cô gái khác sao?

Dạng người giống như anh, đàn ông có bề ngoài xuất sắc, cho dù không chủ động đi trêu đùa phụ nữ cũng khó bảo toàn những người phụ nữ khác sẽ không yêu, ái mộ anh, mới vừa rồi Lương Chính Mỹ không phải chỉ là một ví dụ sao?

Về mặt hâm mộ trong mắt Lương Chính Mỹ là không lừa được người khác, Thượng Quan Thiên thật có thể vì cô, cự tuyệt tất cả hấp dẫn, chuyên tâm yêu một mình cô sao?

Hơn nữa anh có nói qua yêu mình sao? Hình như không có.

Anh đối với cô, chỉ là mê hoặc một lúc , hay là yêu thích thật lòng chân?

Những vấn đề này quần vòng quanh Hàn Thiếu Đồng, để cho lòng ngực cô như bị một tảng đá khổng lồ ngăn chặn loại, buồn bực đến không thở nổi.

“Tiểu Đồng?” Sự trầm mặc của cô, làm Thượng Quan Thiên nhú mày kiểm.

“Cho em thêm một chút thời gian được không?” Cuối cùng, cô nở một nụ cười bất đắc dĩ gần như cầu khẩn nói.

Lần này, cô không muốn lại giống nhau, lại một lần nữa chịu đựng thống khổ bị bỏ rơi.

Bởi vì cô biết, một khi yêu người đàn ông này, lại không chiếm được hồi báo giống nhau, cô thừa nhận đau khổ vô cùng, nhất định sẽ đau thương hơn so với những gì Dương Tuấn Ngạn mang đến cho cô nhiều.

“Em đang sợ hãi cái gì? Tiểu Đồng.” Trong mắt cô tinh tường viết chữ sợ, anh không khỏi dịu dàng hỏi.

“Cho em thêm một chút thời gian, được không? !” Cô ôn nhu mềm giọng, cũng không cho anh cự tuyệt.

“Chỉ cần là em, anh đều đáp ứng.” Anh lại một lần nữa nói lời thề với cô, đáng tiếc cô lại không hiểu chân chính tâm ý anh.

Lần này, cô nên lựa chọn cái gì?

Ôm sát cánh tay Thượng Quan Thiên, Hàn Thiếu Đồng suy tư.

Hàn Thiếu Đồng cùng Thượng Quan Thiên cũng cố ý xem như chuyện ngày đó gì cũng không xảy ra, không hề đề cập tới.

Anh vẫn dây dưa, chẳng qua là khi cô cần làm việc, anh sẽ dành đầy đủ không gian suy tư cho cô, tuyệt không gây rối.

Chỉ có hôm nay, anh chợt nói mình có công việc, không có thời gian dây dưa cùng cô. Không có linh cảm cô lặng lẽ thừa dịp lúc anh không có lưu ý len lén chạy ra ngoài, tùy ý đi dạo một chút, thuận tiện tìm linh cảm.

Đây chính là cuốn sách truyện tranh Nhi đồng minh hoạ, chỉ cần đứng lúc đóng bản thảo, muốn mình trả lúc nào cũng được.

Cô miễn cưỡng mình mặc áo khoác ngoài cùng với áo lông thật dày vào đi ra khỏi nhà, nhưng là vừa đi ra đến đường, cảm giác Hàn Phong phát qua gương mặt làm cô chỉ muốn về nhà quấn chăn.

Nếu như sớm biết khí trời lạnh như vậy, cô cũng sẽ không ngốc đến mức chạy ra ngoài.

Bằng qươ lưu luyến ở trên đường trong chốc lát, cuối cùng cô vẫn quyết định về nhà, cùng Thượng Quan Thiên mất to trống mắt nhỏ. Dù sao, rảnh rỗi không có việc làm.

Xuyên qua tử kính, ánh mắt Hàn Thiếu Đồng bị tạo hình một con rối đáng yêu hấp dẫn.

Cô ở ngoài tử kính thủy tinh, cẩn thận nghiên cứu Tiểu Hùng.

Thật lâu thật lâu, cô cũng đã từng có Tiểu Hùng tương tự, nhưng là chẳng biết vứt bỏ lúc nào, hại cô thương tâm một thời gian thật dài. Không nghĩ tới trải qua nhiều năm như vậy, thế nhưng xuất hiện Tiểu Hùng giống như đã từng quen biết.

Nếu khó được gặp lại, cô nhất định phải mua nó về nhà!

Tâm ý đã quyết Hàn Thiếu Đồng đi vào văn phòng phẩm, đem Tiểu Hùng thỏa mãn ôm vào trong ngực, không nhận được như cô gái nhỏ vùi mặt vào trong bụng Tiểu Hùng hôn nhẹ.

“Xin hỏi bao nhiêu tiền?” Cô cười thật ngọt ngào hỏi.

“2500 tệ.” Nhân viên mang theo nụ cười thân thiết, nói Tiểu Hùng giá trị kinh người.

Chỉ là, đối với Hàn Thiếu Đồng mà nói, quả thực là vật quý hơn giá trị.

Cô cười ngọt ngào gật đầu, tay nhỏ bé hướng túi áo khoác ngoài tìm kiếm —— hả?

Cười ngọt ngào thành lúng túng cười, ở trong túi áo khoác ngoài cô sờ đến, lại không tìm được ví cùng điện thoại di động của mình.

Cô nhất định là vội vã ra cửa, quên đem bóp da cùng điện thoại di động trên bàn nhét vào trong túi!

Nhân viên vốn là mang theo nụ cười thân thiết khuôn mặt dần dần âm trầm xuống, giống như biết cô mua không nổi.

“Ách. Ngượng ngùng, tôi quên mang bóp da.” Hàn Thiếu Đồng bất đắc dĩ nói.

Nhân viên lộ ra một biểu tình “Tôi biết ngay”, từ trong tay cô đoạt lấy Tiểu Hùng, thả lại trong hộp.

“Con Tiểu Hùng kia có thể giúp tôi lưu lại không?” Mặc dù không cam nguyện, nhưng vì Tiểu Hùng đáng yêu, Hàn Thiếu Đồng vẫn là hỏi ra lời.

“Rất xin lỗi, tiểu thư, công ty chúng tôi có quy định không thể lưu hàng giúp khách, trừ phi thanh toán trước.” Giọng nhân viên mặc dù không thay đổi, lại nghe được rất bất mãn.

“Tôi thay mặt vị tiểu thư này trả tiền!” Giọng nói ôn nhu như gió mùa xuân, nhưng Hàn Thiếu Đồng lại nghe cực kỳ chói tai.

Cô không cam tâm tình nguyện di chuyển qua, đổi mặt vị hôn phu tiền nhiệm——Dương Tuấn Ngạn. “Làm thế nào trùng hợp như vậy?” Cô nặn ra một nụ cười giả dối cực kỳ.

“Không, là anh đặc biệt tới tìm em.” Dương Tuấn Ngạn si mê nhìn chăm chăm Hàn Thiếu Đồng, nịnh hót ca ngợi: “Tiểu Đồng, em càng ngày càng đẹp.”

“Vậy sao?” Hàn Thiếu Đồng giả vờ cười.

Dương Tuấn Ngạn đối với việc cô lạnh lùng không ngần ngại chút nào, tự mình từ trong bóp da lấy ra thẻ tín dụng đưa cho nhân viên. “Tiểu thư, xin giúp tôi in giấy tính tiền.”

Bên môi kia dịu dàng như nước mỉm cười với cô, mê hoặc nhân viên choáng váng đầu hoa mắt, ngây ngốc cầm lấy giấy đưa cho anh.

“Tôi chưa nói muốn anh trả thay.” Hàn Thiếu Đồng mặt lạnh, nhăm thẳng vào Dương Tuấn Ngạn.

“Coi như là anh tặng cho em đi.” Nhận lấy Tiểu Hùng mà nhân viên đưa tới, Dương Tuấn Ngạn đem nó đưa tới trước mặt Hàn Thiếu Đồng.

Cô rất muốn cự tuyệt, nhưng trên tay anh là Tiểu Hùng bạn chơi tuổi thơ cô tìm kiếm từ lâu, cô sợ bỏ lỡ lần này, sẽ vĩnh viễn cũng tìm không được nó.

“Tôi sẽ đem tiền trả lại cho anh.” Dưới tình huống này, chỉ có biện pháp này. Hàn Thiếu Đồng không cam tâm tình nguyện nhận lấy Tiểu Hùng.

“Không cần khách khí. Chỉ cần em thích là tốt.” Dương Tuấn Ngạn lấy ánh mắt chân thành tình thâm nhìn Hàn Thiếu Đồng.

“Anh có chuyện gì?” Lấy đồ của người thì mềm tay, phải là bây giờ khắc hoạ đi!

“Tiểu Đồng, trở lại bên cạnh anh đi! Anh thật sự yêu, từ đầu tới đuôi đều là em!” Lần đầu, Dương Tuấn Ngạn không hề không quả quyết, đi thẳng vào vấn đề nói ra ý nguyện của anh.

“Yêu tôi?” Hàn Thiếu Đồng hừ lạnh.

“Mặc dù anh phải cùng Lương Chính Mỹ kết hôn, nhưng đó là bởi vì cô ấy mang thai, anh không thể không cưới. Em phải tin tưởng, đợi cô ấy sinh con xong anh lập tức ly hôn, sau đó cũng sẽ không có người ngăn cản chúng ta.” Dương Tuấn Ngạn lý tưởng hóa nói.

Mặc dù bên người cô có một người đàn ông, nhưng anh cùng với cô bốn năm tình cảm, nhất định sẽ không thua bởi người đàn ông kia đấy! Dương Tuấn Ngạn tràn đầy tự tin mà nghĩ.

“Vậy sao?” Hàn Thiếu Đồng tuyệt không đồng tình với Dương Tuấn Ngạn, ngược lại cảm thấy mình chán ghét đối với anh lại sâu hơn một tầng.

“Tiểu Đồng, anh hiểu biết rõ là mình làm sai, anh không nên ở bên ngoài làm loạn. Anh hiện tại biết sai lầm rồi, xin em tha thứ cho, trở lại bên cạnh anh được không?” Dương Tuấn Ngạn biết rõ Hàn Thiếu Đồng dễ dàng mềm lòng, cố ý bày ra một bộ dạng không thể mất đi, nếu không sẽ sống không nổi.

Chỉ tiếc, Hàn Thiếu Đồng sẽ không bao giờ tin tưởng anh nữa rồi! “Ngựa hay không quay đầu ăn cỏ” đạo lý này, cô vô cùng rõ ràng. Muốn cô trở lại bên cạnh tiện nam này, trừ phi bị đục hư đầu!

Huống chi, hiện tại cô cùng Thượng Quan Thiên còn không hiểu rõ, quan hệ của hai người như thế khó bề phân biệt, cô không có dư thừa tinh thần tới ứng phó “Phụ Tâm Hán” này.

“Anh đừng có hy vọng đi! Tôi sẽ không mắc thêm lỗi lầm nữa.” Hàn Thiếu Đồng lạnh lùng, ôm chặt Tiểu Hùng trên tay, xoay người rời đi.

“Tiểu Đồng.” Dương Tuấn Ngạn tiến lên bắt được cánh tay của cô.

“Tiền con Tiểu Hùng, tôi sẽ mau sớm trả lại cho anh.” Hàn Thiếu Đồng hất tay Dương Tuấn Ngạn ra, ngại bẩn vô vô nơi bị anh chạm qua.

“Tiểu Đồng, cho anh thêm một cơ hội, anh nhất định không biết.” Dương Tuấn Ngạn vẫn thao thao bất tuyệt bảo đảm.

Hàn Thiếu Đồng lần này liền cũng lười trở về, trực tiếp ôm Tiểu Hùng lông xù mềm mại đi về nhà, xem việc gặp Dương Tuấn Ngạn hoàn toàn quảng ra sau đầu.

Dương Tuấn Ngạn tức thì trùng trùng rời khỏi văn phòng phẩm, anh sẽ không bỏ qua! anh biết Hàn Thiếu Đồng còn thích anh.

Anh tự cho là đúng, nhưng không biết lòng của Hàn Thiếu Đồng đã bị một người đàn ông khác tiến vào chiếm giữ, không còn có dung nạp vị trí của anh.

Ôm lấy Tiểu Hùng đi ra thang máy, Hàn Thiếu Đồng kinh ngạc nhìn Quan Thiên đứng ở cửa bên, tựa hồ đang đợi mình.

“Thế nào?” Thấy anh mặc áo mỏng manh đứng ở cửa bên, cô vội vã đi lên trước, mang anh trở về nhà. “Anh không lạnh sao?”

Cô một tay lau mặt của anh, cảm giác lạnh như băng để cho cô nhúu mày. “Mặt của anh lạnh băng.”

“Anh không sao.” Thượng Quan Thiên chậm chạp lắc đầu một cái, tròng mắt đen âm trầm đoán không ra .

Đáng tiếc Hàn Thiếu Đồng không có phát hiện. “Em đi nấu chút canh gừng cho anh uống. Nhanh đi lấy thêm một bộ y phục đi! Anh lạnh như mới từ trong tủ lạnh đi ra vậy.”

Đem Tiểu Hùng đặt ở trên ghế sa lon, cô đi vào trong phòng bếp, bắt đầu nấu canh gừng cho anh.

Thượng Quan Thiên nhìn chằm chằm bước chân nhẹ nhàng và bóng lưng cô. Nhìn thấy Dương Tuấn Ngạn, để cho cô cao hứng như thế?

Mới vừa phát hiện cô không ở trong nhà, anh lập tức theo đi ra ngoài, lại thấy Dương Tuấn Ngạn đưa Tiểu Hùng cho cô.

Anh cho là, cô đã không còn thương Dương Tuấn Ngạn rồi, nhưng là, thấy Dương Tuấn Ngạn đưa Tiểu Hùng, mà cô lại không có cự tuyệt! Để cho lòng tin của anh bị dao động.

Anh theo đuôi cô đi vào phòng bếp, giống như lơ đãng hỏi: “Tiểu Hùng kia thật đáng yêu, người nào tặng đó?” Nếu như cô nguyện ý hướng tới anh thẳng thắn, vậy thì đại biểu trong lòng cô có anh.

“Em tự mua .” Cô cười khanh khách nói.

Tiền con Tiểu Hùng, mấy ngày nữa cô sẽ trả lại cho Dương Tuấn Ngạn, cho nên chưa tính là anh đưa cho, huống chi, cô cũng không cần anh đưa đồ, còn ước gì cùng anh nhất đao lưỡng đoạn!

Cô bây giờ, chỉ muốn sớm ngày cởi ra tâm kết của mình, không để cho Thượng Quan Thiên chờ đợi quá lâu.

Hàn Thiếu Đồng trả lời, làm tổn thương lòng Quan Thiên.

“Vậy sao?” Ví cùng điện thoại di động đều đặt ở trên bàn sách, cô lấy tiền ở đâu mua con Tiểu Hùng này? !

Tại sao cô muốn lừa gạt anh? Tại sao không nói thật với anh?

Nếu như vẫn yêu Dương Tuấn Ngạn, vì sao không trực tiếp nói rõ đối với anh?

Vết thương trong lòng không ngừng mở rộng, cánh cửa lòng cảm giác đau triệt trong nháy mắt xuyên qua, làm anh khó thở.

“Lại chờ một chút, hảo hảo uống canh gừng sẽ rất nhanh nấu xong đó!” Hàn Thiếu Đồng không biết Thượng Quan Thiên đang tâm tình mãnh liệt, tự mình cười đến ngọt ngào, đem gừng ném vào nồi nước nóng hổi. “Mặc dù bình thường em không giỏi, nhưng em có kỹ thuật nấu canh gừng hạng nhất, Dương Tuấn Ngạn cũng nói uống ngon.”

Cô không tự chủ lời nói mặc dù vô tâm, lại làm tim anh se lại.

Tròng mắt buồn bã, anh đột nhiên tiến lên vươn cánh tay đem lấy cô ôm thật chặt vào trong ngực, lực đạo lớn đến cơ hồ làm đau cô.

“Thế nào? Thượng Quan Thiên anh làm đau em.” Lực đạo của anh làm cô nhúu mày, muốn tránh ra khỏi kiềm chế.

Anh không nói một câu, nhắc tới cảm của cô lui về phía sau tới góc độ thích hợp, bá đạo phải gần như thô man hôn lên đôi môi đỏ mọng không hề phòng bị.

8. Chương 8

“Ừ.” Hàn Thiếu Đồng giùng giàng, lại bị Thượng Quan Thiên cầm thật chặt hai cổ tay, không cho phép cô làm ra bất kỳ phản kháng cử động của anh.

Thế nào? Anh thế nào đột nhiên trở nên thô lỗ thế này?

Thượng Quan Thiên tùy ý thưởng thức đôi môi đỏ mọng ngọt ngào, giày xéo hôn cánh môi sưng đỏ .

Rốt cuộc đôi môi ngọt ngào này, đối với anh nói qua bao nhiêu lời nói dối? Đôi môi này làm người ta điên cuồng, ngoài anh ra, rốt cuộc hôn qua bao nhiêu đàn ông?

Trong lòng lửa ghen che mắt lý trí, anh tự tay đóng gas, đem lấy cô chống đỡ trên bồn rửa lạnh như băng.

Bàn tay đang xâm lược, sau một khắc cô đang trừng mắt xé áo sơ mi trên người cô ra, cúc áo tứ tán, viên viên rơi xuống trên mặt đất.

Cô sợ hãi giùng giàng, móng tay bén nhọn vô tâm từ trên mặt anh lướt qua, lưu lại vết đỏ nhàn nhạt.

Đau nhói ở trên má trần ngập, Thượng Quan Thiên hơi ngẩn ra.

“Em.” Hàn Thiếu Đồng hốt hoảng lau mặt anh, đau lòng vết thương trên gò má anh “Thật xin lỗi, em không phải cố ý, chỉ là một lúc bị hù sợ.”

Đây cũng là lời nói dối sao?

Cô... rốt cuộc một câu nào là thật, một câu nào là giả, anh đã chia tay không ra ngoài!

“Tôi muốn! Cho tôi.” Anh thấp giọng nói, không đợi cô đáp lại liền lật ra y phục trên người cô, từng món một ném trên mặt đất, cùng cúc áo vô tội nằm ngang ở chung một chỗ.

Đem bờ ngực cô nhét vào trong miệng, anh trêu đùa, gặm cắn, khiến ngực cô dính vào sâu hơn một tầng đồ tươi.

“A.” Nhiệt tình của anh làm cô đỏ bừng cả mặt, nhắc nhở phòng bếp không phải là địa điểm thích hợp. “Lên giường.”

“Không!” Anh cởi ra quần dài của cô, bàn tay trượt vào trong quần lót nho nhỏ, ngón tay thon dài ấn lên tiểu hoa hạch mềm mại ướt át, không nhanh không chậm mà chuẩn bị.

mật hoa rò rỉ chậm rãi chảy xuống khe huyết, dính trên tay anh.

“Ừ.” Thật là mắc cỡ đó!

Cô đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn mị thái xinh đẹp ngượng ngùng làm anh cũng không chịu được nữa cởi quần lót cô ra, cởi quần dài của mình cùng quần lót xuống, vội vàng vùi sâu vào chặt khít trong mật huyết.

Khe huyết còn chưa đủ ướt át, lúc tiến vào truyền đến thật đau, cô cắn môi dưới, không để cho anh nghe đến mấy tiếng kêu đau.

Nhưng anh nghe được! Cô bị đau, anh biết.

Chẳng qua là sự ghen tỵ thuộc về phái nam để cho anh không chịu dừng lại, cố ý muốn cho cô chịu một chút khổ.

Mới đầu bị đau, khi anh không hề tiết chế đụng nhau hạ dần dần tản đi, hai cánh tay cô chủ động leo lên gáy của anh, chống đỡ lấy thân thể hư mềm.

“Thượng Quan Thiên.” Khoái cảm từng cái đánh thẳng vào giác quan, cô khó kìm lòng nổi hô lên một tiếng lại một thanh âm mất hồn yêu kiều, khiến ham muốn đàn ông càng thêm bộc phát.

Nắm mắt cá chân khéo léo, đem lấy chân trái của cô đặt vòng trên bên eo của mình, anh thay đổi thái độ thường ngày dịu dàng đối đãi, thô lỗ, dã man ở chặt ướt trong khe huyết dong ruỗi, bất kể là cô có hay không đủ tiếp nhận kịch liệt này.

“A Thượng Quan Thiên. Chậm, chậm một chút.” Cái tư thế này để cho anh vào tới sâu hơn, cơ hồ mau chóng đỡ đến chỗ sâu, cô nức nở nghẹn ngào ra tiếng, không thể chịu đựng kịch liệt chạy nước rút như thế, đầu ngón tay bám vào lưng của anh, vẽ nên lạc ấn.

“Không cần. Em không cần.” thô bạo khác với thường ngày, làm cô sợ, nhưng là hoa huyết truyền tới khoái cảm lại làm cho cô không biết làm sao.

Hoa huyết thấm ra nhiều hơn hoa nước, để cho anh ra vào càng thêm thông suốt, không trở ngại chút nào.

Trận trận luật động làm người ta điên cuồng, cô run rẩy, run rẩy, bị anh định đoạt đến không thể kháng cự, cũng không cách nào thoát đi, cam tâm tình nguyện bị anh tước đoạt, điên cuồng chiếm lấy.

Đột nhiên, anh chậm hạ tốc độ thất lưng, cọ sát lẫn nhau tại khe huyết nhạy cảm.

“Ồ ô.Anh. anh” Cô cắn môi dưới, bị anh lúc gấp lúc chậm luật động trên đùa nhanh hơn đến không được.

“Nói em muốn anh.” Anh kiểm chế eo của cô, không để cho cô chạy trốn. “Nói rồi, anh liền cho em, thỏa mãn em.”

Cô làm sao có thể nói xong ra cái loại lời nói dâm dăng đó? Hàn Thiếu Đồng cắn môi dưới, không để ỉnh phát ra bất kỳ một tiếng rên rỉ chưa thỏa mãn dục vọng.

Thượng Quan Thiên héch lên đôi mày, bởi vì cô cố chấp, anh quyết định kéo dài thời gian hai người giao chiến.

Thất lưng bắt đầu mè neho xoay rồi ngoáy, tìm kiếm trong cơ thể cô điểm nhỏ hấp dẫn, cố ý ép cô nói ra nhu cầu đối với anh.

“A!” Cô đột nhiên ngửa đầu ngậm kêu thành tiếng, bị tia chớp đột nhiên xuất hiện khoái cảm hù sợ.

Anh nâng lên 1 nụ cười tà, tìm được điểm nhỏ cực kỳ khêu gợi, ác ý ma sát lấy cứng rắn chuẩn bị nhô ra, dụ ra nhiều hơn mặt hoa.

“A a.” khoái cảm giống như dòng điện bình thường xỏ xuyên qua thân thể, tốc độ chậm rãi lại làm cô sắp phát cuồng.

“Nói em muốn anh.” Thấy cô sắp nhịn không được thì đầu lưỡi của anh ác liệt liếm qua bờ ngực nhon cao, hoàn toàn phá nát lý trí của cô ——

“Muốn. em muốn anh Van cầu anh nhanh lên một chút.” Hàn Thiếu Đồng không chịu nổi kêu thành tiếng, gương mặt ửng đỏ lên, xấu hổ không dám nhìn anh.

Thượng Quan hé lên tà khí cười, như cô mong muốn tăng nhanh tốc độ.

Mỗi một cái cắm vào cùng rút ra, cũng liếm qua điểm nhỏ nhạy cảm, mà cổ đại lan tràn huyết, càng thêm truyền đến trận trận quy luật hết sức cơ lại.

Anh gầm nhẹ một tiếng, bị cô kẹp lại thật chặt khoái cảm thẳng đến thần kinh não.

Khoái cảm một luồng sóng ở bụng đang lúc tích lũy, cô muốn cắn chặt môi, không để cho anh nghe đến từ trong miệng mình phát ra rên rỉ; vậy mà, bị đè nén bế tan tành nức nở nghẹn ngào vẫn là bật ra, làm cô ảo não không thôi.

Thình lình, một hồi sóng cuồng vọt tới, đem cả người cô thật cao vút lên, phiêu du tại giữa không trung trong cô cảm giác, toàn thân đầu dây thần kinh cũng trở nên thật nhạy cảm.

khe huyết Ứt dầm bởi vì cao triều mà truyền đến trận trận co rút nhanh, anh lại gầm nhẹ một tiếng, rút cuộc cho phép mình ở trong cơ thể cô bộc phát

Dịch trắng sữa của đàn ông muốn bắn vào trong khe huyết, làm cô nhạy cảm không khỏi run rẩy, đạt tới cao trào thứ hai.

Cả người cô hư mềm té ở trên người của anh, nếu không có anh chống đỡ, nhất định cô sẽ té xuống đất.

Cô lộ ra một nụ cười thỏa mãn, tuyệt không để ý lúc anh mới vừa hoan ái thỉnh thoảng màu hồng phấn trên cợt.

“Nếu không phải là đi theo em, anh cũng sẽ không thấy một màn kia.” Đột nhiên, Thượng Quan Thiên chợt nói.

“Cái gì?” Vừa đạt được cao triều Hàn Thiếu Đồng vẫn chìm vào hôn mê, cho là mình trong khoảng thời gian ngắn nghe lầm.

“Em yêu. Vẫn là Dương Tuấn Ngạn?” Thượng Quan Thiên cảm giác lòng của mình như bị người khác đào lên, đau đến không muốn sống.

“Cái gì? !” Hàn Thiếu Đồng tất cả lý trí đều ở đây nghe câu nói thuộc về đầm rồng hang hổ sau toàn bộ trở về vị trí cũ. Cô ngẩng đầu lên, ngênh hướng tới anh ảm đạm đôi mắt. “Em làm sao có thể còn yêu Dương Tuấn Ngạn?”

“Vậy em có yêu anh hay không?” Anh đổi một vấn đề khác, cô vẫn không hồi đáp được.

“Em.”

Có yêu hay không?

Có muốn hay không vì anh, cam tâm bóc lột lần nữa nguy hiểm bị phản bội?

Sự trầm mặc không nói của cô, làm cho anh bất đồng diễn dịch. “Không hồi đáp được, là bởi vì em vẫn yêu Dương Tuấn Ngạn.” Anh thay cô trả lời.

“Em không có! Em đã không còn thương anh!” Cô lắc đầu, phủ nhận cái tội danh “Mạc tu hữu” này.

Anh không nói một lời thối lui khỏi thân thể của cô, thu hồi chống đỡ, tự mình mặc lại quần áo đang tán loạn.

“Em thật sự đã không còn thương anh. em thật sự là không còn yêu Dương Tuấn Ngạn.” Cô một tay đỡ bồn rửa, một tay bắt được ống tay áo của anh vội vã giải thích: “Thượng Quan Thiên, anh phải tin tưởng em.”

“Anh nghĩ, anh cần yên tĩnh một chút.” Nhàn nhạt bỏ xuống những lời này, không đợi cô có phản ứng, anh kéo tay của cô ra, hướng cửa ngoài đi tới cũng không quay đầu lại.

“Không. Thượng Quan Thiên, anh không phải đi.” Cô vội vàng đuổi theo trước, lại bị cạnh cửa làm trật chân té, nặng nề ngã xuống trên mặt đất.

Phanh ——hai tiếng vang đồng thời vang lên.

Một thanh âm là anh đóng cửa lại, một thanh âm là cô nặng nề ngã xuống trên mặt đất.

Anh nghe không tới lời cầu khẩn không muốn xa cách, cũng không có phát hiện cô nặng nề té lăn trên đất, cô nằm ở trên sàn nhà lạnh như băng, tâm bị thương thấu.

Chất dịch ẩm áp thuộc về anh từ giữa hai chân chảy xuống, cô không có tâm lực đi xử lý, chẳng qua là nằm trên mặt đất, cũng không nhúc nhích.

Hoặc giả, cô đã sớm đem tâm cho anh, mà chính mình lại không biết.

Hàn Thiếu Đồng tự giễu bật cười, cô vĩnh viễn đều là trì độn thế, đầu tiên là không phát hiện được Dương Tuấn Ngạn bắt cả hai tay, cho đến sự việc đã bại lộ mới giật mình; sau đó, lòng của cô không biết lúc nào đã hoàn toàn cho anh, cũng đang vì anh không cần mình về sau, mới nhận thấy mình đã yêu. Mặc dù mạo hiểm lại một lần nữa bị ném bỏ, bị phản bội, chịu đựng nặng hơn nghìn lần vạ lần đau đớn nguy hiểm so với lần trước, cô cũng nguyện ý.

Nếu không, tại sao lòng của cô sẽ đau như thế? Như bị người ta hung hăng đào ra vụn bể, cũng liều mạng không trở về đáng về trước kia nữa.

“Tại sao không tin em? Em không thương anh. em yêu chính là anh nha.” Nức nở nghẹn ngào câu nói từ cánh môi tái nhợt thốt ra.

Lòng của cô, đau quá đau quá.

Đương khi Daphne phát hiện mình yêu Apollon, nhưng là Apollon cũng không còn yêu nàng nữa, Daphne sẽ lựa chọn như thế nào?

Đáp án chỉ có một —trốn, chạy trốn tới một nơi sẽ không bao giờ khiến Apollon tìm được nữa.

“Ngài khỏe chứ, tìm người nào?” giọng nữ Khàn khàn mà mang theo vẻ buồn ngủ nồng đậm, Tòng Điện nói một chỗ khác truyền đến.

“Như Lãnh.” cổ họng Hàn Thiếu Đồng so với giọng khàn khàn vừa tỉnh ngủ của Như Lãnh còn rét hơn, giống như nuốt hột tiêu cay đặc biệt.

“Tiểu Đồng?” Nghe ngữ điệu nức nở, Phương Như Lãnh lập tức tỉnh táo lại.

Hàn Thiếu Đồng luôn luôn kiên cường, cũng không dễ dàng rơi lệ, mới sáng sớm bốn giờ ba mươi lăm phút gọi tới đánh thức cô, nhất định xảy ra chuyện gì trọng đại.

Cô không khỏi lo âu hỏi: “Tiểu Đồng, cậu bây giờ đang ở tại nơi nào? Bên cạnh còn có người nào không?”

“Như Lãnh, tớ hiện tại đang ở phi trường, cậu có thể tới đón không?” Nghe được giọng Phương Như Lãnh tràn đầy dịu dàng lo lắng, Hàn Thiếu Đồng cố nén nước mắt thật lâu lại không tự chủ chảy xuống.

“Phi trường? ! Cậu đang ở phi trường nào?” Phương Như Lãnh kinh ngạc hỏi.

“Tớ đang ở phi trường quốc tế Los Angeles, chiều hôm qua tớ đáp phi cơ tới đây, không còn kịp thông báo rất xin lỗi cậu.” Hàn Thiếu Đồng thấp giọng mà nói ra.

”Ừ, Tiểu Đồng, cậu ở phi trường chờ tớ, chờ đi, bây giờ tớ lập tức tới đón. Hàn Thiếu Đồng cầu giúp, khiến Phương Như Lãnh hết sức đau lòng, cô nàng từ trên giường nhảy lên, vội vã thay đồ đi ra ngoài.

“Uh.”Hàn Thiếu Đồng vô lực cúp ống nghe, ngẩng đầu vẫn nhìn đám người bốn phía lui tới vội vã.

Bên trong phi trường, bắt đồng chủng tộc, bắt đồng sắc da đi tới đi lui, như Liên Hợp Quốc nhỏ. Bỗng dưng, một khuôn mặt đàn ông quen thuộc đập vào mi mắt, cô run rẩy nâng lên bản in có hình đàn ông trên tạp chí, phía trên trang đầu để cho cô khiếp sợ không thôi.

con trai tổng giám đốc Thượng Quan Triều của Tập Đoàn Xuyên Quốc Gia, Người đứng đầu giới luật tài chính -Thượng Quan Thiên, xuất hiện ở Á châu được đặt tên là đảo“Đài Loan”. Ngôi sao mới giới luật tài chính Thượng Quan Thiên có hay không cố ý liên tục chiến đấu ở các chiến trường Á châu?

người đứng đầu giới luật tài chính? con trai tổng giám đốc Tập Đoàn Xuyên Quốc Gia?

Nhìn chằm chằm trên báo viết, Hàn Thiếu Đồng chưa bao giờ nghĩ tới, Thượng Quan Thiên lại có thể hiển hách như vậy.Kể từ đó, cô cùng anh, thật cách xa nhau trời cùng đất xa rồi.

Cho nên, cô chạy trốn là chính xác?

Hàn Thiếu Đồng tự giễu cười một tiếng, hốc mắt có nước mắt nhịn xuống.

Hai ngày nay, cô chảy nước mắt đã nhiều, khuôn mặt rơi lệ hù được người khác, cô không nên rơi lệ nữa, làm hồng quây sách báo trước mắt của cụ già.

“Ai nha, tiểu cô nương, thế nào thương tâm như vậy?” Bà lão chú ý tới cô nàng đứng bên cạnh quây sách báo có đôi mắt đỏ.

“Tôi.”

“Đừng hoảng hốt đừng hoảng hốt, tới đây ngồi xuống, theo bà già này tâm sự đi!” Bà Lão vỗ vỗ vị trí bên cạnh, nụ cười hòa ái nói.

“Cám ơn.” Cũng không biết Phương Như Lãnh thời điểm nào mới đi tới Hàn Thiếu đồng suy tính một lát, liền dạo bước đi tới chỗ bên cạnh Bà Lão ngồi xuống.

“Đến đây, uống chén nước nóng ấm áp thân thể, mùa đông Los Angeles cũng không phải là nói đùa.” Bà Lão từ ấm trà đổ ra một ly đưa cho Hàn Thiếu Đồng.

Hàn Thiếu Đồng ngây ngốc nhận lấy cái ly, cảm giác ấm áp truyền tới lòng bàn tay, rồi đến trái tim. “Cảm ơn bà.” Đến nước lạ vẫn có thể được quan tâm, làm cô vô cùng cảm động.

“Đứa trẻ nhỏ đừng thương tâm, cái thế giới này quá lớn, đáng tiếc ông lão nhà bà đã đi rồi, không thể cùng bà khắp nơi cùng nhau đi du lãm, hại bà chỉ có thể mỗi ngày ngồi ở chỗ này nhìn mọi người diện mạo khác nhau.” Bà Lão cũng rót một chén trà nóng, cười ha hả nói.

“Nhìn mọi người diện mạo khác nhau? ” Hàn Thiếu Đồng nói lên nghi vấn.

“Đúng vậy!” Bà Lão gật đầu một cái, một ngón tay hướng một người đàn ông trung niên tây trang trắng thớm. “Con xem người đàn ông kia áo mũ chỉnh tề chưa? anh là một tên ăn trộm.” Bà Lão nói ra một bí mật kinh người.

Hàn Thiếu Đồng ghen hòng nhìn trân trối, không thể nào tin nổi, đột nhiên, người đàn ông kia trộm đi từ trên người một du khách một bốp da màu đen, để cho cô hoàn toàn tin tưởng lời nói Bà Lão.

“Nơi này cảnh sát không quản sao?” Hàn Thiếu Đồng mới tức giận đằng đằng nói xong, liền nhìn thấy một cảnh sát ôm cây dơi thô đem tặc nhân bắt được, mang lên xe cảnh sát.

“Kia đã không phải là Hồi 1 rồi.” Khẽ nhấp miệng mỹ vị trà, Bà Lão nói: “Anh tổng cộng ở phi trường trộm ví tiền mười lần, bị cảnh sát bắt được cũng có mười lần rồi, cùng cảnh sát nơi này có thể coi như là rất quen. Còn có người phụ nữ kia, đừng xem áo cô ta lam lũ, thật ra thì cô ta là một tình nhân một chính khách quan trọng.” Bà Lão cơ hồ biết bối cảnh mọi người.

“Bà bà, tại sao người biết nhiều như vậy?” Hàn Thiếu Đồng không nhịn được hỏi.

“Có rất nhiều chuyện, chỉ cần con nguyện ý dừng lại, cẩn thận quan sát, con sẽ phát hiện chuyện cũng không phải là như tưởng tượng của mình.” Bà Lão cười nhẹ nhàng, lại mang giọng Huyền bí. “Ta xem con mới vừa rồi cầm quyển tạp chí kia không thả, con biết người đàn ông phía trên sao?”

“Con. Biết.” Không nghĩ tới đề tài sẽ chuyển tới trên người mình, Hàn Thiếu Đồng hơi ngẩn ra, lấp bắp đáp lại.

“Nha đầu, con thương anh chứ?” Bà Lão lại hỏi, nụ cười sáng lạn làm nếp nhăn trên mặt đều hiện ra ngoài, lại tuyệt không đột ngột, ngược lại làm người ta càng cảm thấy thiện ý.

“Yêu.” Yêu đến lòng chua xót. Hàn Thiếu Đồng khổ sở nói.

“Nếu yêu, như vậy anh hiện tại đâu rồi?”

“Anh ấy. Không quan tâm con nữa rồi.” câu nói tan tành, làm lòng người nức nở ghen ngào, từ cánh môi tái nhợt tràn ra.

“Đứa trẻ đáng thương, con nhất định rất thương tâm.” Bà Lão vỗ vỗ đầu vai Hàn Thiếu Đồng an ủi: “Trong đời sẽ gặp phải rất nhiều người, nhưng người là Chân Mệnh Thiên Tử con phải đi quan sát tỉ mỉ. Ngàn vạn lần đừng để cho bóng ma ảnh hưởng phán đoán của mình.”

“Bà bà.” Nghe vậy, Hàn Thiếu Đồng càng thêm chua xót, nước mắt chảy tràn hơn. “Con thật thương anh ấy. con chưa từng có yêu người đàn ông khác, tại sao anh ấy không chịu tin tưởng? Tại sao?”

“Đàn ông có lúc sẽ bị tự ái buồn cười che mờ, bà dù lão đầu chết đi cũng không phải thường vui mừng ăn dấm khô.” Nhớ tới ông bạn già cùng nhau vượt qua ngày tháng, ánh mắt Bà Lão không nhịn được dâng lên ánh sáng hạnh phúc.

“Ông ấy. Ghen?” anh có không?

“Ha ha ha. anh là không phải ghen, bà không thêm vào bình luận, để cho con tự mình suy nghĩ thật kỹ, một ngày nào đó con sẽ có đáp án thuộc về mình.”

“Vậy sao?”

Cô thương anh, là sự thật; anh có yêu cô hay không cô lại không biết.

Anh sủng ái, dung túng, hoặc giả chỉ là nhất thời. Đương nhiên những thứ này hứng thú về sau biến mất, anh sẽ đối với cô như thế nào?

Hoặc là, anh yêu người khác thì cô nên như tự xử lý thế nào?

Hơn nữa, gia thế anh hiển hách, bề ngoài tuấn đạt, cho dù anh không thương nhưng bị những người phụ nữ khác bám theo mà hấp dẫn, anh có thể tránh thoát sao?

Lần lượt vấn đề, làm cô sợ suy nghĩ muốn được thét chói tai, muốn chạy trốn.

Tiếp theo, cô cả người ngây ngô dại dột, thì đúng lúc Phương Như Lãnh đi tới lúc nào, lôi kéo cô rời khỏi sạp sách báo, cô đều không biết.

Chỉ biết là, lòng của cô, cũng vô ích.

Thượng Quan Thiên vẫn chưa có về nhà, ở trong quán bar đợi cả đêm, buồn bực cũng uống rượu cả đêm.

Cô không có cự tuyệt Dương Tuấn Ngạn! Cô vẫn yêu người đàn ông kia!

Thượng Quan Thiên nắm chặt ly rượu, lại đổ một ly rượu mạnh, rượu cay chảy qua cổ họng, mang đến cảm giác nóng bỏng sắc người.

Anh cho là, rượu còn nồng đậm có thể thuốc mê trí nhớ, không hề để cho anh nhớ tới chuyện Hàn Thiếu Đồng cùng Dương Tuấn Ngạn nữa, cùng với mình là đối đãi cô như thế nào.

Chỉ tiếc, miệng nhận một hớp rượu còn tiến vào thân thể, chỉ làm cho anh càng thêm thanh tĩnh, đem chuyện anh đối với cô mà làm, rõ ràng một lần lại một lần tái diễn. Hồn trưởng!

Đương đến lúc một ngụm rượu cuối cùng cũng vào bụng, anh rốt cuộc bỏ qua, anh không cách nào tình yêu trong lòng đối với cô, muốn gặp không cách nào kháng cự, muốn hung hăng ôm cô vào trong ngực, tùy ý yêu, hôn cô đến xung động.

Chỉ là một đêm muộn không có gặp cô mà thôi, anh lại không có lúc nào không khắc khoải muốn cô.

Thôi, cho dù cô yêu vẫn là Dương Tuấn Ngạn, anh cũng nhận thức rồi, anh không cách nào đem cô tặng cho bất luận kẻ nào, không cách nào không yêu.

Cho dù muốn đem cô cả đời cũng ở trong lòng mình, không bao giờ để cho cô thoát đi đôi cánh của mình, anh cũng không từ thủ đoạn, sẽ không tiếc!

Anh chống lên thân thể lung la lung lay, cơ hồ đứng không vững trả tiền, sau đó liền về đến nhà.

Vừa bước ra cửa thang máy, anh liền gặp được một người làm mình nổi trận lôi đình.

“Anh đến làm cái gì?” Thượng Quan Thiên tựa vào trên tường, lạnh lùng hỏi.

Dương Tuấn Ngạn nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy Thượng Quan Thiên một thân nhếch nhác lại toàn mùi rượu, không khỏi giờ cao lồng ngực gầy yếu, để ỉnh xem ra cao lớn hơn một chút.” Tôi là tới lần nữa theo đuổi Tiểu Đồng. Mặc dù Tiểu Đồng cự tuyệt, nhưng tôi sẽ không dễ dàng buông tha cô ấy.”

“Tôi quả anh để làm.” Thượng Quan Thiên bất thiện rống to khi lời nói Dương Tuấn Ngạn truyền vào trong trụ cột thần kinh thì đột nhiên dừng lại.

Hiện đôi mắt đầy tia máu nhất thời trợn to, hung hăng nguyền rủa nhìn anh. “Anh mới vừa nói gì?”

Dương Tuấn Ngạn vốn là khí thế trong nháy mắt thiếu một nửa, bắt đầu cà lăm “Tôi. Tôi tới là vì lần nữa theo đuổi Tiểu Đồng. Mặc dù Tiểu Đồng cự tuyệt, nhưng tôi sẽ không dễ dàng buông tha. Oa!”

Lời muốn nói còn không có xong, một quả đấm khổng lồ liền xông tới mặt, tinh chuẩn có lực đến sống mũi anh .Lượng lớn máu tươi, sau một khắc liền nhỏ xuống trên mặt đất.

“A a a.” giọng nam Cao quảng tám trên hành lang vang lên.

Dương Tuấn Ngạn đề lại sống mũi, thét thất thanh chói tai xông về thang máy, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai rồi đi hiện trường gây chuyện.

Quá đáng sợ! anh thế nào gần đây cũng gặp gỡ tình huống này? Dương Tuấn Ngạn nhếch nhác mang theo mặt đầy máu xông hướng bệnh viện gần đây.

Thượng Quan Thiên Giận đỏ mắt muốn đuổi theo, hung hăng đem Dương Tuấn Ngạn đánh ngã trên mặt đất, để cho anh vĩnh viễn cũng không bò dậy nổi, nhưng anh biết, hiện tại anh có chuyện quan trọng hơn, khẩn cấp hơn muốn đi làm

Anh nhất định sẽ nói xin lỗi Hàn Thiếu Đồng, khi anh làm ra loại chuyện đó đối với cô, anh có thể làm, chỉ có van xin sự tha thứ của cô.

Anh nên tin tưởng không nên chỉ tin chính mình mắt thấy tất cả, anh không nên để cho ghen tỵ của mình bao trùm lên lý trí.

Anh ngàn lần không nên, vạn lần không nên, chính là thế nhưng nặng nề làm thương tổn cô, thậm chí bắt kể cô cầu khẩn, bất kể cô giữ lại, tự mình phẩy tay áo bỏ đi.

Thượng Quan Thiên vội vàng móc ra chìa khóa mở cửa, không kịp chờ đợi kêu: “Tiểu Đồng, anh đã trở về.”

Bên trong nhà không một tiếng nói, không có tiếng đáp lại ngọt ngào thường ngày.

“Tiểu Đồng? Tiểu Đồng, anh đã trở về.”

Lật đồ khắp cả gian phòng, lại vẫn không tìm được bóng dáng của cô, Thượng Quan Thiên không tự chủ được run rẩy.

Cô đã đi? Cảm giác kinh hãi một đao rồi lại một đao lắng trĩ, làm anh càng ngày càng nóng nảy.

“Tiểu Đồng, anh sai lầm rồi, là anh trách lầm em. Ngoan, đừng giận nữa, mau ra đây đi!” Anh đầu tiên là dịu dàng dụ dỗ nói, mong đợi cô sẽ mềm lòng mà xuất hiện ở trước mặt.

Đáng tiếc, trong căn phòng nhỏ không có vang lên lời đáp lại.

Vội vã đi vào trong phòng của cô, mở ra tủ treo quần áo, nhìn thấy mấy bộ y phục cô thích nhất không cánh mà bay, tim của anh rơi xuống.

Cô đã đi?

Anh không thể tin được cô thật sự rời đi.

Đau long, thương tổn hằn sâu, làm anh không kềm chế được ở trong căn phòng nhỏ thất thanh rống to “Tiểu Đồng —— mau ra đây —— đừng đùa nữa ”

“Tiểu Đồng, van cầu em tha thứ cho anh ——”

“Tiểu Đồng, anh tin tưởng em, van cầu em mau trở lại ——”

Một câu lại một câu gần như thất thanh rống to, ở trong căn phòng nhỏ vang vọng, nhưng không có lấy được hồi âm trong chờ mong.

Anh ngã ngồi trên mặt đất, muốn lao ra khỏi cửa đi tìm bóng dáng của cô, rồi lại sợ cô lại đột nhiên hồi tâm chuyển ý về nhà, cuối cùng chỉ có thể mâu thuẫn ngồi dưới đất, đôi tay phiền não vò sơ mái tóc rối bời.

Đáng chết anh tại sao không tin cô? !

Đáng chết anh tại sao xung động rời đi khỏi nhà, để một mình cô lưu lại? !

”Tiểu Đồng, mau trở lại ——anh khàn khàn hăm hừ, lại kêu không được người đã ra đi trở về.

9. Chương 9

Trên giường lớn màu hồng, một đôi nam nữ nhiệt liệt quấn lấy nhau.

“Mau! Mau hơn một chút nữa.” người phụ nữ bầu vú chặt trên người người đàn ông, trong miệng không ngừng tràn ra từng tiếng tiêu hồn thực cốt yêu kiều. “Đó. Đúng, chính là như vậy.”

Người đàn ông ra sức luật động lên, từng cái từng cái xâm nhập vùi sâu vào cô.

Đinh đương ——

Chuông cửa chói tai tại thời khắc quan trọng này vang lên.

“Anh rốt cuộc có biết cái gì gọi là thức thời hay không?!” Tâm tình người đàn ông vô cùng ác liệt gầm thét ra tiếng.

“Chúng ta đừng để ý đến anh. . . . Anh yêu, tiếp tục, đừng có ngừng.” Người phụ nữ cũng nhú nhú mày, quyết định không để ý tới kẻ ngoài cửa.

Ai dạy anh làm hại bạn tốt của cô đi xa tha hương, ba tháng sau mới gửi tới một phong thư ngắn ngủn, phía trên chỉ có đôi câu ngắn ngủn nhắn lại ——

Ở Mĩ tất cả mạnh khỏe, Mạc Niệm.

Nhìn một chút, đây là thái độ đối với bạn tốt sao?

Uổng công cô nàng lo lắng an nguy khi biết Hàn Thiếu Đồng mất tích, thậm chí còn phải cùng thân ái chịu đủ hành hạ tinh thần của người đàn ông ngoài cửa kia!

Chờ Hàn Thiếu Đồng trở lại, món nợ này cô nàng nhất định phải tính toán rõ ràng!

Nghe được người phụ nữ yêu mến kêu gọi, người đàn ông ngay lập tức ném kẻ đang bên ngoài gào thét ra sau ót, cố gắng tiến hành kế hoạch lớn “Tạo người”.

Đinh đương đinh đương ——đinh đương đinh đương ——

Nhưng là, còn không có nghe được tiếng la kêu my, tiếng chuông liên tiếp ngắt cao liên tục vang lên. Hồi này, đến phiên người phụ nữ không nhịn được nảy sinh ác độc.

“Tên chết tiệt kia, em không thể không làm thịt anh!” Người phụ nữ nảy ra thần lực đẩy người đàn ông trên người ra, khiến anh không ngừng lăn xuống giường, mình thì dùng ga trải giường bao phủ thân thể trần trụi, giận dùm dùm ra mở cửa.

“Lương Mỹ Cơ, nói cho tôi biết Tiểu Đồng ở nơi nào. Cô nhất định biết cô ấy đang ở nơi nào!” Đã toàn bộ ba tháng đi tìm Hàn Thiếu Đồng, Thượng Quan Thiên giọng điệu hết sức bất thiện ra lệnh.

“Tôi là cái gì phải nói cho anh?” Lương Mỹ Cơ đôi tay chống eo, tuyệt không để ý bả vai trần trắng như tuyết hiện ra ở trước mặt người khác.” Cũng là bởi vì cái tên khốn kiếp này, Tiểu Đồng mới có thể đi xa tha hương! Muốn tôi nói cho anh biết, không có cửa đâu!”

Đột nhiên, một người đàn ông khác mặc áo sơ mi vào trên người cô nàng, đem da thịt phơi bày bên ngoài một tác không lộ gói lại, không cho phép người của mình “Từ thiện” biểu diễn tại trước mắt người đàn ông khác.

“Đại Hùng, anh mau đuổi anh đi, chúng ta trở lại trên giường tiếp tục.” Đẩy thân ái một cái, Lương Mỹ Cơ nhìn chằm chằm Thượng Quan Thiên.

Lý Hùng hoàn toàn không để ý tới kiêu tiểu của người phụ nữ bên cạnh, khơi lên mây rậm, tự mình hỏi bạn học cùng lớp cấp 2 trung học phiên phức này: “Nếu là tôi cho cậu biết Hàn Thiếu Đồng ở nơi nào, cả đời này cậu cũng sẽ không trở lại phá chúng tôi?”

Lại nhiều lần bị tên đàn ông chưa từ bỏ ý định này cắt đứt “Chuyện tốt”, Đại Hùng cảm thấy mình sắp bởi vì chưa thỏa mãn dục vọng mà điên!

“Tôi đáp ứng.” Thượng Quan Thiên gật đầu.

“Này! Đại Hùng, anh không thể nói cho anh ta biết Tiểu Đồng ở nơi nào.” Lương Mỹ Cơ dùng sức kéo cánh tay trắng kiêu của Lý Hùng, tính toán kéo anh vào nhà trong, không để cho anh tiết lộ hành tung Hàn Thiếu Đồng, nhưng là cô hoàn toàn kéo không được, anh to con không nhúc nhích. “Đại Hùng ——”

“Cô ấy đang ở Mĩ.” Bất kể tiếng thét chói tai chết người, Lý Hùng nói: “Lấy lực ảnh hưởng của mình ở Mĩ, cậu tìm cô ấy vô cùng dễ dàng chứ?”

“Nha đầu, Cháu trai của bà mặc dù lạnh lùng một chút, nhưng là đáng đáp không tệ, rất nhiều người phụ nữ đều rất ưa thích anh. Hơn nữa tuổi của anh với con không sai biệt lắm, với con rất xứng. Như thế nào, có hứng thú sao?”

“Bà bà.”Hàn Thiếu Đồng bất đắc dĩ kêu.

“Bà nói này tiểu Đồng, người đàn ông trên tạp chí có cái gì tốt? Tại sao con không chịu quên anh, tiếp nhận cháu của bà? Cháu của bà thật rất tốt, đáng đáp lại đẹp trai, lại hiếu thuận với bà già này. Mặc dù anh không quá yêu thích ông lão nhà ta, chỉ là người đã chết, lại nói cũng không có gì dùng.” Lão Bà Bà có chút cảm khái.

“Bà bà.con. Không có biện pháp.” Vừa nghĩ tới Thượng Quan Thiên, cô không cách nào không thể không cảm thấy đau lòng.Cô không cách nào quên anh, không cách nào không tiếp tục thương anh.

Thượng Quan Thiên —— người đàn ông. Cô yêu lại làm cô đau lòng.

“Thôi thôi, Bà không nói, tránh cho con lại khóc nữa, người khác còn tưởng rằng là bà lão này đây khi dễ con!” Bà Lão khoát khoát tay, một bộ dáng vẻ lại không dám nói tiếp, chọc Hàn Thiếu Đồng vốn là tâm tình nặng nề cười.

“Sẽ không á! Bà rất tốt !” Hàn Thiếu Đồng điềm điềm nói, làm Bà Lão mở cờ trong bụng.

“Cái người này há mồm chính là ngọt, luôn là để cho bà lão này vui vẻ.” Bà Lão cười ha hả lắc đầu một cái, khóe mắt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc nụ cười trong mắt càng đậm.“Tiểu Đồng, nếu hiện tại người đàn ông kia tới tìm con sẽ làm sao?”

“Con.” Hàn Thiếu Đồng há mồm, thật lâu không hồi đáp được vấn đề của Bà Lão, cuối cùng chỉ có thể lắp bắp nói: “Con. Cũng không biết.”

“Nói như thế nào đây?”Lão Bà Bà tiếp tục hỏi.

“Con. Thương anh ấy, nhưng là. Cùng anh ấy cách nhau quá xa, chúng con căn bản cũng không có thể sẽ ở cùng nhau.” Cô khẽ thở dài “Hơn nữa, anh ấy không yêu con.”

Đây mới là điều quan trọng nhất.

“Em chưa bao giờ hỏi, sao biết anh không thương em?” Tiếng nói quen thuộc, khàn khàn ở sau lưng Hàn Thiếu Đồng vang lên.

Cô không muốn xoay người, chỉ sợ thanh âm kia chỉ là bởi vì vô cùng tưởng niệm mà xuất hiện nghe nhầm. Nước mắt nổi lên hốc mắt, cô ngẩng ngốc nhìn về phía Bà Lão.

Bà Lão cười nhẹ nhàng nhìn tới trước cô, trong mắt có một nụ cười ấm áp.“Đi đi, nó đợi con đã lâu. Bà Lão này có thể làm chứng đó!”

“Con không dám.” Hàn Thiếu Đồng lắc đầu một cái, lần đầu tiên phát giác mình là không có dũng khí như vậy.

Bà Lão bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng “Daniel, tiểu tình nhân của con không dám quay đầu lại nhìn con, sợ con chẳng qua là ảo ảnh mà thôi. Con mau chạy tới đây ôm con bé, để cho con bé phục hồi tinh thần lại đi!” Bà thương yêu nói.

Thượng Quan Thiên nghe vậy tiến lên, đem nha đầu cứng ngắc không dứt kéo vào trong ngực. “Anh rất xin lỗi, anh nên tin tưởng em, không nên hiểu lầm em, anh không nên đối với em làm ra cái loại chuyện không bằng cảm thú kia, cầu xin em tha thứ cho anh, được không?”

Anh đang bên tai của cô nói nhỏ, đôi tay thật chặt ôm cô ở trước ngực, không bao giờ để cho cô rời khỏi mình nữa.

“Em. anh.” Thân thể bị anh kiềm chặt, cô không thể không tin tưởng anh xác thực là chân thật, anh thật sự tìm đến mình

“Tha thứ cho anh, là anh sai rồi.” Anh vì van xin sự tha thứ của cô, cũng không cần tự ái đàn ông nữa. “Anh không thể không có em, những ngày em không ở bên cạnh anh, nơi muốn đi về cũng không có, cho nên, cầu xin em đừng rời anh đi.”

giọt lệ Ấm áp, cũng nhìn không được nữa rơi xuống gương mặt, cô cắn chặt cánh môi trở nên không có chút huyết sắc nào, không nói một câu.

Ghét! Anh tại sao có thể nói lời nói dụ dỗ này? Anh tại sao có thể dùng cái loại thủ đoạn hèn mọn này đến xin cô tha thứ? Lòng của cô bắt đầu mềm hoá.

“Không thể.” Cuối cùng cô vẫn là lắc đầu một cái, cự tuyệt anh.

“Tại sao? Chỉ vì anh.”

“Không phải, bởi vì chúng ta có khoảng cách quá xa.”

“Có ý tứ gì?” Thượng Quan Thiên nhìn lại đôi mày.

“Anh là người thừa kế tập đoàn, đồng thời cũng là giới tư pháp.”

“Ba anh là con nuôi.” Thành linh, Thượng Quan Thiên nói ra sự thật kinh người. “Ông là tổ phụ thu dưỡng anh để tiếp nhận xí nghiệp. Cho nên chính thức mà nói, anh chưa tính là người thừa kế tập đoàn. Về phần giới tư pháp, nếu là em cho là việc này kéo dài khoảng cách giữa chúng ta, như vậy ngày mai anh thông báo với các đại báo chí tạp chí, tuyên bố chính thức về hưu, không bao giờ giao thiệp với giới tư pháp nữa.”

Nhiều vinh dự cùng tài phú hơn nữa, cũng so ra kém người trong ngực. Vì cô, anh có thể cái gì cũng không muốn, chỉ cầu cô ở lại bên cạnh mình.

“Anh.” Cô rưng rưng quay đầu lại nhìn khuôn mặt phong trần mệt mỏi “Anh trở nên thật là tiêu tụy.”

Mặt của anh thật gầy quá, cô không nhìn được đau lòng lau mặt của anh.

“Ở lại bên cạnh anh, chỉ vì em, anh cái gì cũng nguyện ý.” Anh đè lại tay của cô, cảm thụ giống như tay cô gầy đi không ít.

Một hơi ngăn ở ngực, cô vô lực lắc đầu một cái “Không đáng giá, căn bản em cũng không đáng giá cái người này sao làm.” Vì cô, anh buông tha tất cả, cô căn bản cũng không đáng giá.

“Toàn thế giới, trừ em ra, không còn có người đáng giá để anh làm như vậy. Em là tất cả của anh, không có em, thế giới này đối với anh mà nói cũng không có ý nghĩa.” Anh từng chữ từng câu nói, mang theo thật lòng cùng tất cả tình ý. “Chỉ cần em lưu lại, cũng đừng rời khỏi anh nữa, anh có thể cái gì cũng không muốn.”

“Anh thật ngu ngốc.” Từng chữ từng câu của anh khắp nơi dả động lòng của cô, nay cô không cách nào kháng cự tình ý này.

“ , .” Đây là anh đã từng nói qua với cô. “Anh yêu em, em là nguyên nhân anh sống.”

Anh hoàn toàn phá vỡ lý trí cuối cùng cô cũng kiềm nén không được nữa xông về trước, hai tay leo lên gáy của anh, đem khuôn mặt đắm nước mắt vùi sâu vào ngực của anh, không cách nào nói lên ngôn ngữ .

Thì ra là anh đã sớm thừa nhận yêu mình.

Cô hoàn toàn thần phục, không thể tiếp tục bắn khoăn, chỉ muốn cả đời ở bên người anh.

Cô quả thật rất vô dụng, nhưng cô lại có nguyện ý vì anh, bỏ đi nỗi sợ bị ném bỏ.

Vì anh, cô nguyện ý cởi ra tâm kết của mình, không hề cố chấp nữa; cô nguyện ý mở miệng thừa nhận thật ra thì cô cũng thương anh.

Đúng vậy, cô thật thương anh.

Trên mặt hiện đầy nước mắt cô, ở trong lòng anh lộ ra một nụ cười nhàn nhạt hạnh phúc.

Lòng anh đủ hài lòng ôm chặt cô, nhẹ dụ dỗ ở bên tai cô nàng nói nhỏ: “Em còn không có nói với anh em yêu anh.” Anh đã nói, không phải cô nên “Trả lễ lại” đối với anh cũng nói lại một lần?

Nghe vậy, cô cười nhẹ ra tiếng, cho anh tính trẻ con.

Nhưng là, cô cố tình không nói, cố ý muốn anh tâm nhột khó nhẹn.

“Tại sao không nói? Chẳng lẽ em không yêu anh?” Biết rất rõ ràng lòng của cô, nhưng anh vẫn hết sức cố chấp với một câu yêu kia.

Hồi này, Bà Lão cũng không nhẹn được bật cười.

“Bà nội, thế nào bà cũng cười con?!” Thượng Quan Thiên rất vô tội nhìn về bà nội mà anh kính trọng.” Còn nữa..., bà nội bà tại sao không nói cho con, Tiểu Đồng ở nơi này? Con đã tìm cô ấy toàn bộ ba tháng.”

“Ha ha ha, Bà lớn tuổi, không nhớ nổi con bé là người bạn thanh mai trúc mã của con. Hơn nữa, trong nhật ký của con tấm hình kia là chụp bảy năm trước, Tiểu Đồng trở nên xinh đẹp như vậy, Lão Bà thế nào nhớ được?” Lão Bà Bà thoải mái mà đem tri tình bất báo tội danh đẩy được một duy trì hai sạch.

Bà nội?

Chôn ở bộ ngực Thượng Quan Thiên Hàn Thiệu Đồng nghe anh đối với bà lão gọi, nhất thời ngây dại. Cô ngây ngốc ngẩn đầu lên, qua lại dò xét hai bà cháu.

“Bà nội?”

“Đúng vậy a, nha đầu, Daniel chính là cháu trai của bà.” Bà Lão rộng rãi gật đầu một cái.

Khuôn mặt Hàn Thiệu Đồng lập tức dính vào một mảnh rặng mây đỏ. Trước cho nên không hề băn khoăn mà nói ra với Bà tình cảm của cô đối với Thượng Quan Thiên, vì Bà cũng không nhận ra Thượng Quan Thiên; cô vụn vụn không nghĩ tới, Bà lại là bà nội Thượng Quan Thiên.

“Nha đầu, yên tâm đi! bà sẽ không nói cùng nó.” Bà Lão dí dỏm mà nháy mắt mấy cái với Hàn Thiệu Đồng.

Thượng Quan Thiên muốn hỏi tới, lại bị một đám ký giả thành linh xuất hiện bao bọc vây quanh, một tay anh vòng chắc Hàn Thiệu Đồng, thân thể thon dài bên chắc đem bà nội tuổi già nua bảo hộ ở phía sau.

“Thượng Quan tiên sinh, xin hỏi lời đồn đãi anh phải dời chiến lược Á châu có phải là thật hay không?”

“Thượng Quan tiên sinh, mời đáp lại một chút đi!”

Tất cả vấn đề, Thượng Quan Thiên đều không đáp lại, chỉ cảm thấy chán ghét.

“Xin lỗi, tôi không muốn đáp lại bất cứ vấn đề gì. Xin cho chúng tôi rời đi.” Anh bước qua bọn họ ký giả bao bọc vây quanh, đối với bọn anh là lòng tham bắt tử nhúc đầu.

“Thượng Quan tiên sinh, xin hỏi anh với tiểu thư Phương Đông trong ngực có quan hệ gì?” Một ký giả mất tinh ngẩng thấy Hàn Thiệu Đồng trong ngực anh.

Ký giả hỏi vấn đề vô tâm, làm Thượng Quan Thiên đột nhiên nghĩ đến một phương pháp khiến Hàn Thiệu Đồng cũng không thể rời bỏ anh nữa.

Anh rộng rãi đưa người phụ nữ trốn ở trong ngực “Cô ấy là Hàn Thiệu Đồng, là vị hôn thê của tôi, chúng tôi sắp kết hôn.”

Tuyên ngôn của anh làm đèn flash không ngừng nhấp nháy.

“Thượng Quan tiên sinh, xin hỏi anh vẫn cự tuyệt thiên kim danh viện theo đuổi, vì chính là vị tiểu thư này sao?”

“Thượng Quan tiên sinh, lúc trước mục đích anh đến Đài Loan, cũng là vì vị tiểu thư này sao?”

“Đúng vậy.” Thượng Quan Thiên trực tiếp, để người tại trường quay ghi chép nếu không than thở sự si tình của anh, hoàn toàn quên trước kia anh vô tình uly hiếp.

“Thiếp mời tôi sẽ gọi cho các vị, đến lúc đó xin các vị rời đi cho.” Nói xong, anh lần đầu ở trước màn ảnh lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

Cái nụ cười này, lại đưa tới một hồi đèn flash.

“Đợi chút” nữ chính héch lên chân mày, lấy Anh ngữ hỏi ngược lại: “Thượng Quan tiên sinh, xin hỏi tôi có đáp ứng muốn gả cho anh sao?”

Chuyện Thượng Quan Thiên bị mỹ nhân Phương Đông từ chối, chợt tạo thành oanh động ở giới thượng lưu.

Tất cả nhà Tâm Nghi Thượng Quan Thiên thực nữ danh giá mỗi ngày gọi điện thoại đến Thượng Quan gia, muốn “An ủi” Thượng Quan Thiên kiêm trở thành “người thứ nhất được đề cử”.

Thượng Quan Thiên tức giận mà muốn nhổ hết dây điện thoại, đoạn tuyệt tất cả điện thoại quấy rầy——đáng tiếc, mệnh lệnh của mẹ, anh không cách nào được như ý nguyện.

Càng làm anh phát điên, Hàn Thiếu Đồng thế nhưng bởi vì anh còn không có cầu hôn với cô liền tự tiện tuyên bố tin cưới mà tức giận không thôi, toàn bộ ba ngày quần bà Thượng Quan, thậm chí ngay cả buổi tối cũng quần quýt muốn ngủ cùng bà.

Mà khi bà Thượng Quan biết con trai sắp cưới vợ chính là Hàn Thiếu Đồng thì quả thật hưng phấn đến không cách nào ngủ say.

Hai người phụ nữ của mình vô tình bỏ xuống chồng cùng chồng tương lai, tự mình tán gẫu không ngừng, cảm thụ niềm vui sướng khi gặp lại, tựa hồ muốn bổ sung hoàn toàn bảy năm trống không.

Hơn nữa Bà Nội quấy rối kia, có lúc còn có thể đụng lên một cước, giúp đỡ Hàn Thiếu Đồng lạnh nhạt anh.

Rốt cuộc, đến ngày thứ tư, anh cũng không chịu được nữa xông vào phòng làm việc của cha, đem một đám thuốc hạ giường mắt mà nhìn đuối ra khỏi phòng làm việc sau, liền không lớn không nhỏ ra lệnh cho cha tối hôm nay quần tốt lão bà của mình, đừng làm cho Hàn Thiếu Đồng có cơ hội bắt được bà.

“Cha phải dùng lý do gì ngăn cản bà ấy?” khóe môi Thượng Quan tiên sinh thoáng ánh lên nụ cười xem trò vui, tựa hồ không có ý nguyện giúp một tay.

“Nếu là cha muốn thất lão bát thập vẫn ngồi ở cái vị trí tổng giám đốc này vị trí, vậy cha cứ tiếp tục thờ ơ lạnh nhạt đi!” Thượng Quan Thiên lạnh giọng uy hiếp.

“Con đáp ứng tới công ty hỗ trợ?” Thượng Quan tiên sinh mừng rỡ hỏi.

Nếu đúng như vậy, ông dư lực quần lão bà của mình, hơn nữa bà đã lạnh nhạt ông mấy ngày rồi.

“Không!”

“Vậy con đừng vọng tưởng.” Không tới giúp ông còn dám can đảm mệnh lệnh? Nằm mộng!

“Chẳng qua con có thể đáp ứng cha về sau muốn con trai hoặc con gái con tới công ty giúp.” Thượng Quan Thiên nói lên một phương án khác.

“Đừng nghĩ.” Chờ con trai hoặc con gái của anh lớn lên, ông không phải còn đợi thêm hai mươi năm? Thượng Quan tiên sinh không ngu xuẩn như vậy: “Chỉ cần con qua đây giúp cha, cha liền giúp con, hơn nữa còn giúp con chi khai bà nội. Nếu không, chính con suy nghĩ biện pháp.”

Thượng Quan Thiên cắn răng, đối với người cha thừa dịp cháy nhà hôi của oán hận không dứt. “Hảo, con đáp ứng cha. Chỉ là cha nhất định tuân thủ cam kết.”

“Cha sẽ nhường con ở bên cạnh học tập nửa năm, sau đó con nhất định lấy thực lực của mình chứng minh con có thể tiếp quản công ty.” Vậy ông có thể tự do theo sát lão bà đi du lịch khắp nơi.

“Có thể.” Vì Hàn Thiếu Đồng, Thượng Quan Thiên đáp ứng điều ước bất bình đẳng này.

Đây tất cả, chỉ vì cô——anh yêu cô.

Hồi cuối

Ban đêm Thượng Quan gia

Thế nào đột nhiên muốn cô đổi phòng?

bà nội tương lai đột nhiên xuất hiện yêu cầu, Hàn Thiếu Đồng mặc dù đầy bụng nghi ngờ, vẫn là ngoan ngoãn xách theo tất cả hành lý của mình, đi vào gian phòng bà Thượng Quan vì cô chuẩn bị xong.

Cô cơ hồ một cái liền yêu gian phòng bố trí đơn giản này, hơn nữa trên giường chăn màn gối đệm thoát nhìn vô cùng thoải mái, để cho cô thật là muốn lập tức nằm trên đó thử một chút sự mềm mại của nó. Chỉ là, ở nơi này trước hết cô đi tắm.

Nếu là gian phòng của mình, cô tắm rửa, quần áo cũng lười cầm, tự nhiên đi vào phòng tắm, cởi tất cả quần áo xuống bắt đầu hưởng thụ nước ấm đánh thẳng vào thoải mái.

Ba ngày nay, cô cố tình không để ý tới Thượng Quan Thiên anh nóng nảy ở trong mắt, làm cô cảm thấy tức giận lại không bỏ được.

Chỉ là, ai dạy anh còn chưa có trưng cầu đồng ý, liền đối với người ngoài tuyên bố anh muốn cưới cô, hại cô tức giận trước mặt mọi người cự tuyệt anh.

Sau đó, cô bởi vì chính mình “Nho nhỏ” xung động sinh ra một chút cảm giác áy náy, nhưng chỉ là xì mặt không cùng anh nói xin lỗi được.

ngón tay Xanh nhạt, trên không trung viết xuống ba chữ vô hình—— Thượng Quan Thiên.

Cô thấp giọng nở nụ cười, vì mình giống như là một nữ sinh mới nếm thử tình yêu, len lén viết tên người thương.

Đóng vòi nước, cô tùy ý cầm lên một cái khăn tắm vẩy ở trên thân thể, che đi xuân sắc mê người, lấy máy sấy khô tóc dài, sau đó đi ra khỏi phòng tắm, trực tiếp nhảy đến trên giường mềm mại .

” Giường lớn Thân ái, ta tới đây ——”

Cô nhào tới trên giường mềm mại, ! Ga trải giường vừa trơn trượt lại ấm áp thực! “Thật là xa xỉ đó! Chỉ là thật sự rất thoải mái!” Dem khuôn mặt dính vào trên giường cô không ngừng mê nheo.

“Nếu nghĩ như vậy! Tại sao không trực tiếp nói cho anh biết? Anh nhất định sẽ không để cho em thất vọng.” Giọng đàn ông mang theo nụ cười nồng đậm ở trên đầu cô vang lên.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy Thượng Quan Thiên chẳng biết từ lúc nào xông vào gian phòng “cô nàng”。“Anh chừng nào thì tiến vào?” Âm thanh cô chất vấn.

“Từ lúc em vừa đi đến phòng tắm, anh liền tiến vào.” Thấy trên người cô chỉ bọc một khăn tắm trắng như tuyết, Thượng Quan Thiên kéo qua cái mền vốn là xếp, đắp kín mít thân thể hai người.

“Làm sao anh có thể tự tiện đi vào phòng của em?” Mặc dù đã sớm không giận anh, nhưng ban đầu vẫn là không chịu dễ dàng bỏ qua—— giống như hai người khi còn bé.

“Không có ai nói cho em biết, đây là phòng của chúng ta sao?” Hai tay ôm cô vào trong ngực, anh đem cằm tựa vào trên trán của cô hỏi ngược lại.

“Chúng ta Thượng Quan Thiên, anh ở đây cười giỡn?” cô cắn một cái trên cánh tay của anh, nhưng không có dùng sức. “Như vậy không phải chiêu cáo với mọi người, chúng ta cùng giường chung gối sự thực sao?” Cô tức giận hỏi.

“Dĩ nhiên.” Anh đột nhiên thu lại nụ cười, vô cùng nghiêm túc nói: “Anh hiểu biết rõ không có chuyện cầu hôn với em trước liền tuyên cáo hôn sự của chúng ta làm em rất tức giận, cho nên anh chính thức cầu hôn em sẽ đáp ứng anh sao?”

“Cầu hôn của anh thật đúng là đơn sơ, hoa tươi chiếc nhẫn căn bản cũng không có.” ý chu miệng lên lên án. “Nếu anh có thể lập tức lấy ra chiếc nhẫn cầu hôn với em, em liền đáp ứng.” Cô bày một vấn đề nan giải.

Nghe vậy, Thượng Quan Thiên nâng lên 1 nụ cười gian xảo. ” Là lời nói em nói đó!”

Tại trong túi quần dài anh lấy ra một cái hộp vải nhung, đặt ở bàn tay của cô. “Hàn Thiếu Đồng tiểu thư, mời gả cho anh được không?” Anh khàn khàn hỏi, thận trọng mà nhận thức.

“Anh thật đúng là thay đổi một chiếc nhẫn ra ngoài?” Dem hộp vải nhung nho nhỏ lại gần, nhìn trái một chút nhìn bên phải một chút, Hàn Thiếu Đồng kinh ngạc không thôi.

“Tiểu Đồng, em còn không có nói đồng ý.” anh bất đắc dĩ lấy ra hộp gấm, lấy ra chiếc nhẫn bên trong đeo lên ngón áp út cô. “Nói đồng ý mau.” Trong giọng nói của anh có thúc giục.

“Đừng nóng vội! Để cho em xem chiếc nhẫn này một chút.” Anh thúc giục, ngược lại để cho cô muốn trêu cợt anh một lần nữa mới gật đầu đáp ứng.

“Tiểu Đồng. . . .” Thượng Quan Thiên thấp kêu, tựa hồ xem thấu cô đang diễn xiếc.

“Thật sao! Thật sao! Người ta đáp ứng anh cầu hôn, như vậy được rồi sao?” Cô chu môi, cho anh phúc đáp.

Ai dạy cô mềm lòng, bắt nhẫn thấy thương thế của anh tâm thất vọng?

Lấy được câu trả lời hài lòng, Thượng Quan Thiên lòng tràn đầy vui mừng ôm chặt Hàn Thiếu Đồng. “Anh yêu em.” Anh đang bên tai của cô thâm tình nói.

Mắt thủy tinh theo dõi anh sau một hồi khá lâu, cô nở nụ cười ngọt ngào “Em cũng yêu anh.” Tất cả lời yêu đều nói ra lời.

Anh động dung cúi đầu xuống, triều miên hôn môi của cô, hút lấy nước miếng trong miệng cô. Mà cô cũng cười cong hai mày, hai tay leo lên cổ của anh, nhiệt liệt đáp lại nụ hôn.

Cô cũng có thương anh nhiều?

Hoặc giả, cô cũng không cách nào trả lời mình, chỉ biết là khi ở trong ngực anh, cô cảm thấy rất hạnh phúc rất thỏa mãn.

Lòng bàn tay của anh đặt lên trước bộ ngực mềm mại của cô, cách khăn tắm trêu đùa nơi đây đã nhạy cảm.

“Này, tay của anh đang làm gì?” Mặt cô ửng hồng đè lại tay của anh, giả bộ không vui hỏi: “Em có đáp ứng để cho anh chạm vào sao?”

Thượng Quan Thiên sửng sốt “Cái gì?”

“Tối hôm nay anh có thể ngủ ở bên cạnh em, nhưng không thể đối với em làm loạn đó!” Cô cười đến rất ác liệt.

Thượng Quan Thiên ngước nhìn nụ cười diễm mỹ trên môi cô nàng, tay nhỏ bé của cô khiêu khích dò vào trong chăn, cởi ra khăn tắm ở trên người, ném trên mặt đất. “Nhớ đó, tối nay anh chỉ có thể ôm em ngủ, không có được em cho phép không thể chạm vào đó!”

“Em!” Người phụ nữ này cho là anh không cảm giác rồi sao? Cô lại không cho phép anh đụng vào, còn lấy khăn tắm duy nhất trên người cởi xuống, đây không phải là hành hạ anh sao?

Nhưng là, khi đôi tay nhỏ bé bướng bỉnh không an phận lau trước ngực của anh thì hành động cởi xuống khăn tắm đột nhiên biến thành trẻ nhỏ trêu cợt.

“Em. . . .” Anh gầm nhẹ ra tiếng, bởi vì tay cô thế nhưng xuyên qua quần áo thật mỏng, trực tiếp chạm trước bắp thịt ở ngực anh tùy ý lộng hành.

“Ha ha ha, không thể chạm vào em đó!” Cô lão đảo ngón trở, sau đó đầu ngón tay liền gia nhập trêu đùa hàng ngũ.

Hai tay nhỏ bé không chút kiêng kỵ tại trên người của anh chạy loạn, mà anh ngại vì không được cô cho phép nên không cách nào đụng vào thân thể của cô.

“Tiểu Đồng. . . .” Cổ họng của anh trở nên khàn khàn.

“Thế nào?” Cô cười đến cong cong mi, tựa hồ đối với trò chơi đùa bỡn anh vô cùng mưu cầu danh lợi.

“Đừng đùa với lửa nữa.” Cổ họng anh cảnh cáo. “Nếu không đợi đó em sẽ phải hối hận.”

Chỗ kín dục hỏa cuồng liệt nhanh hơn không khống chế nổi, cô sẽ không ngoan ngoãn dừng lại, anh nhất định để cho cô hối hận tất cả.

“Hối hận? Hối hận cái gì?” Cô cố làm vẻ mặt khờ dại, cánh môi đỏ thắm giống như thạch hoa quả mê người, làm cho người khác muốn tiến lên thưởng thức.

“Em. . . .”

Nhìn biểu tình anh không dám giận cũng không dám oán, cô cười khẽ một tiếng, tay nhỏ bé càng thêm suồng sã tứ phía trượt tới bụng dưới của anh.

“Cô gái nhỏ đáng đánh!” khiêu khích như thế muốn chết làm anh cũng nhịn không được nữa lật người, đem lấy cô thật chặt đè ở phía dưới, dục vọng phái nam thật chặt chống đỡ, muốn cô tự mình “Thử nghiệm” hậu quả trò đùa dai.

“Ách.” Cô cười khúc khích. Tựa hồ chơi được quá mức rồi. “Em muốn. em còn là.” Cô một bước nhỏ một bước nhỏ lui về phía sau, rời khỏi trước cái người “Đại nguy hiểm” này xa một chút.

“Thân ái, chúng ta sẽ có cả buổi tối, em muốn dùng cái tư thế gì làm cái gì cũng có thể.” Anh tà dâm xuyên tạc ý của cô, bàn tay nắm chặt, thân thể của cô lần nữa dính vào trước ngực của anh, lòng bàn tay bắt đầu ở trên người của cô chạy loạn.

“Em. em.” Mặt cô hồng đến không biết làm sao, quên mình mới vừa cho anh “Cảnh cáo” “A! Không cần!”

Khi ngón tay anh trực tiếp chen giữa hai chân hoa huyệt thì cô dùng sức kẹp chân, không để cho anh phát hiện thật ra thì cô đang trêu chọc anh đồng thời cũng có phản ứng.

“Em cũng ở đây chờ đợi anh.” Anh đang bên tai cô nói nhỏ, ngón tay dài dịu dàng trong hoa kính tùy ý ra vào, vẽ ra nhiều mật hoa hơn.

“Em mới không có.” Cô rất chưa dùng lực nói, tay nhỏ bé lại phản bội chủ nhân, leo lên gáy của anh, đưa lên thủy nộn hương thần.

Anh tiếp thu môi của cô, hưởng thụ ngọt ngào, sau đó, anh dùng hành động chứng minh, chiều nay cùng đến có nhiều dài, bọn họ có thể dùng cái tư thế gì yêu cả đêm.

Hết.

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lo-yeu-thanh-mai-truc-ma>